

Αριθ. 132962

ΝΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΤΟΜΟΣ Α'. — ΤΕΥΧΗ 1 — 52

1891—1892.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1892.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.

ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΣ
Π. Α. Ζ

ΠΑΡΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΣ

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

Τιμάται γρ. άργ. 2.

Τιμάται γρ. άργ. 2.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Γ. ΦΟΥΤΥΡΑΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, 5 Ιανουαρίου 1892.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτικά Έπιθεώρησις.—Οι γάμοι της Σοφίας Παλαιολόγου.— Πουσία.— Δι ρωσικά Μεγαλοπόλεις.— Η Ρωσία υπό οικονομικὴν ἔποψιν.— Ο Πλάστις Προγόνων (διήγημα).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα οὐδὲν σχεδὸν νέον ἐξελάχθη ζήτημα σπουδαῖον, καὶ δυνατὸν εἰπεῖν ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ τύπου συζητηθέντα ἀντικείμενα ἴσως κληρονομία τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος καὶ ἡ προσοχὴ ἐπιμένως τοῦ διπλωματικοῦ κόσμου περιστρέφεται περὶ τὸ γαλλοβουλγαρικὸν ζήτημα, περὶ τὸ μαροκινὸν καὶ περὶ τὸ αἰγυπτιακὸν, τὸ ἀνακινηθὲν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ χεδίβου Τεφίκ πασά. Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις, μεθ' ὅλην τὴν ἑαυτῆς μετριοπάθειαν καὶ σύνεσιν ἐν τῇ πρὸς τὴν βουλγαρικὴν ἡγεμονίαν διαφωνίᾳ ἐπὶ τῇ ἐξόσει τοῦ γάλλου ἀνταποκριτοῦ κ. Σαδούρν, ἐμμένει εἰς τὴν ἰκανοποίησιν αὐτῆς καὶ ἀξιοῖ τὴν ἀνάκλησιν τοῦ κατὰ τοῦ ὑπικούου μέτρου· οὐδεμίαν ἀπισθοβουλίαν ἔχουσα, οὔτε εἰς ἀπειλὰς προσφεύγουσα, παρὶ τὰ θρυληθέντα ὑπὸ τῶν μεγάλων τῆς Βουλγαρίας φίλων, πιστευσάντων ὅτι εἶναι δυνατὴ ναυτικὴ τις διαδιήλωσις τῆς Δημοκρατίας, ὡσεὶ οἱ βουλγαρικοὶ λιμένες ἐν ἀνοικτῇ εὐρίσκοντο θαλάσῃ, διὰ μεμετρημένης γλώσσης διεκδικεῖ τὸ δίκαιον αὐτῆς, ὅπερ ἐπὶ ὀρισμένων ὕδρων τῆς βερολιναίου ἐδράζεται συνθήκης καὶ ἐπικυροῦται παρὰ πάντων τῶν ἀμερολήπτως τὰ πράγματα κρινόντων καὶ ἀδυνατούντων ἐπιμένως νὰ μὴ ἀνομολογήσωσιν ὅτι ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς τῆς Βουλγαρίας, ἐπιόμενος ταῖς διαταγαῖς τοῦ κ. Σταμπούλωφ, ἐνήργησέ παρὰ τὰς διεθνεῖς συμβάσεις καὶ συνθήκας. Σπουδαῖον ὡσαύτως τυγχάνει καὶ τὸ μαροκινὸν ζήτημα, τὸ ἀνακινηθὲν ἐκ τῆς πολιτείας τῶν περὶ τὴν Ταγγέρην ἡγέτων, σφόδρα δυσσεσηπθέντων κατὰ τοῦ δικαίου αὐτῆς, ἅτε κατηγορουμένου ἐπὶ κακῇ διοικήσει ἢ μᾶλλον ἐπὶ συμπαθείᾳ πρὸς τοὺς ξένους μᾶλλον ἢ τοὺς ἰθαγενεῖς. Καὶ ναὶ μὲν τὸ ζήτημα, οὕτως ἐξεταζόμενον, φέρει ὅλως ἐσωτερικὸν χαρακτῆρα καὶ δύναται νὰ ἐξομαλισθῇ διὰ συννεοίσεως τῶν ὑπουργῶν τοῦ αὐ-

τοκράτορος τοῦ Μαρόκου, ἀλλ' ὁ τῶν δυνάμεων πόθος τοῦ φυτεῖσθαι τὰς σημαίας αὐτῶν οὐχὶ πλέον ἐπὶ τῶν ἀδεσπότητων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὑπὸ ξένην κυριαρχίαν διατελούντων μερῶν τῆς μαύρης ἡπείρου προκαλεῖ πολλοὺς τοὺς ἐνδομισμοὺς τοῦλάχιστον ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἀκεραιότητος τῶν χωρῶν τοῦ Μουλέν-Χασάν. Τρεῖς κυρίως δυνάμεις, ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἰσπανία, φιλοτιμοῦνται νὰ ὑπερασπίσωσιν ἀλλήλας ἐν τῇ ἀποστολῇ θεορτικῶν σκαφῶν εἰς Ταγγέρην, λόγῳ μὲν πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν οἰκείων ὑπικύων, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν διαρπαγὴν καὶ κακοποίησιν σπουδαίας μαροκινῆς ἐμπορικῆς συνουσίας. Ἔργῳ δὲ πρὸς ἀναπέτασιν τῶν οἰκείων σημαῶν ἐν ταῖς Καναρίαις νήσοις, ἢ ἐν τινι παρακτιῷ πόλει, ἢ τέλος ἐν σημείοις ἐπὶ τῶν μεθορίων Ἀλγερίας καὶ Μαρόκου. Ὁ τῆς Ταγγέρης λιμὴν ἀποβαίνει οὕτω τὸ ἐντεκτικτῆριον μοιρῶν θεορτικῶν στόλου, καὶ οἱ ἀτυχεῖς ὑπουργοὶ τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Μαρόκου βλέπουσιν αὐτὴς ἐπιχειρησόμενον ὑπὲρ τὴν κηφαλὴν αὐτῶν ὡς ἕξος Δημοκλέους τὸν κίνδυνον ἀποδόσεως ξένων στρατιωτῶν καὶ ἐγκαταστάσεως αὐτῶν ἐν ὀρισμένοις σημείοις. Τὸν φόβον αὐτῶν οἱ σύμβουλοι τοῦ Μουλέν-Χασάν θεωροῦσιν ἐπὶ οὐχὶ ὅλως ἀνυπόστατον, συνεπεία τῆς συμπνοίας τῶν δύο κυβερνήσεων, τῆς ἰσπανικῆς καὶ τῆς γαλλικῆς, ἀγωνιζομένων, κατὰ τινὰς πληροφορίες, ὅπως ἀντιμετωπίσωσι τὴν Ἀγγλίαν, ἐπιμένως σχεδὸν ζητοῦσαν νὰ κρατήνῃ τὴν ἐν Γιβραλτῆρι θέσιν αὐτῆς διὰ κτήσεως τινος παρὰ τὴν ἰσπανικὴν Κέουταν ἐν τῇ ἀφρικανικῇ ἀκτῇ.

Σπουδαιότερον ἴσως ἀμφοτέρων τούτων τῶν ζητημάτων τούτων εἶναι ἢ ἐν Αἰγύπτῳ ἐπελθοῦσα μεταβολὴ ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ κατέχοντος τὸν θρόνον αὐτῆς. Ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ εἰς τὸν πάππον τοῦ νέου Χεδίβου ἐκδοθέντος τῷ 1866 διατάγματος ἐπελθοῦσα ἐγκαθίδρυσις τοῦ Ἀμπὰς πασά πολλὰς προῦκάλεσε τὰς φήμας περὶ τῆς ἐν τῇ βορειοανατολικῇ Ἀφρικῇ παρουσίας τῶν ἐρυθροχιτώνων στρατιωτῶν, αἵτινες, ἐπαληθεύουσαι, δύναται νὰ προκαλέσωσι τὰς διαμαρτυρίας τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ρωσίας, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν ἀνάκλησιν τοῦ σὴρ Ἐβελν Βάριγκ Ουόλφ, τοῦ μικροῦ δεῖν διοριζομένου διαδόχου τοῦ σὴρ Ουάιτ, ἐὰν μὴ ὑπῆρχεν ἡ ἰδέα ὅτι ὁ νέος ἐνταῦθα ἀντιπρόσωπος τῆς ἀνάσεως σὴρ Φόρδ διετέλει τοσούτον στενὸς τοῦ γάλλου πρεσβευτοῦ φίλος, ὥστε νὰ ἐλπίζηται ἐπίδρασις τῆς διπλωματικῆς ἐκείνου τέχνης ἐπὶ τῶν διαβημάτων τούτων. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ τῆς μεγάλης Βρετανίας πολιτεία, ἢ διατρανομένη ἐν

τοίς γραφομένοις τῶν κυριωτέρων κυβερνητικῶν ὀργάνων, μέγαν προκαλεῖ πάταγον ἐν τοῖς πολεμίοις τοῦ συντηρητικοῦ κόμματος, οἵτινες πειρῶνται νὰ ὑποδείξωσιν ὅτι ἡ παράτασις τοῦ νῦν καθεστῶτος ἀντιβαίνει εἰς τὰ διεθνή νόμιμα καὶ εἰς τὰς πανδήμους ἐπαγγελίας τοῦ μαρκιστοῦ Σαλισβουρή, τοῦ κηρύξαντος ἐπανεὶλημμένως ὅτι ἡ παράτασις τοῦ καθεστῶτος τοῦτου βαίνει κατ' ἐὐθὴν λόγον πρὸς τὴν παλιόδοξον τῆς ἐσωτερικῆς ἡσυχίας καὶ τῆς τάξεως.

Πρὸ τῶν ὑποσχέσεων τούτων μικρὸν βαρύνουσι οἱ διαχωρισμοί, οἱ προκίπτοντες ἐκ φαντασιωδῶν ἢ καὶ πραγματικῶν περιπλοκῶν ἐν ταῖς παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Νελλου χώροις, ὅς καὶ τὰ ἐπιχειρήματα ὅτι αἱ τοιαῦται προσωπικὰ μεταβολαὶ συντείνουσιν εἰς τὴν παράτασιν τῆς προδοσίας, τῆς ταχθείσης πρὸς πραγματώσιν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν ὑποσχρημένων. Ἡ κοινὴ ἐν Ἀγγλίᾳ γνώμη, συνδουλιζομένη ὑπὸ τῶν σπουδαιότερων ἡγετῶν τοῦ φιλελευθέρου κόμματος, μετὰ δυσθυμίας προτρέπει εἰς τὴν ἐκπίπτειν τὸν τῆς πατρίδος τέκνον, λόγῳ καγιώσεως τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς τάξεως ἐν ξένη χώρα, καὶ εὐχεται τὴν συγκέντρωσιν τῆς προσοχῆς τῶν ἰθύνοντων τὰ τοῦ βασιλείου εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης τῶν ἐργατῶν καὶ εἰς τὴν ἐπούλωσιν τῶν χαινουσῶν κοινωνικῶν πληγῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ. Πράγματι, ἐν σπουδαίαις τῆς μεγάλης Βρετανίας πόλεσι τὸ ἐργατικὸν κίνημα συνδουλιζέται ὑπὸ τῶν ἐπιτινδυνωθεστέρων ἀρχηγῶν τῶν ἀναρχικῶν, οἵτινες ἀπομιμούμενοι τοῖς ἐν Ἰσπανίᾳ οὐόφρονας, ἀποπειραθέντες οὐχὶ ἀναίμακτον πόλεμον ἐν τῇ μεγαλοπόλει τῆς χερσονήσου. καταφεύγουσιν εἰς πᾶν δυνατόν αὐτοῖς μέσον πρὸς διατήρησιν τῶν δικαίων αὐτῶν ἀξιώσεων καὶ πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν διακελευσῶν τῆς ἀγγλικῆς νομοθεσίας, θεσπισθεῖσας ὅτι οὐδεὶς ἄγγλος ἀποθνήσκει ἐκ πείνης καὶ ὅτι οἱ εἰς ἐσχάτην ἀνάγκην περιοχόμενοι δικαιούνται νὰ ζήτησωσιν ἀπὸ τῶν ἀρμόδιων ἀρχῶν τὴν προσήκουσαν δρωγὴν πρὸς πρόληψιν τοῦ ἀπειλοῦντος αὐτοῖς θανάτου ἐξ ἀστίας. Αἱ ἔμπρακτοι διαδηλώσεις τῶν ἐργατῶν καὶ ἀναρχικῶν, αἱ ὑπομιμησκούσαι τὰς ἐν τοῖς διαφόροις τῆς Στένεμ καὶ ἄλλων ἀγγλικῶν πόλεων ἔπλοισις δοκιμαῖς καὶ τὸν ἐξ αὐτῶν προκίπτοντα θόρυβον, ἐν δυσχερεὶ περιστάσει ἐπισυμβαίνουσι καὶ ἀνησυχουσι σφόδρα τοὺς συμβούλους τῆς ἀνάσις Βικτωρίας, προσκρούοντας νῦν κατὰ τῆς πάλης τῶν φιλελευθέρων, ὑποδουλιζόντων παρὰ ταῖς ὑποδεεστεραῖς τοῦ λαοῦ τάξεσι τὸ τῆς παλινοστίσεως αἰσθημα ὑπὲρ τῶν ἐκπατρισθέντων ἀδελφῶν, πρὸς ἐπάνοδον τῆς τάξεως καὶ τῆς ἡσυχίας ἐν χώρᾳ, ὅπου ὁ τοῦ αἰῶνος γίγας λέγων τοῖς ὑπ' αὐτὸν ὅτι τεσσαράκοντα αἰῶνες ἀτενίζουσιν εἰς ὑμᾶς ἐξήπτε τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν ἀνδρείαν τῶν στρατιωτῶν καὶ ἐξησφάλιζε τὸν θρίαμβον τῶν γαλλικῶν τετραγώνων κατὰ τοῦ ἀτάκτου πλήθους. Τὰ ὄργανα τοῦ Γλάδστονος, ἐπαναλαμβάνοντα τὴν τελευταίαν δὴλωσιν τοῦ γηραιοῦ τούτου πολιτευτοῦ, εἰπόντος, «ἐλπίζω ὅτι τὸ ὑπουργεῖον Σαλισβουρή ποῖν ἢ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ παραδῶσθαι ἢ ἀπαλλάξῃ τὸ φιλελευθέρων κόμμα ἀπὸ τῶν σοδαρῶν περιπλοκῶν σπουδαίου ζητήματος», ἀπαξ ἐτι ὑποδεικνύουσι τοὺς κινδύνους τῆς παρατάσεως τοῦ νῦν καθεστῶτος καὶ συμβουλεύουσι τὴν κυβέρνησιν ὅπως μὴ πραγματοποιήσῃ τὴν διὰ τῶν ὀργάνων αὐτῆς διατυπωθεῖσαν εὐχὴν περὶ διατηρήσεως τῆς ἐνεστώσης τῶν πραγμάτων καταστάσεως ἐν τῇ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Ἀμπῆς πασσῶ ὑποθαλλομένη χώρᾳ. Τὸ ἠρόνημα τῶν φιλελευθέρων ὑπαγορεύει ἢ πιθανότης συνασπισμοῦ Γαλλίας καὶ Ρω-

σίας ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ πρὸς ἀντεκδίκασιν τῆς ἐν τῇ βουλγαρικῇ περιπλοκῇ ἐπιγενομένης θέσεως τῇ μεγάλῃ τοῦ Βοροῦ δυνάμει καὶ ἀνακίνησιν τοῦ ἅλου προβλήματος τῆς Βερολινοῦ συνθήκης, τῆς ἐπανεὶλημμένου ἀθετηθείσης διὰ τῆς σπονδῆς καμπανίτου ἐπὶ τοῖς βουλγαρικῶς πραξικοπήμασιν.

Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν δὲ τῶν ἐσωτερικῶν ἐν τοῖς κυριωτέροις τῆς Εὐρώπης κράτεσι, καταλεκτόν πρῶτον τὴν Γερμανίαν, ὅπου τὸ μεγαλεῖον τῆς Πρωσίας, ἀποτυφλώσαν ἐπὶ τινὰ χρόνον τὰ τὴν γερμανικὴν ὁμοσπονδίαν ἀποτελοῦντα κράτι, ἐκπίπτει βαθμυδὸν σὺν τῇ πτώσει τοῦ πρῶτον ἀρχιγραμματέως, τοῦ καὶ θεμελιωτοῦ τοῦ εἰρημῆνου μεγαλείου, καὶ ἡ φιλοδοξία τῶν λοιπῶν ὁμοσπόνδων κυβερνήσεων, κεντηθεῖσα διὰ τοῦ παραδειγματός τοῦ βασιλείου τῆς Βαυαρίας, παρέχει ὑπονοίας μὴ σπουδαιότερας λάβῃ διαστάσεις καὶ πρὸς ταῖς λοιπαῖς ἐσωτερικαῖς περιπλοκαῖς νέαν ἴμια καὶ σοδαρῶν ἐπιπέδων προκάλει. Ὅτε Γουλιέλμος ὁ Α' ἐστέφητο αὐτοκράτορα τῆς ἠνωμένης Γερμανίας καὶ ἀνδρυν ἐπὶ τῶν ἐρεπίων τῆς ἐν Σεδὰν ταφείσης ναπολεοντείας αὐτοκρατορίας τὴν τὸν Χοχεντζόλερον, μεγάλως ἐμυρμήνησεν ὅπως μὴ θιγῆ ἢ φιλοτιμία τῶν ὁμοσπόνδων κρατῶν παρὰ τὴν ὑπέροχον ἐν τῷ συνδέσμῳ θέσιν τοῦ πρῶτου βασιλείου. Σύμβουλον ἔχων τὸν συντετὸν Βίσμαρκ, μετὰ προσοχῆς ἀπέφυγε τὴν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῶν ὁμοσπόνδων κυβερνήσεων ἀνάμειξιν καὶ ἐπεσπάσατο οὕτω τοὺς ἐπαίνους καὶ τὰ ἐγκώμια τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας τῶν διαφόρων βασιλείων καὶ μεγάλων δουκῶτων, καίτοι ἡ συντετὴ αὐτῆ καὶ ἀλογισμένη ἐνέργεια ἠκιστα συνετέλεσεν εἰς τὸ συμπῆξαι τὴν γερμανικὴν ἐνότητα καὶ καταστῆσαι ἀδιαρρήκτους τοὺς πρὸ ἐνός καὶ εἰκοσιν ἐτῶν συνδεδεμένους δεσμοὺς τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Χοχεντζόλερον. Ἀτυχῶς ἂν τοῦ πρίγκιπος Βίσμαρκ διάδοχοι, μικρὸν ἐκ τοῦ παραδείγματος τῆς τοιαύτης πολιτείας συνετισθέντες, ἔγνωσαν νὰ ἐπιβάλλωσι τοῖς πρῶτοις νόμοις ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὁμοσπόνδων κρατῶν· καίπερ δὲ προσκρούσαντες ἐναντίον μεγάλῃ ἀντιτάσεως ἐν Βαυαρίᾳ κατὰ τὸ ζήτημα τῆς στρατιωτικῆς διαδικασίας, οὐχ ἴπτον δὲν ἀπέστησαν τῆς σχολιάς αὐτῶν πολιτικῆς καὶ ἐπιερίθνησαν νῦν νὰ ἐπιβληθῶσιν ἐπὶ τοῦ μεγάλου δουκάτου τοῦ Μεκλεμβούργου, συνεπέμψαντες ἐπιπέδους στρατιώτου τοῦ ἐν τινὶ πόλει τοῦ δουκάτου σταθευόντος πρῶτου συντάγματος· λέγεται μάλιστα ὅτι αἱ ἐν Βερολίῳ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ εἰς τοσαύτας προέβησαν ἀθαιρεσίας, ὥστε, ἄδικον θεωρήσασαι τὴν κἀμειξίν, ἔπαυσαν τὸν διευθυντὴν τῶν στρατιωτικῶν τοῦ μεγάλου δουκάτου καὶ ἀντικατέστησαν διὰ πρῶτον ἀξιοματικῶν. Κατὰ νεωτέρας μάλιστα εἰδήσεις, ἀναγραφόμενας ὑπὸ τῶν σπουδαιότερων γερμανικῶν ἐφημερίδων, ὅσον οὐλο συνάπτονται διαπραγματεύσεις περὶ τροποποιήσεως τῆς ἀπὸ 19 δεκεμβρίου 1872 ὑψησταμένης στρατιωτικῆς συμβάσεως τῆς Πρωσίας καὶ τοῦ μεγάλου δουκάτου, τὴν πληροφωρίαν δὲ ταύτην ἐνισχύει ἡ ἀπὸ τινος ἐν Βερολίῳ παρουσία τοῦ ἑδὸν Μάαττλαχ, ἀρχηγοῦ τοῦ στρατιωτικοῦ τμήματος τοῦ Μεκλεμβούργου. Ἄλλ' αἱ ἐπανεὶλημμένα αὐτῆ ἀθαιρεσία τῶν περὶ τὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμον, αἱ ἀποτελοῦσαι ἀντίφασιν πρὸς τὰ δημοσίως ὑποσχρημένα τῆς Α. Μ., κηρυχθέντος ἀναφανδὸν κατὰ τὴν ἀναρρησίν ὅτι λίαν σεβαστὰ θὰ ᾖσι τὸ τε γερμανικὸν σύνταγμα καὶ οἱ ἰδιαίτεροι νόμοι τῶν τὴν αὐτοκρατορίαν ἀποτελοῦντων ὁμοσπόνδων κρατῶν, οἱ δεινοὶ σφετερισμοὶ τῶν ἐν Βερολίῳ καὶ αἱ ἐπεμβάσεις αὐτῶν εἰς τὰ τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως τῶν κρατῶν τούτων, ἐτι μᾶλλον

ὑποσκάπτουσι τὰ θεμέλια τῆς γερμανικῆς ἐνότητος, ἢν περὶ πλείστου ποιούμενος ὁ κόμης Καπρίβις ὄφειλε νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ προκατόχου, τοῦ ἀποφανθέντος πολλῶν, ἐν ἐπιγνώσει τοῦ χολαίνοντος πρῶτα κατὰ τῆς ὁμοσπονδίας τῆς βορείου Γερμανίας, ὅτι μεγίστη ἀπαιτεῖται προσοχὴ ἐν τῷ ζητήματι τοῦ σεβασθῆναι τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν ἐθνικὴν περιφλαυτίαν τῶν ὁμοσπόνδων κυβερνήσεων. Εὐτύχημα ὄντως ὅτι τὸ πρῶτον ἀνακινούμενον ἐν ταῖς ἐπιτοσίαις διαταγαῖς παρασιωπῆται ἐν τῇ πρῶτῃ βουλῇ, ὅπου ὀφθαλμῶν τῶν ἐργασῶν τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ συζητηθήσονται ἐσωτερικὰ ὅλας ζητήματα τοῦ βασιλείου, καὶ ἐν τῇ γερμανικῇ κοινοβουλίᾳ, ὅπου αὐθιμερὸν ἐπαναληφθεῖσιν τῶν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς διακοπειῶν συζητήσεων τὰ πρῶτα ἀνακινηθῆσόμενα ζητήματα τυγχάνουσιν αἱ μετὰ τῆς ἐλθετικῆς ὁμοσπονδίας ἐμπορικαὶ συνθήκαι καὶ αἱ εἰτακτοὶ ὑπὲρ τῶν ὑπουργείων τῶν στρατιωτικῶν καὶ τῶν ναυτικῶν πιστώσεως.

Ἐν Αὐστρουγγαρίᾳ τὰ σπουδαιότερα τῶν ἐσωτερικῶν ζητημάτων εἶναι καὶ αἰθεῖς ἐν μὲν τῇ Αὐστρίᾳ ὁ φιλετικὸς ὀργανισμός, ἐν δὲ τῇ Οὐγγαρίᾳ ἡ ἐκλογικὴ κίνησις. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐθνικῇ ἀντιπροσώπειᾳ, ὅπου ὁ νεοστέχος Γρέγκ σφόδρα κἀπνέχθη κατὰ τῶν μετὰ τῆς Γερμανίας ἐμπορικῶν συνθηκῶν τῆς μοναρχίας, ἔτερος ὁμόφρων, ὁ Κραμάτς, σφοδρότερον αὐτοῦ ἐπέτεθη κατὰ τοῦ ἐμπορικοῦ τούτου συνασπισμοῦ καὶ κατέδειξεν ὅτι ἡ Γερμανία πειράται νέους νὰ δημοργήσῃ κλάδους ἐν Αὐστρίᾳ καὶ ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἰμου καὶ νὰ ἐξησφάλισῃ τὴν ἐάντης βιομηχανίαν ἐπὶ βλάδῃ τῆς αὐστριακῆς, ὅτι οἱ ἐν Βιέννῃ παραγωγίζοντες τὴν πολιτικὴν ταύτην τῆς συμμάχου προλαίνοσι τὴν ὁδὸν εἰς οἰκονομικὰ κινήματα, παραπλήσια πρὸς τὰ τὴν Γερμανίαν μαστίζοντα. Ὁ λόγος τοῦ νεοστέχου βουλευτοῦ, κατακρίναντος κατὰς γενομένης εἰς τοὺς ἰταλικούς οἶνους παραχωρήσεις μεγάλαν ἐνεπίσηον αἰσθησιν οὐ μόνον ἐν Βιέννῃ, ὅπου ὁ τύπος σύμψας σφόδρα ψέγει τὸν δεινὸν ρήτορα, ἀλλὰ καὶ ἐν Βερολίῳ, ἐνθα ἠλπίετο χαλάρωσις τοῦ κατὰ τὸν συνθηκῶν πολέμου γένματος μετὰ τὴν ἀνασκευὴν τῶν διλώσεων τοῦ κ. Γρέγκ παρὰ τοῦ πρῶτουπουργοῦ κόμης Τάαφφε. Ὡσαύτως καὶ ἐν Οὐγγαρίᾳ ἡ ἐκλογικὴ κίνησις παλάς προκαλεῖ μερίμνας τῇ κυβερνήσει. Ἡ ὡς βεβαία θεωρουμένη ἐκλογὴ τοῦ κόμματος Τσάπαρι δὲν δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν πλειοψηφίαν τῆς συμπολιτεύσεως, ὡς ὅλλον γίνεται ἐκ τῆς βεβαίας ὡσαύτως θεωρουμένης νίκης τοῦ κυριωτέρου τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἡγέτου, τοῦ κόμματος Ἀπονύη, οὗ ἡ δύναμις πλερόστατα εἶχε καταδειχθῆ κατὰ τὴν ἐν τῇ οὐγγρικῇ βουλῇ συζήτησιν τὴν ἀποδέχασαν εἰς τὴν ἀποχώρησιν τοῦ κόμματος Τίσσα κατὰ μέρτιον τοῦ 1889. Ἡ ἀντιπολιτεῦσις μεγάλαν καταβάλλει προσπάθειαν ὅπως τύχη τῶν ἀπὸ πολλοῦ ὑποδουλιζομένων πόθων, τῶν κατατεινόντων εἰς τὴν διάρρηξιν τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ 1867 ἢ τοῦλάχιστον εἰς τὴν κατάληξιν παντὸς ἐτέρου ἐθνικοῦ συννισθίματος παρὰ τοῖς λοιποῖς λαοῖς, τοῖς ὑπαγομένους μὲν ὑπὸ τὸ στέμμα τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ἀλλὰ καὶ πάντοτε ἀγωνιζομένους νὰ λυτρωθῶσιν ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου.

Ἐν Ἀγγλίᾳ τὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα, τὰ προκαλούμενα ὑπὸ τῆς πολιτείας ἀναρχικῶν καὶ ἀντιπροσώπων τῆς ἐργασίας ἐναντίον τοῦ κεφαλαίου, ἐπεσκιάσθησαν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ δουκὸς τῆς Κλαρεντίας καὶ τῆς Ἀβονδάλης, πρεσβυτέρου υἱοῦ τοῦ τῆς Ἀγγλίας διαδόχου, πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας καὶ ἄγοντος τὸ 28ον ἐτος

τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Ὁ θάνατος τοῦ δουκὸς, προσβληθέντος ἐξ ἠμφλουένσεως, τῆς λιμνωμένης τὰς ἀνοστίας κυρίας τάξεως τῆς κοινωνίας, ἐπέλθον κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ ἡμεναίου αὐτοῦ μετὰ τῆς οἰκογενίας Τέκ, εἰς ἄφατον ἐδύθησε πένθος τὸν Τζὸν Βούλ, τὸν προπαρασκευασθέντα τὸ μὲν εἰς λαμπρὴν πανηγυρὴν τῶν γάμων τῆς Α. Υ., τὸ δὲ εἰς ἐπιμήθειον ἡμιαντικῆς ἐπιχορηγίσεως τοῦ ἀποχωρισθέντος ζεύγους.

Ἐν Γαλλίᾳ μετὰ τὴν ἐναρξίν τῶν ἐργασῶν τῆς τακτικῆς συνόδου τῶν νομοθετικῶν σωμάτων, ὅπου ἐξελέγησαν τὰ αὐτὰ προεδρεῖα, ὁ κύριος Φλοκὲ διελονότι ἐν τῇ βουλῇ καὶ ὁ κύριος Λεσσαγὲ ἐν τῇ Γερουσίᾳ, τὸ σπουδαιότερον ζήτημα εἶναι ἢ ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν στρατιωτικῶν ληφθεῖσα ἀπόφασις, καθ' ἣν τῶν προσεχῶν μεγάλων στρατιωτικῶν γυμνασίων θὰ μετασχεύσῃ ἢ τε ἐφεύρεται καὶ ἡ πολιτοφυλακὴ καὶ τὸ ζήτημα τῆς Ἀλατίας καὶ Λοθαρυγγίας. Πολύς πρῶτα κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας γίνεται λόγος ἐν Γαλλίᾳ περὶ ἀναλλαγῆς τῶν ὄσων τούτων ἐπαρχιῶν, αἵτινες ἐπιστρέφονται ὅθεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀντὶ τοῦ Τορκίνου, παραχωρουμένου εἰς τὴν Γερμανίαν, μέγας δὲ προεκλήθη πάταγος ἐν σπουδαίᾳ τάξει τῆς ἐν Παρισίαις κοινωνίας, τῇ κατακρινούσῃ σφόδρα τὴν τοιαύτην ἀναλλαγὴν. Τὰ ἐκφερόμενα ἐπὶ τούτῳ σχόλια οὐχὶ ἀσημαντα τυγχάνουσιν. Ἡ Ἀλατία καὶ Λοθαρυγγία κατοικοῦνται ὑπὸ 1,600,000 κατοίκων, τούναντιον δὲ τὸ Τορκίνον ὑπὸ 15—25,000,000. Ἐπομένως ἢ ἐν τῇ ἄκρῃ Ἀνατολῇ γαλλικῆ αὐτῆ ἀποικία εἶναι δεκαπενταπλάσια τῶν ἀδελφῶν ἐπαρχιῶν καὶ δύναται ἡμερᾶν τινὲ νὰ δραματίσῃ, ὡς ἀπεφάνθη καὶ ὁ περιώνυμος Ἰούλιος Σιμόν, τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ ἡ Ἰνδοκί διαδραματίζει ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς Ἀγγλίας πρόσωπον.

Ἐν Ρωσίᾳ ἡ κυριωτέρα προσοχὴ στρέφεται περὶ τὸν δημοσιευθέντα προϋπολογισμὸν τοῦ 1892 καὶ περὶ τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἀναρχῶν τῶν ὑπὸ τῆς σιτοδείας μαστίζομένων ἐπαρχιῶν. Ὁ αὐτοκράτορ Ἀλέξανδρος περὶ πλείστου ποιεῖται τὴν ἀνακούφισιν τῶν δεινοσθημάτων τῶν λιμωτιτόντων ὑπικῶν αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμεῖ ὅπως, πρὸς πρόληψιν οἰκονομικῆς καταχρήσεως, ἢ εἰσπραξίς τῶν ὑπὲρ τούτων συνδρομῶν καὶ τῶν ἐράνων ὡς καὶ ἡ διανομὴ αὐτῶν διεξάγεται ὑπὸ τῆς ἐποπτείας τοῦ διαδόχου μεγάλου δουκὸς Νικολάου, ὅστις καὶ ἐμελλε ν' ἀπέθῃ ἐπὶ τόπου. ἀλλ' ἀνεχατίσθη ἐν τῇ ἀπελεύσει συνετεία τῆς ἀσθενείας τῆς μητρὸς, προσβληθείσης ὑπὸ τῆς ἠμφλουένσεως. Οἱ ἐν Πετρούπολει καὶ τῇ λοιπῇ Ρωσίᾳ ἐπισιμότεροι κληροὶ λίαν ἐξείρουσι τὰ τοιαῦτα φιλόδηρα αἰσθηματα τοῦ αὐτοκράτορος αὐτῶν καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν ὑπικῶν καταβαλλομένης ὑπ' αὐτοῦ προσπαθείας ἐκτιμώντες εἰς ἄκρον προσάγουσιν ὡς ἐπιχείρημα κατὰ τῶν πλεονεκτιμάτων τῶν ἐν Βερολίῳ καὶ Βιέννῃ, ὅπου τὰ ἐν Ρωσίᾳ δι' ἀπιστοῦ ὅλας βλέπονται βλέμματος καὶ ὄθεν μὲν ἐξαγγέλλονται συλλήψεις ταραξίων· ὄθεν δὲ καταγγέλλεται ἢ διεύθυνσις τῶν σιδηρῶν ἐλασμάτων ἀπὸ πάσης κακοβούλου ἐνεργείας τῶν εἰρημένων ταραξίων. Οἱ ἀερολόηπτος τὰ πρῶτα κρίνοντες ἀνευρίσκουσιν ἐν πᾶσι τοῦτοις ἀντεκδίκασιν τῆς ἀπαθούς πρὸς τὰς δυνάμεις τῆς τριπλῆς συμμαχίας πολιτείας τοῦ ἀνακτοβουλίου Πετρούπολεως, κρείσσον ἡγούμενον τὸ βῆεν τὰ ὄτα εἰς τὰ κατ' αὐτοῦ λεγόμενα καὶ τὸ συμπληροῦν τὸ ἐν τοῖς δυτικοῖς μεθροῖς ἀμυντικῶν σύστημα.

Ἐν Ἰταλίᾳ ἀρξαμένων τῶν βουλευτικῶν ἐργασῶν, ἢ

κυβέρνησις τὸ μὲν πειράται νὰ τύχη τῆς πλήρους ἐπιψήφισως καὶ ἐπικυρώσεως τῆς μετὰ τὸν συμμάχων κρατῶν ἐμπορικῆς συνθήκης, τὸ δὲ νὰ πείσῃ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἔθνους ὅτι τὰ οἰκονομικὰ τῆς χώρας ἔχουσι καλῶς καὶ δὲν φέρουσι τὸν χαρακτῆρα, ἂν ἀποδίδουσιν αὐτοῖς οἱ τῆς κυβερνήσεως πολέμοι. Σπουδαίαι ὁσαύτως τυγχάνουσι καὶ αἱ διαδιδόμεναι φήμαι περὶ συνεντεύξεως τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ καὶ τοῦ βασιλέως Οὐμβέρτου, ἡ δ' ἐν τῇ φήμῃ ταύτῃ σπουδαίως ἐγκρίνεται οὐχὶ τὸσον ἐν τῇ δικαιολογίᾳ τῆς συνεντεύξεως διὰ τοῦ πόνου τοῦ καισαροβασιλέως, ὥπως ἀνταποδῶσιν τὴν ἀπὸ ἐτῶν γενομένην ἐπίσκεψιν τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας πρὸς αὐτόν, ὅσον ἐν τῷ ἐπιχειρήματι ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰωσήφ πειράται νὰ συνδιαλάβῃ τὸ Κυριόλιον μετὰ τοῦ Βατικανοῦ. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ φαίνεται ἀδύνατον, παρὰ τὴν ἀνάμειξιν καὶ τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὸ ρωμαϊκὸν ζήτημα, συνεντεία τῶν ἀδιαλλάκτων καὶ ἀσυμβιβάστων ὅλων ἀξιώσεων τῆς παπῶσνης καὶ τῶν περὶ τὸν βασιλεῖα Οὐμβέρτου, τούτων μὲν οὐδένα λόγον ἀνεχομένης περὶ τῆς προτεινόμενης αὐτῶν, ἐκείνης δὲ ἐμμενοῦσης εἰς τὸ πρὸ τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1870 καθιερωθῆς ἐν τῇ θλίπτῳ Ρώμῃ.

Ἐκ τῶν τοῦ Αἴμου κρατῶν ἡ Σερβία ἔχει τὴν ἐναρξίν τῶν ἀρμολογῶν τῆς Σκουτσόνας καὶ τὴν πρὸς τὴν Βουλγαρίαν διαφωνίαν συνεπείᾳ τῶν ἀξιώσεων ταύτης παραδόσιν τῶν ἐν Βελιγραδίῳ Βουλγάρων προσφύγων, τῶν καταγορευμένων ἐπὶ τῷ ὅτι πολλὰ τὰ κακὰ ἐξυφαίνουσι κατὰ τὸν περὶ τὸν πρίγκιπα Φερδινάνδου καὶ τὸν προδουλογόν αὐτοῦ Σταμπούλωφ. Τὸ παράδοξον ἐν παντὶ τούτῳ τῷ τελευταίῳ ζητηματι εἶναι ἡ πολιτεία τῆς Ἀυστροουγγαρίας καὶ τῆς Ἰταλίας, αἵτινες ἀξιοῦσιν τὴν παράδοσιν τῶν καταγορευμένων ταραξιῶν ἐπεμβαίνουσιν εἰς τὰ τοῦ στρατοῦ βασιλείου, καίτοι ἐν τῷ ζητηματι τοῦ ἐκ Σοφίας ἐξωσθέντος γάλλου ὑπικούου κ. Σαδούρν ὠρυόντο ἐξ ἀντιθέτου ὅλων ἀρχῆς. Ἡ Ρουμανία προπαρασκευάζεται εἰς τὰς κοινοδουλευτικὰς ἐκλογάς, τὰς ἀρχομένης τῆς 1 Φεβρουαρίου, καὶ τὰς προκαλοῦσας μεγάλης καὶ σπουδαίας κινήσιν, συνεπείᾳ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ συντηρητικῆς κόμματος, τοῦ ἐμμένοντος εἰς τὴν πατροπαράδοτον τῶν Βογιάρων πολιτικὴν, παρὰ τὰς προσπάθειάς τῶν ὑπερμύχων τῆς τριπλῆς συμμαχίας καὶ τὰς γενομένης φιλοφρονήσεως τῷ βασιλεῖ Καρόλῳ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ παρουσίαν ἐν ταῖς προτεινόμεναις τῶν τριῶν συμμάχων κρατῶν. Ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσιν αἱ διεξαχθεῖσαι ἀναπληρωματικαὶ ἐκλογαί, ἀπολιθισαὶ ὑπὲρ τῆς συμπολιτεύσεως καὶ τέλος ἐν Τουρκίᾳ αἱ πρὸς διοργανῶσιν διαφόρων δημοσίων ἔργων προσπάθειαι.

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

(Συνέχεια τῆς ἀριθμῶν 8).

Ε'. ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ ΤΡΕΒΙΖΑΝΟΥ.

Τὴν ἑσπέρην τῶν γάμων τοῦ Ἰβάν εἶχε ταρῆσι ἐκτεταδίδον, ὅπερ μικροῦ δεῖν ἐπέφερον ὀλέθρια ἀποτελέσματα. Ὁ ἀναγνώ-

στης ἐνθυμεῖται ὅτι ἡ ἐνετικὴ πολιτεία εἶχεν ἀποστείλει εἰς Μόσχαν κατ' ἀρχαίον τοῦ 1471 τὸν Ἰωάννην Μπατίστιαν Τρεβιζάνον μετὰ τῆς διπλῆς ἐντολῆς νὰ ἐξακριβώσῃ ἐπιτοπίως τὴν ἀλήθειαν τῶν παραστάσεων τοῦ Γολδάρδου καὶ τοῦ Βόλπ καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Χρυσὴν Ὀρδίαν, ὅπως διαπραγματευθῆ ἡ πρὸς τὸν χάνην τῶν Τατάρων περὶ τοῦ πολέμου, ὁ διπλωμάτης δὲ οὕτως διαπιστοῖ ὅτι ὁ Βόλπ οὐδαμῶς ἐδικαίωσε τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Γερουσίας, ἵτε τὰ πατριωτικὰ αὐτοῦ ἀισθήματα ὑποτάσσων τῇ πρὸς τὸ κέρδος ἐπιθυμίᾳ, τῆς ταταρικῆς δὲ συμπαχίας μελλούσης νὰ πορίσῃ αὐτῷ μεγάλα προσωπικὰ κέρδη. Τῆς τοῦ μεγάλου πρίγκιπος ἐπερδάσεως δυναμένης ν' ἀνατρέψῃ τοὺς πλεονεκτικὰς ὑπολογισμοὺς αὐτοῦ, εἶδε νὰ διαψῆγγῃ αὐτὴν ἐκ παντὸς τρόπου· ὁ πονηρὸς λοιπὸν Ἰταλὸς περιεβλάθη διὰ μυστηρίου, παρῆστισε δὲ τὸν Τρεβιζάνον ὡς τινα ἀνεψιὸν αὐτοῦ μεταθέντα πρὸς διακανόνισιν οἰκονομικῶν ὑποθέσεων· ἐπιφιλιάσθητο νὰ συνοδεύσῃ αὐτῷ αὐτοπροσώπως εἰς τὴν Χρυσὴν Ὀρδίαν, ἀλλὰ βραδύτερον, οἷοι εἶδει πρῶτον ν' ἀπέλθῃ αὐθις εἰς Ἰταλίαν καὶ ὁδηγῆσθαι εἰς Μόσχαν τὴν ἡγεμονοποιῶσα Ζωὴν. Ὁ Τρεβιζάνος μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ συμπατριώτου του περιέστη εἰς σκεπρῶν ἀπομνήσθιν· ἀγνοῶν τὴν γλώσσαν τοῦ τόπου, θεωρῶν ἑαυτὸν προδοσθένον ἢ ὡς ὄνηρον παραδεδομένον, ἐξεδίωκε τοὺς φόβους αὐτοῦ πρὸς τοὺς κυρίους του, οἵτινες τόσῳ μύλῳ συνεμερῆσθσαν αὐτοῦ, ὥσθ ὁ Βόλπ ἀντὶ προσελθὼν νὰ παρασῆρ σαφεῖς ἐξηγήσεις, διδομένων τὴν Ἰταλίαν, ἐπιμελῶς ἀπέφυγε τὴν Βενετίαν. Ἡ Γερουσία ἐταρῆσθη μεγάλως, ἐγκαταλείπουσα δὲ τὰς πρὸς τοὺς Τατάρους διαπραγματεύσεις, τῇ 17/27 Ἀπριλίου διέταξε τὸν χρωματῆρα αὐτῆς νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ὁδοὸν Οὐτός, νοσῆσας, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπέλθῃ παραχωρήμα, μικροῦ δεῖν δὲ τὴν βραδύτητα ταύτην ἐξέτινε διὰ τῆς ζωῆς. Ἡ ἀποστολὴ ἐν τούτοις ἦν λεπτοτέρα καὶ κινδυνωδέστερα ἢ ὅτι ἐφαίνοντο ὑποπευθόντος οἱ Ἑνετοί.

Καὶ ὅντως αἱ τῆς Μόσχας καὶ τῆς Χρυσῆς Ὀρδῆς σχέσεις, τεταρμέναι ἀπὸ τινος, ἀπέβαινον ὀδυμῆραι ἐχθροκότερον. Οἱ πόσοι πρίγκιπες δὲν ἐπεδιδίχθησαν πλέον τοῖς θεωρούμενοι αὐτῶν εἰς Σαργίον, προσφάτων νικῶν ἐμβαλλουσῶν μύλων τὴν ἐπιτίθαι τελείας ἀποσείσεως τοῦ ταταρικοῦ ζυγοῦ. Τῇ 1472 ὁ χάνης, παροξυνθεὶς ὑπὸ τῶν ἀποτυχῶν καὶ ὑποκινούμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως Καζιμίρ, ἠγούμενος μεγάλης δυνάμεως, ἐπέστειλεν εἰς Ρωσίαν. Αἱ ἀματηρόταται συγροῦσεις ἐγένοντο ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ὀκα, οἱ Τατάροι δὲ, στεγνόμενοι τῆς ἐπικουρίας τῶν Πολωνῶν, ἐπὶ τῆς ὁποίας πλείστορον τοῦ θένοντος εἶχον ἐρεσθῆ, κατετροπώθησαν καὶ εἰς ταχεῖαν ἐπάρτησαν θυγίην. Τῇ 13/23 Αἰγούστου ὁ Ἰβάν ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν αὐτοῦ νικητικῆς μὲν τοῦ ἐχθροῦ, ἀλλὰ μὴ περατώσας τὸν πόλεμον. Ἡ Χρυσὴ Ὀρδὴ δὲν ἀφωπλίζετο, ὁ χάνης δὲ παρέμενεν ἀδιαλλάκτος τῆς Μόσχας πολέμου. Ἡ πρὸς αὐτὸν λοιπὸν ἐν ἀγοίᾳ τοῦ μεγάλου πρίγκιπος διαπραγματεύσεις ἐπὶ οἰσθίσι σκοπῷ ἦν ἐπιχειρήσεως παρακινδυνωμένη. Ὁ Τρεβιζάνος ὤφειλε νὰ δώσῃ λόγον, οὐδὲν δὲ ἀπεκάλυπται τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ. Ὁ Ἰβάν οὐδὲν ἰσώπτευσεν, ὅτε ἀδυστοχῆσαι τις ἀπεικάλυψε τὰ πάντα.

Ἀγνοῶν τοῦ ἔτους 1472, μόλις ἀφικόμενος εἰς Μόσχαν μετὰ τῆς Σοφίας Παλαιολόγου οἱ Ἕλληνας καὶ Ἰταλοὶ τῆς συνοδείας αὐτῆς, ἐξεπλάγησαν λίαν ἐκ τῆς συμπεριφορῆς τοῦ Τρεβιζάνου. Ἐπὶ ἄλλων ἕριδες καὶ συζητήσεις, νεοὶ δὲ ἐλλόντες κατηγγείλαν τὸν Ἑνετὸν παρὰ τῷ μεγάλῳ πρίγκιπτι. Ὁ Τρεβιζάνος, εἶπον αὐτῷ, ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ δόγου Νικολάου Τρόνον παρὰ τῷ χάνῃ τῆς Χρυσῆς Ὀρδῆς, ὅπως προσενεγκῆ αὐτῷ δῶρα καὶ ἐξεργηῆ τοὺς Τατάρους εἰς πόλεμον. Τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Πήρλιγγ μελετιθέντα ἔγγραφα τῆς Βενετίας καταμύθονται ἐπὶ τούτῳ ἕως μόνον ἀνδρός, ὑποδιόσθη δὲ καὶ τοὺς εἰς τὴν προδοσίαν ὤθησαντας αὐτῶν λόγους. Ἡ Γένουα ἀντηγωνίζετο πάντοτε πρὸς τὴν Ἑνετίαν, ὁ ἐπίσκοπος δὲ Ἀντώνιος Βονομύβριος ἦν Γενουάτης· οὗτος λοιπὸν ἀπεκάλυψε τοῖς Ρώσοις τὰ σχέδια τῶν Ἑνετῶν. Εὐχερῶς δύναται τις νὰ φαντασθῆ τὴν ἐκπλήξιν καὶ ἀγωνίασθιν τοῦ Ἰβάν, ὅτε οὕτως ἐμυθεῖν ὅτι ἕνεος ἀπεσταλμένος, αὐτοῦ οὐδὲν γινώσκοντος, συνεκοινωνεῖ τῷ βανασίῳ αὐτοῦ ἐχθρῷ. Δὲν ἦτο τοῦτο καταχρηστικῆς φιλοξενίας, ἀθέτησις τοῦ διεθνοῦς δικαίου, πρόκλησις ἀντιπόσων; Ἡ διαπραγματεύσει ἀνέκρησις διεπίστωσεν ἐν πᾶσι τὴν ἀκριβείαν τῶν ἀποκαλύψεων, γνωρίζουσα ἐπὶ πλέον τῷ μεγάλῳ πρίγκιπτι ὅτι ὁ Βόλπ, μεμυημένος τὰ κα-

νήματα ταῦτα, προὔτιθετο νὰ ὁδηγῆται κρυφῶ τὸν Τρεβιζάνον παρὰ τῆ Ὀρδῆ. Ἡ μυστηριώδης αὕτη κολακεία, ὕπατος κατὰ πάντα, ἐξήγγισεν τὴν ἀγαπήσθιν τοῦ Ἰβάν, ὅς τὸν μὲν Βόλπ ἐξώριζεν εἰς Κολομνα, διατάξας αὐτῶν τῆς οἰκονομίας αὐτοῦ ἐπιτηρῆσιν καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ εἰς διαπραγμῆν παραδοῖς, εἰς δικαστήριον δὲ παρέδωκε τὸν Τρεβιζάνον, καταδικασθέντα εἰς θάνατον, μόλις δὲ ἀσθέντα τῇ μεσολάσῃ τοῦ Βονομύβριου καὶ ἄλλων ἔξενον. Ὁ μέγας πρίγκιπ, κερήμενος ὑπὸ τῶν παραστάσεων τούτων, συγκρατεῖται νὰ ἐρωτήσῃ τὸν δόγον, μεταξὺ δὲ ὁ Τρεβιζάνος ἀδαροδέσμιος παρεδόθη εἰς τὴν ἡσούρησιν τοῦ Ναιῖτα Βελκιμύρη.

Ὅστις ὁ Ἰβάν ἀπαύθινε πρὸς τὴν Γερουσίαν διπλασιαστικῶν μὲν καὶ φιλοφρονητικῶν, ἀλλὰ πλῆρη εὐκρινείας ἐπιστολῶν. Καθ' ὅσον δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς πρὸς αὐτὴν ἀπαντήσεως τῆς ἐνετικῆς πολιτείας, αὐτοῦ τοῦ κερμένου ἀπολομένου, ὁ Τρεβιζάνος κατηγορεῖται ἐπὶ λαθραίας σχέσεσι πρὸς τοὺς Τατάρους, τοῦ φακέλλου δὲ κομιστῆς ἐγένετο αὐτὸς ὁ Ἀντώνιος Γολδάρδου, πρῶτος ὑποκινητὴς τῷ μέγα τούτῳ ζήτημα ἐν Βενετίᾳ, ἀλλ' οὐδὲν διακινδυνεύσας ἐν τῷ Κρεμλίῳ, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην αὐτοῦ παρασῆρ ὑπόνοιαν. Ἡ Γερουσία δὲν ἐβράδυνε νὰ διδῆ ὅτι τὸ ἐπεισθῆσθαι τῆς Μόσχας ἀπὸ τῆς δοξαρίων μελέτων καὶ διακρίσεων, ἔλαβε δὲ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας παρὰ τῶν ἐν ταῖς ἀποστάσεως ἐκείναις χώρας διατηρήσαντων Ἰταλῶν. Ὁ Γολδάρδου μετὰ τὰς ἐκδρομὰς αὐτοῦ εἰς Ρώμην καὶ Νεάπολιν ἐξήτασθη αὐθις, οἱ ἠγέται δὲ τοῦ συμβουλίου τῶν δέκα, ἐντέταλμένοι ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων Ἀνατολῆς, δὲν ἔκριναν νὰ διαπραγματευθῶσι πρὸς αὐτόν. Ὅντως, κατὰ τὴν ὁδοὺν ἀπὸ τῆς Ἑνετίας, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ νὰ ἐπιφθάλῃται ἐκ τῆς ἐκκρήσεως, ἂν παρεῖχον αὐτῷ αἱ μακρὰ τῆς Γερουσίας συζητήσεις, μεταδῶς δὲ παρὰ τῷ πάπῳ, εἶχεν ελπίσιν αὐτῷ ὅτι αἱ Ρῶσοι ἐπιθυμοῦσι διδῆναι κοινῶς ὅπως ἀναγνωρίσθωσιν αὐτὸν ὡς ἀρχηγὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ διδάχον τοῦ ἁγίου Πέτρου, πρᾶγμα, ὅπερ παρεῖχον αὐτῷ ἀπουδίας πομπητικῆς ἀποστολῆς παρὰ Ἰβάν τῷ Π', καθ' ἡ αὐτὸς ὁ Σίξτος Δ' ὄυλοι ἐν τῇ ἀπὸ 1 νοεμβρίου 1473 ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς Νυρεμβέργης.

Οἱ Ἑνετοὶ μετὰ τῆς ὀξείας ἐκείνης ἐπιμονῆς, μετ' ἕως ἐπεισοῦν τοῖς σκοποῦ αὐτῶν, ἐπανήλθον εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ταταρικῆς συμμαχίας· δὲν ἠέδον ν' ἀπολιποῖ τοὺς μύχους τούτους ἐπιποθῶντες, ἡ συνεννόησις δὲ τῶν μύλων ἐκέρχθη εἰς αὐτό, ὅσθ ὁ Γολδάρδου ἦν ἕτοιμος αὐτὸς νὰ προδῆ εἰς τὰ ἀναγκαῖα διαθήματα. Σχετικῶς πρὸς τὸν Τρεβιζάνον, ἡ Γερουσία ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν μέγαν πρίγκιπα, ὅπως ἀπαλλάξῃ τὸν δούτινον γραμματεῖα, τύχη χάριτος ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ τῆς ἀδείας ὅπως μετὰ τοῦ Γολδάρδου μεταδῆ παρὰ τῷ χάνῃ τῶν Τατάρων. Αἱ ἀποφάσεις αὗται ἐλήθησαν τῇ 8/20 νοεμβρίου 1473 διὰ μεγίστης πλειονοψηφίας. Προτεινόμενος, ἔλεγον αἱ γερουσιασταί, νὰ γράψῃ πρὸς τὸν δόγον τῆς Μόσχας καὶ διελθῆ αὐτῷ ὅτι ἡ τοῦ Τρεβιζάνου ἀποστολὴ ἐσκόπει μύλλον ν' ἀπομαρτυρῆ τῆς Ρωσίας τοὺς Τατάρους, νὰ στρέψῃ αὐτοῦ πρὸς τὴν Βύβεινον καὶ τὴν Βλαχίαν· εἰδικότερον δὲ διετύπων τὰ διὰ τοῦ προσφάτου συνοκεσίου περιερχόμενα δῆθεν εἰς τὴν Ρωσίαν διακαίωματα. Ὑπὲρ τοῦ Βόλπ οὐδὲ λέξις.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀποφάσεων τούτων, ὁ Γολδάρδου ἐπανελάθε τὴν εἰς τὴν Μόσχαν ἄγουσαν, φέρον ἄθρονα δῶρα τῷ μεγάλῳ πρίγκιπτι καὶ τῷ χάνῃ, οὐστατήριον ὑπὲρ τῶν Ρῶσων, οἵτινες ἢ μετέβαινον εἰς Βενετίαν, ἐπιστολῶν τῆς δημοκρατίας πρὸς τὸν Ἰβάν, ἔτερον πρὸς τὸν Τρεβιζάνον μετὰ ἐγκλείστου ἀντιγράφου τῆς προνομιῆς καὶ τελείαν πληροφορηστικῆς, ὅπως διαπραγματευθῆ πρὸς τὴν Χρυσὴν Ὀρδίαν. Ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων ὁ κ. Πήρλιγγ ἀνετίθε μόνον τὰς ἀπὸ 4 δεκεμβρίου 1473 δύο ἐπιστολάς, τὰς ἀπευθυνόμενας πρὸς τὸν Ἰβάν καὶ τὸν Τρεβιζάνον, ἐν τῇ πρώτῃ δὲ ἡ ἐνετικὴ πολιτεία ἀδρόνους παρέχει τῷ μεγάλῳ πρίγκιπτι τοὺς ἐπαίνους, τὰς περὶ εὐκρινείας τῆς φιλικῆς διαθεσιμότητος καὶ τὰς εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ ἐπιχειρίᾳ αὐτοῦ πρὸς τὸν νομιζόμενον ἐνοχον. Ἐπίστωσεν ὅτι ἐν τοῖς πρώτοις τῶν ἡμετέρων ἡμερῶν, λέγουσιν οἱ Ἑνετοὶ πρὸς τὸν Ἰβάν, καὶ ἐπισημασμένον νὰ σὲ τιμῶμεν ἀναλόγως. Πρὸς δικαιοσύνησιν τοῦ ὑπόπτου γραμματέως ἴσκει ἡ ἀπὸ καὶ καθαρά ἀποκάλυψις τῆς ἀληθείας, ὅπερ ἄλλως τε ἐπέτρπετο κολακτευτικῶς ὑπανηγοῦσι περὶ τῶν ἀπόστου συνοκεσίου τῆς Σοφίας ἀπογορευθῶν ἐλπίδων. Τούτων

αὐτὸς ἔχοντος, ἡ Βενετία νομίζει ὅτι ἐπιτρέπεται αὐτῇ νὰ ἀποστείλῃ τὴν ἀποστολίαν τῶν πρακτῶρων αὐτῆς παρὰ τῷ χάνῃ. Οὐδὲν, λέγει, οὐδὲν δύναται νὰ ἦ ἀρκετότερον τούτου παρὰ τῷ πλανοδυνάμῳ Θεῷ, οὐδὲν ἐκλείετο τῷ πρίγκιπτι τῆς Μόσχας, οὐδὲν ἐπαρκετότερον τοῖς ἡρώτοις αὐτοῦ φίλοις, τοῖς Ἑνετοῖς. Ἐν περιπτώσει ἀποσπῶντος κολυμῆτος ὁ Τρεβιζάνος τούλαχιστον ἀποδοῖται τῇ πατριῇ αὐτοῦ καὶ τῇ ἐλευθερίᾳ. Ἐν τούτοις ἡ Γερουσία, τολμηρῶς ἀειδοδοξοῦσα περὶ τῆς ἐπίδοσις τῶν διαπραγματεύσεων τούτων, παρέχει τῷ γραμματεῖ αὐτῆς τὰς ἀναγκαίας περὶ τῆς παρὰ τῷ χάνῃ ἀποστολῆς ὁδηγίας, ἐνταῦθα δὲ ἡ γλώσσα τῶν γερουσιαστῶν ἀποβαίνει ἐκτάκτως θερμῇ, ἵτε προκερμένον νὰ μεταδοθῆ ἄλλοις φιλοπόλεμοις ὄρμη, δυναμένη νὰ ὑπερητίσῃ τὰ συμψέροντα τῆς Βενετίας.

Ὁ Ἀντώνιος Γολδάρδου ἀπέστειλε συνοδεύμενος ὑπὸ τοῦ Παύλου Ὀνιδίου, μεταβαίνοντος εἰς Περγάιν, ὅπως ἀνατρέψῃ τὸν Οὐζαῖν Χαδάν ἐν τῇ στάσει αὐτοῦ, τοῦ πολυῶντο ἱστορικοῦ Δολοφῶτος δὲ ἰσχυροζομένου ὅτι εἶχε καὶ παπικὴν ἐπιτολίαν παρὰ τῷ Ἰβάν, ἐχωρηθῆσαν δὲ ἐν Κρακοβίᾳ κατὰ φεβρουαρίον τοῦ 1474. Ἐν Μόσχῃ ὁ τῆς Ἑνετίας ἀπεσταλμένος ἐπέτρεπε πλεονέστατα, τυχὸν ὑπὲρ τοῦ ὁμοεθνοῦς αὐτοῦ παντὸς ὅτι ἡ Γερουσία ἐπέθυμε. Ὁ Τρεβιζάνος, ἀπαλλαγείας τῶν δέσμων καὶ ἀποκαταστάσεως εἰς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ἔλαβεν ἐπὶ πλέον καὶ ὄσον ἐδάμηνουσα σουβλίον, κατὰ ἰούλιον δὲ τοῦ 1474 ἀπέλθον εἰς τὴν Χρυσὴν Ὀρδίαν μετὰ τοῦ διαπύου ἀμυρτῆρος Αλαζαρήφ καὶ ἕως ἀπεσταλμένου τοῦ χάνου, ἐπανερχομένου εἰς Σεργίον.

Κατὰ τῆς ρωσικῆς πηγῆς, ὁ Αλαζαρήφ ἐπανέκαμψεν εἰς Μόσχαν ἀγγέλλων ὅτι ὁ Τρεβιζάνος δὲν κατόρθωσε τὴν διοικητικὴν τῆς μελετομένης συμμαχίας, ἀλλ' αἱ πληροφορίες αὐτῆς βραδύτερον μίλλον ἐμελλόν νὰ κυρωθῶσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑπῆρχον ἐλπίδες. Καὶ ὅντως, τῇ 1478 ὁ Τρεβιζάνος ἐπανέκαμψεν εἰς Βενετίαν ἡνωδύμενος ὑπὸ δύο τατάρων πρεσβυτέρων, τοῦ Ταχίρ, περὶβέτος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Χάνου, καὶ τοῦ Βροννίχινου Βελίθ, μεταβάντος ἐκ μέρους τοῦ Ταχίρ, ἡνωδύμενος τοῦ χάνου στρατηγῶ. Οἱ ταταροὶ αὗτοι διπλωμάτι προέειναν τοῖς Ἑνετοῖς νὰ ὄσιν οἱ φίλοι τῶν φίλων καὶ οἱ ἐχθροὶ τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν, ἔλεγον ὅτι εἶναι ἕτοιμοι πρὸς στρατείας καὶ ἀπῆλθον κατὰ τὸ προσήλυτε τοῖς ἔθνεσι τούτοις ἕθος δῶρα εἰς κομμήματα, σποδῶν καὶ πρὸ πάντων εἰς σιζίδωντα χρυσόν. Ἡ Γερουσία, γινώσκουσα ν' ἀποτρέψῃ τὰς ἀποτυχίας διὰ γενναιοδοξίαν, ἐδέξατο μετὰ χαρᾶς τὰς προτίσεις τῶν Τατάρων, τῇ 30/10 μαῖου τοῦ 1478 δὲ ἐνήθησε ποδῶν διακρίλων περίπου δοικῶτων πρὸς τὸν σκοπὸν τούτων. Πρὸς τούτοις ταχυδρόμος ἀπέλθε πρὸς τὸν χάνην, προαγγέλων αὐτῷ ὅτι οἱ πρεσβυτεῖται αὐτοῦ ἢ ἐκόμψον αὐτῷ εὐνοϊκὰς ἀπαντήσεις.

Ὅντως ἡ δημοκρατία ἐπανελάμβανε τὰς πρὸς τὴν Χρυσὴν Ὀρδίαν διαπραγματεύσεις, αἵτινες παρὰ μικρὸν τῶς ἀπετυγχίον· ἀλλὰ νῦν τὸ κέντρον τῆς ἐνεργείας ἀπὸ τῆς Μόσχας μετετέθη εἰς Πολωνίαν. Ὁ βασιλεὺς Καζιμίρ ὁ Δ' εἶχε δεχθῆ μέχρις ἐκείνου εὐμένεστατος· δὲν ἦτο πιθανώτατον ὅτι καθολικὸς ἡγεμῶν ἢ μὴνδεῖ τοιοῦτο σχέδιον; Μεσοῦντος τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1478 ὁ Τρεβιζάνος διετάχθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς μεμακρυσμένας αὐτοῦ ἀποστολάς. Ὡφείλε νὰ συνοδεύσῃ τοὺς πρεσβυτεῖς τῶν Τατάρων διὰ τῆς Πολωνίας καὶ τῆς Λιθουανίας, καὶ ἐπιστῆ δ' εἶτα ἐν Βίλνα, ὅπως συνδύσῃ τὰ περαιτέρω ληφθῶσιν μέτρα. Ὁ δόγος Μανδραγίνος, μερηνῶν ὅπως μὴ ἐκφοβῆσθαι τὸν Καζιμίρ, ἐνετείλατο τῷ ἀπεσταλμένῳ αὐτοῦ ἵνα ἐπὶ τούτου ἰδίᾳ τοῦ σημείου ἐνδιαπρίψῃ, ὅτι οἱ Τατάροι οὐδέποτε ἢ ἐγγίωσθιν οὐτε τὴν Πολωνίαν, οὐτε τὴν Λιθουανίαν, ὅτι δὲ τὰ ἀτακτὰ στήθια αὐτῶν ἢ ἀποδοῖσι δι' ἄλλως ὁδοῦ.

Ἄλλ' ἡ πρόνοια αὕτη ἀπέθιν ἀνοφελῆς, διότι ἐνθ' ὁ Τρεβιζάνος κατὰ τὰς ὁδηγίας αὐτοῦ ἤρχετο τῶν σχεδίων αὐτοῦ ἐν Πολωνίᾳ, ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλέως Καζιμίρ ἀνέγκασε τὴν Γερουσίαν τῆς Βενετίας ν' ἀποστῆ τῆς ταταρικῆς συμμαχίας. Ὁ πλοῦτος οὗτος ἀντιπρόσωπος ἦν ὁ Φίλιππος Βονακκόρσις, γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα Καλλιμάχου τοῦ Ἑλλαιρικῶ, ὁ ἀρχαῖος φίλος τοῦ Πομπωνίου Λαίτου, εἰς δὲ τῶν κορυφαίων τῆς ρωμαϊκῆς ἀκαδημίας τῶν ἀνδρωπόστων. Σοβαρῶς ἐνοχοποιηθεὶς ἐν τῇ κατὰ τοῦ πάπα τῇ 1468 σύναμοσί, ὁ ποδρῶς τῆς φυλακῆς, ἐν ἣ εἶχε ρίξει αὐτὸν Παῦλος ὁ Β', ἀφῶ ἐπὶ μακρὸν ἐπιλανθῆν εἰς ξένας χώρας, ἔτυχε ἐπὶ τέλος λαμπρῶς ὑποδοχῆς ἐν τῇ αὐτῇ Καζιμίρ τοῦ Δ', ὅς ἐπέτρπε αὐτῷ

τὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ ἐκρίσαστο αὐτῷ εἰς διπλωματικὴν ἀποστολήν. Τῷ 1477 ἀποστάλει πρὸς Σίξτον τὸν Δ' ὁ συγγραφεὺς προεγγραμμένος, ἐπέστη ἐν Βενετία, ὅπως ἐπέδωκε τὰς λέξεις τοῦ κυρίου αὐτοῦ περὶ τῆς ταταρικῆς συμμαχίας, ἢν εἰκόνηκε διὰ τῶν ἰσοφροσάτων χροσμάτων. Τρις ὁ εὐχλωττος ἀνθρωπιστὴς ἐξέβρε τὰ πολλὰ ἄτοπα τῆς συμμαχίας ταύτης, τρις δὲ παροσχέθη αὐτῷ ἡ διαβεβαίωσις ὅτι οἱ Τάταροι ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει οὐ διόχοντο τὰ μετέωρα τῆς Πολωνίας. Ἐν τούτοις ἡ Γερουσία τῆς Βενετίας, ἵνα μὴ ἐπιμεινῇ ἀντιφρονούσα πρὸς φίλον δύνανον, συγκατετίθη νῦν διατίρησιν, τῇ δὲ 8/18 μαρτίου τοῦ 1477 ὁ Τρεβίζίνος ἀνεκρίθη. Ἀνάλογοι διαπραγματεύσεις ἐπανεληθήσαν βραδύτερον, ἀλλ' εἰς οὐδὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα κατέληξαν.

Τῇ ἔκτῃ τοῦ Τρεβίζίνου ἐξαφανίζονται ἀπὸ τῆς ἐκ Πολωνίας ἀναχωρήσεως αὐτοῦ, τούτου μόνον γνωστοῦ ὄντος, ὅτι ὁ Ἰβάν διέτιλε ἐν πάντοτε σφόδρα κατ' αὐτοῦ ὀργισμένος, ὡς τοῦτο διακηρύσσον ὁ Κονταρίνης, ὅτε κατὰ τὴν ἀφίκετον εἰς Μόσχην. Ὁ διάδοχος οὗτος πατριώτης, περιβεβλημένος τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ὁμοειδῶν αὐτοῦ, εἶχεν ἀποσταλῆ εἰς Περούβαν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, καθ' ὃ καὶ ὁ Παῖλος Ὀνιθένης, ἀλλὰ μετὰ σπουδαιότητας παρὰ τῷ Οὐζοῖν Χαθὸν ἐντολῆς. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οὗτο μακρὰ ἐκδρομὴ ἢν τραχεῖα δικαιοσύνη ὁ Ἀγιοθένης Κονταρίνης παρεδικασίθη ὡς ἐπὶ θανάτου ἐξομολογηθῆναι, μετέλαβε τὸν ἀχρίντων μυστηρίων, εἶτα δὲ, συνοδεύόμενος ὑπὸ ἐφημέριον, ὡς ἐκρησόμενον αὐτῷ ὡς γοημιταῖς, ἀπὸ ἀγρυμνῶος καὶ δύο ὑπηρετῶν, ἐπελάθετο θαρραλέως τῆς ὁδοῦ. Αἱ στερήσεις, οἱ πόνοι καὶ οἱ κίνδυνοι δὲν ἐλείψαν. Οἱ ἄδοιοφοὶ διὰ τῆς Γερμανίας, τῆς Πολωνίας, τῆς Μικρῆς Ρωσίας καὶ τῆς Ταταρίας ἀφίκοντο εἰς Καθῆβιν, διέπλευσαν τὸν Βίξινον διὰ πλοίου καὶ ἐβίπτοι ἐπιπέλασαν τὴν ὁδὸν διὰ τῆς Μιγρελίας, τῆς Γεωργίας καὶ τῆς Ἀρμενίας μέχρι τῆς Περούβας ἐν Ταυριδί καὶ περαιτέρω. Ὁ Κονταρίνης, περὶνας τὰς πρὸς τὸν Οὐζοῖν Χαθὸν διαπραγματεύσεις, ἐπανέλαβε τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ἐπανακρίπτων εἰς Ἰταλίαν ἀλλ' ὅποια ὑπέβλεπεν ἡ ἀμνηστία αὐτοῦ, ὅτε ἐν Πότιφ ἔμαθε τὴν μεταβολὴν, τὴν ἐπιγενομένην ἐν Καθῆβιν, ἀκίμια τέως ἀποικία τῶν Γενοικατῶν! Τὸ διαγεγραμμένον δρομολόγιον αὐτοῦ ἀπέδεικνεν ἐξελθῆναι ἀνεφάρμοστον ἐδέσσει ν' ἀναστρέψῃ, ἐν τῇ ἀμνηστία δὲ αὐτοῦ ἀπεφάσκει νὰ ἐπιχειρήσῃ μακρὰν λοξοδρομίαν μέχρι Μόσχας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μόσχου Ρώσου, ἀπετάλαμνον Ρώσου, μετ' οὗ συνηντῶν ἐν Ταυριδί. Συνδιέπλευσαν τὴν Κασπίαν, ἔτιν μεγάλην ταύτην τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἔρημον, τῇ δὲ 16/26 δεκεμβρίου 1476 ἀφίκοντο αἰώως εἰς Μόσχαν διὰ Ριζίην καὶ Κολόμνας.

Ἐν τῷ Κρεμλίῳ ὁ τῆς Βενετίας πρεσβευτὴς ἐγένετο δεκτός, ἂν μὴ μετὰ τιμῶν, τοῦλάχιστον μετὰ τῶν εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ ἠρμοζουσῶν περιποιήσεων. Ὅπως πῶς ἂν ἡ, ἀπὸ τῆς πρώτης ἦδη ἀποδόσεως, ἐνῶ αὐτὸς συγκεχυμένος νύχαρισταί τῷ μεγάλῳ πρίγκιπι, οὗτος δέκαθεν αὐτὸν ἀποτόμως καὶ, μεταβιβάλλον ὕψος, ἐξέφρασε πικρῶς κατὰ τοῦ Τρεβίζίνου μοιφῆς. Μετὰ τινος ἡμέρας οἱ Βογιάροι ἐπανέβησαν εἰς τὸ αὐτὸ ζήτημα καὶ ἐπανέλαθον τοῦς αὐτοῦς λόγους. Ὁ Κονταρίνης οὐδὲν λέγει πλεονέκρον ἐν τῇ ἐξιστορήσει τῆς ἐκδρομῆς αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ κ. Πιζολιγγ εἰσιζει ὁδε τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τοῦ Ἰβάν. «Οἱ Πολωνοὶ, λέγει, ἐξέπεμπον ἐνίοτε τοὺς Τάταρους κατὰ τῆς Μόσχας καὶ διὰ χρῆσιν ἐπέλαλλον τὰς αἰματηρῆς αὐτῶν ἐκδρομῆς ὁ μέγας πρίγκιπις οὐ ἔμαθεν ὅτι ὁ Τρεβίζίνος ἐξικολοθεῖ ἐν Πολωνίᾳ τῆς πρὸς τὴν Ὀρδίην διαπραγματεύσεις, ἡ περίστασις δὲ αὐτῆ, ἐξεγέρουσα τὰς ἀρχαίας ὑπονοίας, κατ' ἀνάγκην ἐπεκέρου αὐτῆς ἰσχυρότερη».

Ἐν τούτοις οὐτε ἡ δημοκρατία, οὐτε ὁ ἐν Μόσχᾳ ἀποτυχὼν ἀντιπρόσωπος αὐτῆς ἤσθοντο, τὸ βῆρος τῶν ἀβασιμῶν ἄλλως ὑποφίλων ταύτων τοῦ Ἰβάν. Τῷ Κονταρίνῳ παρεσχέθη πᾶσι εὐκολία εἰς ἀποτίσιν τῶν χρεῶν, ἅτινα εἶχε διομολογήσει καθ' ὅδον, δῶρα δ' ἐπεδαφειλέθησαν αὐτῷ, τυχόντι καὶ ἀκροάσεως παρὰ τῆ Σοφίᾳ Παλαιολόγου, ἥτις φιλοφρονητικώτατα πρὸς αὐτὸν προστινέθη. Κατὰ τὸ ἀποχαιρετικὸν δειπνὸν ὁ Ἰβάν, εὐπρόσδογόςτερος παρὰ τὸ σῦνθεος, συνδιελέξατο ἐπὶ μακρὸν μετὰ τοῦ ἔξου αὐτοῦ, ἐπέδειξεν αὐτῷ τὰς χρυσοποικιλτάτους ἐκ ὀμωρος μιλίας αὐτοῦ καὶ τὴν εὐμένειαν ἐπεξέτανε μέχρι τούτου, ὅστε ν' ἀπαλλάξῃ αὐτὸν δυσχεροῦς διατυπώσεως. Περὶ τὸ τέλος Σπυλαδίου τοῦ δειπνίου προσήνγκαν τῷ κεκλιμένῳ, ἐμπεπλησμένῳ

ἰδὴ διτίων καὶ ποτῶν, πελώριον ἀργυροῦν ποτήριον πλήρες ὑδρομελιτος. Ἡ ὀλιμοτυπία ἀπῆλθε ἵνα ἠμῶσι ἐκκενώσῃ αὐτὸ εἰς ἕγξιαν τοῦ ξενίζοντος αὐτῶν. Τοῦ Βενετοῦ μὴδὲ κατορθώσαντος νὰ ἐκπύρ τὸ τέταρτον, ὁ Ἰβάν ἐχαρίσατο αὐτῷ ὑπὲρ τοῦ λοιποῦ καὶ ἐδοξοῦντο τὸ ποτήριον.

Ἡ τῷ Κονταρίνῳ γενομένη εὐμένης δεξιότης ἀπέβη κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον ἐπιφελέως, ὅτι ἐνεθάρρυνε καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῦ νὰ ὀδεύσασιν πρὸς Βορρῶν, τῆς Μόσχας ἄλλως τε κατὰ τὰς παραμονάς τῆς ἀποσιώσεως τοῦ μαγγολικοῦ ζυγοῦ καὶ τῆς συντελέσεως τῆς χωρογραφικῆς αὐτῆς ἐνόητος αἰσθανομένη τὴν ἀνάγκην τῆς πρὸς τὴν ἀναγενομένην Δύσιν προσεγγίσεως. Πράγματι δὲ διὰ τῶν πανταχόθεν ἀδραῖς δαπανῶν τῆ παρορημίδος τῆς ἑλληνίδος ἡγεμονίδος κληθέντων ἔξων ἡ πρώτη ἀκτὴ τῆς Ἀναγενομένης εἰσέδωκεν εἰς τὴν ἀγίαν Ρωσίαν, περὶ τούτων δὲ θά λαλήσωμεν ἐν τῷ ἐπομένῳ κεφαλαίῳ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Στατιστικὴ τοῦ πολέμου.—Ἡ περίεργος πύκνωση στατιστικῆς ἐπελόγησαν ὅτι ἡ ἐπιτομία Λίγηρικη κατὰ τὸ ἀπὸ 26 περίπου ἐτῶν διάστημα τῆς ἐπαρξίσεως αὐτῆς ἔταρξεν ἐν Φραβ-Σάντος, τῇ πόλει ταύτῃ τῆς Οὐρουγουάης, ἐν ἣ ἐβρῆσαν τὰ ἔργαστάσια αὐτῆς, πλείονος βόκας παρ' ὅπου ὁ πόλεμος προέβλεπε εἰς Ἄδην ἄνδρας ἐν Βύρωπῃ ἀπὸ τοῦ 1789 μέχρι τοῦ 1889. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μακρῶν φωνηθῶντων ὑπολογίζεται εἰς ἐν ἑκατομῶριον ἢ κατὰ τὸ διάστημα μιᾶς μόνον εἰκοσιπενταετίας ἡ ἐπιτομία Λίγηρικη ἔταρξεν ἐν Φραβ-Σάντος πολλῶν μαζῶνα ἀριθμῶν βῶων.

Οἱ στατιστικολόγοι ὑπολογίζουσι πρὸς τούτους ὅτι πᾶς ἀνὴρ πύκτων ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, στοιχίζει εἰς τὸ κράτος τοῦλάχιστον 200,000 φρ. δίστι, λέγουσι, τοῦ σκοποῦ τοῦ πολέμου ὄντος τοῦ φονεύειν, ὁ προῦπολογισμὸς στρατοῦ τινος, τὸ ὄλεθρον αὐτοῦ, τὰ ἀπειρα ποσά, ἅτινα δαπανῶνται ἐν Βύρωπῃ διὰ τοῦς μόνιμους στρατοῦς, κατακτείνουσι ἐπὶ τέλους εἰς οὐδὲν ἄλλο ἢ εἰς τὸν φόνον ἀριθμῶν τινος ἀνδρῶν. Ἡ πρὸς θανάτων ἀνδρῶν τινος ἀναγκαῖα δαπάνη δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὰς περισσότερας ἢ ἄλιγοτέρας λίτρας πυρίτιδος καὶ σφαιρῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ τί στοιχίζει εἰς τὸν λαὸν ἡ τῶν στρατῶν διατήρησις δέον νὰ προστεθῇ εἰς τὸν λογαριασμόν.

Πρέπει λοιπὸν ἄρα γε νὰ θεωρήσωμεν ὡς ματαίαις τὰς σπουδαίας δαπάναις, ἅσπερ ἀπαιτεῖ ὁ θάνατος ἀνδρῶς τινος ἐν τῷ πεδίῳ τῶν μαχῶν ἢ δέον μᾶλλον νὰ φωνήσωμεν μετὰ τοῦ Βοαλώ, ἐν τῇ σατύρῳ ἢν ἀγείρωσι τῷ ἀδελφῷ Μορέλ, διδάκτορι τῆς Σορβόννης:

Τὸ ἀνοητότερον ζῶον, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶναι ὁ ἀνθρώπος!
Τὸ στοιχίζουσιν οἱ στρατοί.—Γερμανοὶ τινες σπουδαιολόγοι φαντασιώδεις ἐθεώρησαν τὰς ἀσθῆνιν ἐπιποιήσασας εἰδήσεις, καθ' ἃς Γουλιέλμος ὁ Β' ἔλαμβανε τὴν πρωτοβουλίαν προτάσεως ἀφρολισμοῦ. Ὁ δὲ ποτε κατ' αὐτοῦς τοιαύτη ἰδέα ἐκυσσορήθη ἐν τῷ πολυφρονίει πνεύματι τοῦ νεαροῦ ἀποκράτορος τῆς Γερμανίας. Κατὰ τινος παρομιάν ὅμως, δὲν ὑπάρχει καμίνι ἀνευ πυρῆς σήμερον δὲ φαίνεται ὅτι ὀλοκλήρον τοῦτο τὸ ζήτημα τοῦ ἀφρολισμοῦ σεβαρὰν ἔχει ἀφορμὴν. Ἡ δὲ πρὸς τοῦ ἀφρολισμοῦ ἐκστρατεία ἀφορᾷ κυρίως εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἀποσκοπεῖ εἰς τὸ ν' ἀποδοῖσιν αὐτῇ πᾶσαν τὴν εὐδύνην ἐπὶ τῇ δυσαρτέτω καὶ ἀνευχετικῇ καταστάσει, ἣν ἡ Βύρωπῃ διέρχεται, καταπιέζουσα τοὺς φορολογουμένους ὁ πὸ τὸ βῆρος τῶν ἑξοπισμῶν. Βαθυτάτην ἐνεπέσθησαν ἐντόπιων τῇ τῆς Γερμανίας ἀποκράτορι ἡ ἀνάγκη τοῦ ἔργου ἐπὶ τῶν ἐσόδων καὶ δαπανῶν τῶν ἐπὶ μεγάλων δυνάμεων τῆς Βύρωπῆς ἀπὸ τοῦ 1882 μέχρι τοῦ 1888, ὅπερ ἀνεκονώσατο αὐτῷ ὁ λόρδος Σαλισβουρη. Τὸ ἔργον τοῦτο, ἐμ π σ τ ε υ τ ι κ ὶ ν ὁ π ὶ μ ν η μ α. προέρχεται ἐκ τοῦ καλῶς τοῦ κ. Δαλαριγκ, γραμματικῶς ἢ ἐν Βόλῃ προέβλεπε. Ἰσὶ ἐκ κυριώτερα μέρη τοῦ ἐν λόγῳ δημοσημῆματος:

Αἱ ἐπὶ τὰς μεγάλας δυνάμεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν βῆζιν τῆς σπουδαίας παύσεως καὶ περιεκτικῆς μελέτης, εἰσὶν: ἡ Γαλλία, ἡ Ἀβστροουγγαρία, ἡ Μεγάλη Βρετανία, ἡ Ρωσία, ἡ Γερμανία, ἡ Ἰσπανία καὶ ἡ Ἰταλία.

Ὁ κ. Δαλαριγκ, ἔξετάζων τὴν κίνησιν τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐπὶ ταύτων κρατῶν ἀπὸ τοῦ 1882 μέχρι τοῦ 1888, ἐκτίθησεν ὅτι ἀπὸ 302 ἑκατομ. ἀνήλθεν ἐντὸς ἑξαετίας εἰς 319 ἑκατομ. ὅτι τῷ 1888 ἡ πληθυσμὸς οὗτος ἐπέλαλλον 13,788,827,700 φράγκα φέρων, ἦτοι 45 φρ. 50 κατ' ἄτομον, ἐνῶ τῷ 1888 οἱ φέροι οὗτοι ἀνῆλθον εἰς 47 φρ. 15 κατ' ἄτομον. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐν ἀσκήματι ἔξ ἑτῶν ὁ μὲν πληθυσμὸς ἠῶξεν κατ' ἀναλογίαν 5. 6 0/10, οἱ δὲ φέροι, εἰς οὗς ὑποβάλλεται, κατ' ἀναλογίαν 9. 15 0/10.

Ἦς δ' ἐνόησαν, ὁ ἄλλος διπλωματικὸς διαβεβαίωσεν ὅτι ἡ γιγαντικὴ αὐτῆ ἀνάπτυξις τῶν φορολογικῶν βῆρων ὑφέλλεται εἰς τὴν αὔξησιν τῶν ἐκ τῶν γενομένων προκτασόμενων δαπανῶν, αὔξησιν ἥτις ἀνέρχεται εἰς 33 0/10 διὰ τὴν 5π' ὅπιν ἐξέτεταν!

Ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τούτου προκύπτει ὅτι ἐν συνόλῳ χρεὸς τῶν ἐπὶ τὰς δυνάμεων ἠῶξεν κατὰ 10. 36 0/10 οἱ δὲ πληρωταὶ τόκοι κατὰ 13 30 0/10. Μετὰ χρεὸς ἀνερχομένου ἐν συνόλῳ εἰς 83 δισεκατομμύρια οἱ προῦπολογισμοὶ δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀπολήθωσι εἰς ἰσοζύγιον, τὸ δὲ σύνολον τῶν ἑλλειμμάτων αὐτῶν ἀνήρχετο κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1888 εἰς τὸ ὄκ ἐκκαταρρήντων ποσῶν τοῦ ἡμῶσις δισεκατομμυρίου!

Ἰδὸν ἐν συνόλῳ τί αἱ ἐπὶ τὰς δυνάμεις ἐδαπάνησαν διὰ τὸν στρατὸν καὶ τὸ ναυτικὸν ἀπὸ τοῦ 1882 μέχρι τοῦ 1888, ἦτοι ἐντὸς ἑξαετίας:

	Στρατῶς	Ναυτικῶν	Ἐντὸ ὄλον
Γαλλία	4,205,853,475	1,555,025,125	5,760,378,600
Γερμανία	3,162,520,065	347,443,375	3,509,963,650
Ἀβστροουγγαρία	1,933,988,825	158,773,125	2,092,761,950
Μεγάλη Βρετανία	2,484,566,350	1,599,736,700	4,084,303,650
Ρωσία	4,851,904,575	824,845,375	5,676,749,950
Ἰσπανία	934,294,725	243,052,925	1,177,346,950
Ἰταλία	1,590,638,225	475,252,675	2,065,890,900

Ἐν συνόψει αἱ ἐπὶ τὰς δυνάμεις ἐδαπάνησαν ἐντὸς ἑξαετίας διὰ τὸν στρατὸν καὶ τὸ ναυτικὸν ὑπὲρ τὰ 24 δισεκατομμύρια φράγγων. Ἐκ τούτου φαίνεται ὅποια καταπληκτικὰ ποσὰ καταπέσθησαν ὑπὸ τὸν ἑξοπισμῶν τῶν ἐπὶ τὰς δυνάμεις, οὐδὲν δὲτὸ παραδοχὸν ἂν τοσοῦτον εὐχλωττος εἶχεν διήγησεν τὴν ἰδίαν ἀφρολισμῶν, μόνου μέρους τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἰσοζυγίου ἐν τοῖς προῦπολογισμοῖς καὶ ἀνακουφίσεως τῶν φορολογουμένων ἀπὸ τοῦ καταπιέζοντος αὐτοῦς βῆρους.

Ὁ ἐν Σικαγῷ μέγας πύργος.—Περὶ τοῦ ἐν Σικαγῷ ἀνεγερθῶσμένου πύργου, ὅστις ἀποθεῖσεται ἐν τῶν θαυμάτων τῆς Παγκοσμίου ἐν Σικαγῷ ἐκθέσεως τοῦ 1893 ἡ ἐξῆς φέρεται σχεδιαγραφικὴ περιγραφή.

Τὸν πύργον ὁ ἀνεγέρηθ ἔκ Πιταδοῦργος Ἀνδρέας Κάρντιζ. Ἡ χωρητικότης αὐτοῦ ἔσται τοιαύτη ὅστε ὑπὲρ τὰ εἰκοσιπεντασχηλία ἄτομα θά δύνανται νὰ παρευρίσκωνται ἐν αὐτῷ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὅσο δὲ τῶν ἀνελευστῶν ὁ ἀνέρχονται ἀπὸ τῆς βῆσεως εἰς ὕψος 1000 ποδῶν, χωρὶς ν' ἀνατελλῆται πού ἡ μετατρέπηται ἡ κίνησις αὐτῶν, κατ' εὐθείαν εἰς τὸ μέρος, ὅθεν δύνανται τις νὰ ἐπισκοπήσῃ τὰ περίβ. Τὸ πλάτος τοῦ Πύργου ἐν τῇ βῆσει ἔσται 440 ποδῶν ἐν ἐκάστη πλευρῇ, ὑπάρχει δ' ἡ πρόθεσις νὰ κυματίζῃ ἡ ἀμερικανικὴ σημαία καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐκθέσεως ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ πύργου, ἦτοι ἐξ ὕψους 1120 ποδῶν ὑπερῶν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἰσθμοῦ, τοῦ ἀνωτέρου ἐξ ὅπου ποτὲ σημαία ἀνεπαύσθη καὶ ἐκυμάται. Μετὰ μακρὰν καὶ προσεκτικὴν μελέτην τὰ σχέδια συνεπληρώθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκ Σικαγῶ μηχανικοῦ Γεωργίου Σ. Μόρισσον, ὅστις ὑποτίθησεν ὅτι αἱ πρόσοδοι αὐτοῦ ἔσονται τετραπλάσιαι πρὸς τὸν πύργον Ἐρφέλ. Ἡ πραγματικὴ δαπάνη ὁ ἀνέβη εἰς 300,000 περίπου λίρ. στερλ., τῆς διὰ τὸν πύργον Ἐρφέλ ἀπαιτηθείσης δαπάνης ἀναλόγου εἰς 340,000 λ. στ. Ἡ διάφορα αὐτῆ προκύπτει ἐκ τῆς μελέτης ἀπλότητος τοῦ σχεδίου τοῦ ἀμερικανικοῦ πύργου καὶ ἐκ τῆς τιμῆς τῶν χρησιμοποιοθησομένων χυλιδος. Τὰ τρία πρὸς ἀπόβαιον τῶν ἐπισκεπτῶν τμήματα θά ἦναι κυλιόμενα ἐπὶ πέδιλα, τὸ μὲν πρῶτον 250 ποδῶν διαμέτρου, εἰς ὕψος καὶ

200 ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ, τὸ δὲ δεύτερον 150 ποδῶν διαμέτρου καὶ εἰς ὕψος 400 ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ καὶ τὸ τρίτον, τὸ ἡμιδοῦτερον καλοῦσμενον φανός, 60 ποδῶν διαμέτρου καὶ εἰς ὕψος 1000 ποδῶν ὑπερῶν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἰσθμοῦ.

Ἐν τῷ πρώτῳ ὀρόφῳ θά ὑπάρχῃ μέγα περιπέλιον πρὸς τὸ ἑξωτερικὸν τμήματος, πλάτους μὲν 15, μήτης δὲ περιφέρειας 730 ποδῶν. Ἐν τῷ περιπέλιῳ τούτῳ θά δύνανται νὰ συμπαρίστανται κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον 4-5,000 λαοί. Ἐπιθεῖν τοῦ περιπέλιου τούτου θά ὑπάρχῃ γῶρος, ἐκτὸς τοῦ γῶρου τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τοῦς ἀνελευστῆρας καὶ τὰς μηχανάς. Ἐπαρκῆς πρὸς ἐγκατάστασιν τεσσάρων ξηθοσῶν ἔσονται. Ἐκτὸς τῶν ξηθοσῶν θά ὑπάρχῃσι καὶ πολλὰ περὶ τῆς παραπήματα, ἀνεγερθῆσιν ἐπὶ τῇ βῆσει τῶν κανόνων τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τῶν ροθῶν καὶ τῶν συναθεῖν διαφόρων γομφῶν. Ἔτινα θά χρησιμοποιηθῶσι διὰ τὴν πώλησιν περιεργῶν ἀντικειμένων, κοσμημάτων, βιομηχανικῶν προϊόντων καὶ λοιπῶν παραγομένων καὶ κατασκευαζομένων ἐν πάσαις ταῖς χώραις. Ἐντὸς τῶν ξηθοσῶν θά ἦναι δυνατόν νὰ παρακίθηται καὶ νὰ γεματίζωνται ἡ ἐξιστοῦσιν 6000-8000 ἔξων, ἐν ἀνείει καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν πάντοτε χρόνον. Πρὸς τούτους ἐντὸς τε τῶν ὡς εἴρηται παραπηγμάτων ἐπιπέδων, ἔς καὶ περὶ ἀμφοτέρων τούτων, θά ὑπάρχῃ γῶρος, ἐν ἣ νὰ κινῶνται ἐλευθέρως ὑπὲρ τὰς 3000 προσώπων. Ὁ δεύτερος ὄροφος εἶναι προοριζόμενος εἰς τὸ νὰ χρητισθῆσιν ὡς τόπος μεγάλου περιπέλιου καὶ ἐν ἐλευθέρῳ γῶρῳ ἑξοικίω, ὅπως εἴπειν, γεύματος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας καὶ ὡς αἴθουσα γῶρῳ τὴν ἑσπέραν. Ὁ δύνανται δὲ νὰ περιλαβῆθῃ 5-6,000 προσώπων κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Τὸ τελευταῖον τμήμα ἀποδόσεως διαρρυθμισθήσεται ἐν εἰδεί γῶρου πρὸς ἐπισκοπήσιν, θά ἀπαρτίθηται δὲ ἐκ τριῶν ὀροφῶν καὶ θά δύνανται νὰ περιλαβῆθῃ 1200-1500 πρόσωπα κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὑπερῶν αὐτοῦ θά ὑπάρχῃσι τέσσαρα γραφεῖα χέριν τῆς ὑπηρεσίας τῶν συμπότων καὶ πρὸς ἐπιστημονικὰς ἐρευναί. Ὑπερῶν τούτων πάλιν θά ὑπάρχῃ ὁ κυκλικὸς ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος, φέρων ἠλεκτρικὰ φῶτα τὴν νύκτα καὶ σήματα τὴν ἡμέραν. Ὑπερῶν τούτου θά ὑπάρχῃ ὁ φέρος, ὅστις θά ἔχῃ τὸ ἰσχυρότερον περιστροφικὸν φῶς τῶν ὄσα ποτε ἐν τοῖς φέροις ἐπετεύχθησαν καὶ ὑπερῶν τοῦ ὀροφῶν θά ὑφῆσθαι ὁ ἰσὸς ἐπὶ τοῦ ὀροφῶν θά κυματίζῃ ἡ ἀμερικανικὴ σημαία.

Ἡ πυκνότης τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ὁ ἔτος.—Ἐνδιαφέρουσα στατιστικὴ ἡ τελευταία ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτεῖαις γενομένη ἀπογραφή ἀπέδειξε κατὰ τινος τὸ ἔξῃς σπουδαῖον γεγονός, ὅτι ἡ τοῦ πληθυσμοῦ διανομὴ διακονοῦσεται ὑπὸ τῆς ἀφροῦς ἢ τῆς ἑλλείψεως βροχῆς.

Τὸ πλεῖστον τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι διανεμημένον ἐν τοῖς τμήμασιν, ἐν οἷς τὸ ἐτήσιον ὕψος τῶν βροχῶν ποικίλλει μεταξὺ 30 καὶ 40 δακτύλων. Τὰ τμήματα ταῦτα περιλαμβάνουσι τὰ τρία τέταρτα τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ πυκνότης τοῦ πληθυσμοῦ ἐλαττοῦται ταχύτατα ἄμα ὡς τὸ ἐτήσιον ὕψος τῆς βροχῆς ἐπαισθητῶς ἀλλοιωθῆ καὶ ἀποτῆ τοῦ μέσου αὐτοῦ ποσοῦ. Ἡ πυκνότης τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι μέγιστη ἐν τοῖς τμήμασιν ἐκεῖνοις, ἐν οἷς ἡ βροχὴ ἀνέρχεται κατ' ἔτος εἰς ὕψος 40 ἕως 50 δακτύλων. Ἡ πυκνότης αὐτῆς ἐπιφανείας ἔσται 50 κατοίκους κατὰ τετραγωνικὸν μίλλον. Ἐν τοῖς τμήμασιν δὲ, ἐν οἷς ποικίλλει ἡ βροχὴ μεταξὺ 30 καὶ 40 δακτύλων, κατ' ἔτος ἡ μέση πυκνότης τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι 43,1 κάτοικοι κατὰ τετραγωνικὸν μίλλον. Αἱ ἄγοναι χώραι τοῦ ἀνατολικῶ τμήματος, ὅπου ἡ κατ' ἔτος πίπτουσα βροχὴ εἶναι κατωτέρα ποῦ 30 δακτύλων, καὶ αἱ γῶραι αὐταὶ ἀπαρτίθουσι τὸ 2/5 τοῦ ἰσθμοῦ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, δὲν περιλαμβάνουσιν ἤδη πλείονα τῶν 1/100 τοῦ πληθυσμοῦ. Ὁ πληθυσμὸς ἀυξάνει μετὰ μέγιστη ταχύτητα ἐν ταῖς χώραις, ἐν αἷς ἡ βροχὴ, ἡ κατ' ἔτος πίπτουσα, ποικίλλει μεταξὺ 20 καὶ 30 δακτύλων, ἐν τοῖς μεγάλοις πεδίοις τοῖς ἐκτεινομένοις ἀπὸ τοῦ Τεξῆς μέχρι τῆς Λακότας, ὅπου ἡ πυκνότης ἠῶξεν ἀπὸ 1,6 εἰς 8,11.

Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι δεικνύουσιν ὅτι ἡ πυκνότης τοῦ πληθυσμοῦ ἀπαντῆ ἐν τοῖς μέρεσιν, ὅπου ἐπικρατεῖ μέση θερμοκρασία καὶ πέπτει μέσον ποσὸν βροχῆς κατ' ἔτος.

ΑΙ ΡΩΣΙΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΙΣ.

(Συνήθεια και τάξις ἕδε προηγούμενον ἀριθμῶν).

Γ'.

Άστραχάν, πόλις τῆς ἐσθραπαϊκῆς Ρωσίας, πρωτεύουσα κυβερνήσεως ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Βόλγα, εἰς ἀπόστασιν 45 χιλιαμέτρων ἀπὸ τῆς Κασπίας. Κἀτ. 71,000. Πόλις καὶ νεώρια· μεγάλα ἀποθήκαι καὶ ναυπηγεῖα.

Τὸν 14' αἰῶνα τὸ Άστραχάν ἦτο μέγα ταταρικὴν χωρίον Χ α τ ῆ ῤ α ρ χ ἄ ν, καταστραχάν ὑπὸ τοῦ Ταμερλάνου τῷ 1395. Ἦ νέα πόλις ἀνιέρθησα ἐπὶ τῆς σημερινῆς ἀσπίδος τοποθεσίας ἐν τῷ ἀνωτέρῳ τμήματι τοῦ δέλτου τοῦ Βόλγα, ἐπὶ νήσου ὀρεινῆς μὲν ἐν μέρει, ἐλώδους δ' ἄλλοθι καὶ καλυμμένης Μ α κ ρ ῆ ς ν ἡ σ ο υ (Ασλγὸν Ὀστρὸν), ἀνεπτύξε παράυτα τὴν σπουδαϊότητα αὐτῆς διὰ τοῦ σπουδαίου αὐτῆς καὶ διὰ τῶν μετὰ τῶν Ρώσων συναλλαγῶν, κατὰ δὲ τὴν διαμελισμὸν τοῦ κράτους τοῦ Καττὰξ ἢ τῆς Χρυσῆς Ὀρδῆς τῷ 1480 προήχθη εἰς περιόπτην πρωτεύουσαν ἀνεξαρτήτου γαυάτου. Κατακτηθεῖσα Ἰπαξ ὑπὸ τοῦ Ἰβάν Βασιλιέβιτς τῷ 1554, τὸ δεύτερον δὲ ὑπὸ τῶν Κοζάκων τὸν 1667, ἐργασίμευσε τῷ 1707 εἰς Πέτρον τὸν Α' ὡς βλακίς τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ ἐν τῷ μετὰ τῆς Περσίας πολέμῳ. Μετὰ τὸν μέγαν τσάρον, Ἀλέξανδρον ὁ Α' καὶ οἱ διδόσκει αὐτοῦ ὑπεβοήθησαν ἐπίσης τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ταύτης.

Τὸ Άστραχάν ἀποτελεῖ ὄσον ἐν τῇ κασπιανῇ στέππῃ ἡ λιρὴν τῆς πόλεως ταύτης εἶναι ἡ διεύδοξος γῆρας ἔχουσα τριπλασίαν ἐπιφάνειαν τῆς Παλλίας· ἐν ταύτῃ ἀβασίς στέμιον καὶ ὕφαλοι καθιστῶσι δυστυχῶς αὐτὴν ἡμιστά πρσιτόν. Ἦ πόλις αὐτῆ, ἣτις περιλαμβάνει τὸ Κρεμλίον ἢ τὸ φρούριον, ἡ Ἀσκή Πόλις (Μπιλιό-Γορδ) καὶ τὰ προάστεια (σάραμδο) παρρουσιάζουσι διαφόρους ἀποφύεις ἐν τελείῃ ἀντιθέσει. Αἱ συνοικίαι καὶ αἱ ὄδοι ἔχουσι φουσιγνομίαν ποῦ μὲν εὐρωπαϊκὴν, ποῦ δὲ ἀσιατικὴν, ἀναλόγως τῶν φυλῶν αἰτίας ἐξελείκοντο τὰ διάφορα μέρη πρὸς κατοικίαν, Ρώσων, Ἀρμενίων, Ἑλλήνων, Περσῶν, Ἰνδῶν, Τατάρων, Τουρκομάνων, Κιργιζῶν καὶ Καζακίων. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι κατοικοῦσι ἐν τοῖς ἀνατολικῶς προκτιεῖται ἐν ἑλλήνοισι οἰκίμασι καὶ ἐν Ἰ κ ρ ι μ ῖ τ α ι ς. Ἐν συνήθει τὸ Άστραχάν εἶναι πόλις ὑπερσοῦσα τὴν τῶν ὁδῶν σερρώνιν, βορβορώδης καὶ ὑποκειμένη εἰς πλημμύρας· τὸναντιον κέκτηται πολλοὺς κήπους ἀνάτος τε καὶ ἐκτός τῆς περιφερείας αὐτῆς. Οἱ κήποι οὗτοι καὶ οἱ τοῦτων συνέθειαν ἀποτελοῦντες ἀμπαλιῶνες, προμηθεύουσιν εἰς τὴν ἡμισιατικὴν ταύτην πόλιν τοικίλας ὄπωρας. Αἱ διατρίβουσαι αὐτὴν διώρυγες εἶναι κατὰ μέρη λέμβων.

Ἐκτός τοῦ εὐρέος καὶ ὀραίου μητροπολιτικοῦ ναοῦ τοῦ Κρεμλίον, οἰκοδομήματα τοῦ 17' αἰῶνος μετὰ πέντε πρσίλων, οὐδὲν ἀξιοσημείωτον μνημεῖον ἀνεγείρει τὴν περιεργίαν ἐν τῇ ἀρχαίῃ πόλει. Ἦ λευκὴ Πόλις, νεώτερα, μετὰ κανονικῶν ὁδῶν, λεοκτίστην καὶ κλίμακας οἰκοδομῶν, ὄλγει δὲ τὸ γραφικὸν τῶν στολῶν, διὰ τῶν ἀγερῶν ἢ γανίων καὶ τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν, ὡς πολυαριθμῶν ναῶν μετ' ἱπιγύρῶν τρολλίων, τεμενῶν, λαμαϊκῶν παγοδῶν κλπ.

Μολοντί ἡ βιομηχανία καὶ ἰδίῃ ἡ τῆς βύρας καὶ τῶν ἐκ ταύτης εἰδῶν ἔτυχε παῖς τινος ἀναπτύξεως, τὴν σπουδαϊότητα ὅμως αὐτῆς ὀφείλει κυρίως εἰς τὸ πρσίον τῶν ἀνεξαντλήτων μερῶν ἄλιείας ἐν τῷ Βόλγῃ. Τὸ γαυάριον, οἱ ἐξηραμένοι καὶ ἄλιπαστοι ἔχθους, ἡ κόλλα τοῦ Άστραχάν ἐξαποτελλονται εἰς ἀπόστασιν ἐν μεγάλῃ ποσότητι ὡς καὶ αἱ μήλαται.

Δ'.

Ἐλισαβήθρη (φιλλανδιστὶ Ἐ λ σ ῖ ν κ η) πόλις καὶ πρωτεύουσα τοῦ μεγάλου δουκάτου τῆς Φιλλανδίας, ἐπονομαζομένη ἢ «Γεβραλτάρη τοῦ Βορρᾶ». Κἀτ. 53,740. Φοβερὰ ὀχυρωματικὰ ἔργα, δύο φρούρια καὶ ἐκτός τούτων τὸ φρούριον Σβίτμποργ (εἰς ἀπόστασιν 4 χιλιαμέτρων πρὸς Ν), ἰδρυμένα ἐπὶ βράχων, καθιστῶσι τὴν παράλιον ταύτην πόλιν ἀπόρητον. Ἦ Ἐλισαβήθρη, συνδεομένη διὰ σιδηροδρομικῆς γραμμῆς μετὰ τῆς

Πετροπόλεως, ἴδρυται ἐπὶ προεξήχῃ τοῦ ἰσθμοῦ ἐν τῷ φιλλανδικῷ κόλπῳ ἀνοικοδομήθη δὲ ἐπὶ τῇ βίσει κανονικοῦ σχεδίου ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ρωσικῆς διακυβέσεως. Τὰ καθιδρύματα αὐτῆς (Γερουσία, Πανεπιστήμιον), οἱ μετὰ περισυλλίων καὶ τρολλίων ναοὶ αὐτῆς, οἱ περίπατοι αὐτῆς καὶ τὰ ἔλση, ἡ βοτανικὴ αὐτῆς κήπος καθιστῶσιν αὐτὴν ὀραίαν πόλιν. Τὸ σπουδαῖον στοιχεῖον ἐπικρατεῖ εἰστέ ἐν ταύτῃ. Τὸ πανεπιστήμιον τῆς Ἀθῆνας, σπουδαίας πόλεως (27.000 κατ.) κειμένη ἐν τοῖς μεθόροις τοῦ Βολνικοῦ καὶ Φιλλανδικοῦ κόλπου, μετηγεγῆθη ἀνάτος τῷ 1828. Ἐκ τῆς ἀνωτέρας ταύτης σχολῆς ἐξερπύονται ἡμεῖς βιβλιοθήκη καὶ ἐν μουσεῖον. Τὰ ἐργαστήρια, ἄτινα τροφοδοτοῦσιν, οὗτως εἰπαῖν, τὴν ἐπιτόπιον βιομηχανίαν, λειτουργοῦσι διὰ ρευσμάτων ὕδατος· ἐνεργῆς ναυσιπλοία ὑποβοηθεῖ τὴν ἐμπορικὴν κίνησιν. Ἦ Ἐλισαβήθρη εἶναι πατρὶς τοῦ διασώμου ἔξερευνητοῦ Νεβενσκιόβ.

Ε'.

Καζάν, πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας, ἐν τοῖς ὄρεισι τῆς ἀσιατικῆς Ρωσίας, πρωτεύουσα κυβερνήσεως, ἐπὶ τοῦ Καζάγκα καὶ εἰς ἀπόστασιν πέντε χιλιαμέτρων τῆς ἀνατολικῆς τοῦ Βόλγα ὄχθης. Κἀτ. 140,000, ὄν τὸ δέκατον ἀποτελοῦσιν οἱ Τάταροι, τῶν λοιπῶν ὄντων Μογγόλων, Τούρκων, Περσῶν καὶ Ἀρμενίων.

Ἦ πόλις τοῦ Καζάν, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βατοῦ Χάν τῶν 11' αἰῶνα, ἀνοικοδομήθη ἐγγύτερον τοῦ Βόλγα ὑπὸ τοῦ γαυῶν Ὀλλῶ Ἀχμὰτ τὸν 14' αἰῶνα μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Μεγάλου δουκῆς τῆς Μόσχας ἔλσιον τοῦ πρώτου Καζάν τῷ 1397. Ἦ γῶρα αὐτῆ ἦν ἡ τῶν ἀρχαίων Βουλγάρων, ἢ Β ο λ γ α ρ ῖ α ἢ Μ ε γ α λ η Β ο υ λ γ α ρ ῖ α· μέρος τοῦ λαοῦ τούτου τοῦ τὴν αὐτὴν ἔχοντος καὶ οἱ ὄννοι, οἱ Ἀβασες καὶ οἱ Ὀγγόβραι καταγωγῆς, ἐγκατεστάθη ἐν τῇ Κάτω Μοισίᾳ (2' αἰῶν) ἀπὸ ἐπίσπερος φρόνεις τὴν βοζαντινὴν αὐτοκρατορίαν διὰ τῶν ἐπιδρομῶν αὐτοῦ· τὸ τμήμα δ' ἔκαστον, ὅπερ ἀντίστη εἰς τὰς παρ' ἡμετέρας ἰδέας καὶ οἱ ἀπύγνοι τοῦ ἔποισι ἀνευρίσκονται ἐν τοῖς Περμαϊκάσι, τοῖς Ὀστικαῖσι, τοῖς Βογολῶσι κλπ. ἀπενέλιξε μέρος, τὸν 11' αἰῶνα, τοῦ κράτους τοῦ Καπτὰξ ἢ τῆς Χρυσῆς Ὀρδῆς. Τῷ 1444 ἡ πόλις Καζάν ἐγένετο ἡ πρωτεύουσα ἀνεξαρτήτου γαυάτου. Διάσημος πολιτοεἰς προέκλεισε τὴν καθυστάσιν αὐτῆς εἰς τὴν ἔξουσίαν Ἰβάν τοῦ τρομεροῦ, ἡ δὲ πτώσις αὐτῆς συνεπλήγαγε τὴν τῆς ταταρικῆς κυριαρχίας.

Ἦ πόλις Καζάν ἴδρυται ἐπὶ ἐπτά λόφῶν καὶ ἐν μέρει ἐπὶ γομαλαῶν πεδίου· ἡ κυρίως λεγομένη πόλις, ἣτις περιβάλλει τὸ Κρεμλίον ἢ τὸ φρούριον, εἶναι ἡ κατοικία τῆς ἀνωτέρας τάξεως τῆς ἀριστοκρατικῆς καὶ ἔγγραμμάτου κοινωνίας, τῶν κυβερνητικῶν λειτουργῶν καὶ τῶν πλουσιῶν ἐμπόρων. Αἱ ἔξαι αἰσθητικὰ καὶ τὰ παίγνια καλλιεργοῦνται αὐτῶν μετ' ἔσης ἐξέσεως. Ἐν τῇ ἀνω κυρίως πόλει, ὅπου εὐθεῖαι καὶ εὐρεταὶ λεωφόροι, εὐρηται αἱ οἰκοδομαὶ, οἱ πολυκρήμοι ὀρθόδοξοι ναοὶ μετὰ πρασίνοι τρολλίων καὶ εἰς κορυφῆν ἀποληγόντων πύργων, ὡς ὁ τῆς Παναγίας τοῦ Καζάν (εἰκόνη, εἰς ἦν μέγας ἀπονέμαται σεβασμός), ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, καὶ οἱ ναοὶ τῆς Μεταμορφώσεως, τοῦ Ἐνογγελισμοῦ καὶ τοῦ Ἁγ. Κυπριανοῦ. Ἦ κατὸ πόλις καὶ τὰ προάστεια, ὑπὸ Τατάρων κατοικούμενα, ἔχουσι βορβορώδεις ὁδοὺς καὶ ἑλλήνας οἰκίας, ὑπάρχουσιν ὅμως αὐτῶν ἡ μεγάλη ἀγορὰ (Γοστινόη-Δεβέρ), 12 τεμένη, τὸ νεώριον καὶ αἱ ναυτικαὶ ἀποθήκαι ὡς καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ καθιδρύματα.

Πάντων τούτων τῶν καθιδρυμάτων, τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκαδημίας, τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς τῶν δοκίμων, τῆς ναυτικῆς σχολῆς, τῶν λυκαίων ἢ ἰνστιτούτων, τῶν ἀρρένων καὶ τῶν θηλέων ὡς καὶ τῶν ταταρικῶν σχολῶν προέγει τὸ Πανεπιστήμιον, ἀξιοσημειώτως διοργανούμενον· τὸ ἐν αὐτῷ μᾶθημα τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν μεγάλῃ κέκτηται φήμῃ. Βιβλιοθήκη, μουσεῖον, χημικὸν ἐργαστήριον, βοτανικὸς κήπος καὶ ἀστεοσκοπεῖον συμπληροῦσι τὸ καθιδρύμα ταῦτο.

Τὰ ταταρικὰ ἐργαστήρια καὶ καταστήματα εὐσίμων παρέχουσιν ἐνεργητικότητα εἰς τὴν βιομηχανίαν τοῦ Καζάν, ὅπερ εἶναι ἡ πρῶτος ἀμυξουσα ἀποθήκη τοῦ διαμετακομιστικοῦ ἐμπορίου Σινικῆς, Βουλγάριας καὶ Ρωσίας.

ΣΤ'.

Χάρκοβον, πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας (ἐν τῷ ΝΑ τμήματι

πρωτεύουσα κυβερνήσεως, ἐπὶ τοῦ Ὀρδᾶ ἐν τῷ σημείῳ τῆς διασταυρώσεως τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν Κίεβου, Μόσχας, Ταϊρανίου καὶ Ὀδησοῦ. Κἀτ. 172,000.

Τὸ Χάρκοβον, ἰδρυθὲν τῷ 1650 ὑπὸ τοῦ Χατμάνου τῶν Κοζάκων Χμελνίτσκη κῆρῆν ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείας Αἰκατερίνης τῆς Β' καὶ κατέστη ἡ πρωτεύουσα τῆς Ὀδραίνης (ἐν τοῖς μεθόροις). Ἦ εὐνοικωτάτη αὐτῆς τοποθεσία συντελέσεν εἰς ἀμυξίωσιν τῆς ἐμπορίας αὐτῆς, ἡ πρῶτος τῆς ἰσοκίαν δὲν γινεῖ βραδέως.

Ἦ ἀρχαία πόλις, σκυθηρικὴ τὴν ὄψιν καὶ σιγαλή, κακῶς δ' ἐστρωμένη καὶ ἀναλόγως τῆς τῶν τοῦ ἔτους ὄρων διασχῆς βορβορώδης ἢ καὶ μεστὴ κοινορτὸ ἀποτελεῖ ἐνθέσιν πρὸς τὴν νέαν πόλιν Αἰκατερίνης τῆς Β'. Ἀμφότεραι ὅμως στεροῦνται ποσίου ὕδατος, λθῶν καὶ ἑλλῶν. Ἦ πρώτη ἔχει μνησφόρους μόνον οἰκίας μετὰ προσθήμων κεκοσμημένων δι' ἀστοματόν· ἀλλ' ἐν τῇ νεωτέρῃ πόλει, κέλλιον ἐστρωμένη καὶ ἀποδομημένη ἐπὶ τῇ βίσει συμμετρικοῦ σχεδίου, αἱ λεωφόροι, αἱ μεγάλοι πλατεῖαι, τὰ ἐν εἰδει ἀνακτόρων μέγαρα διαδέχονται ἀλλήλα· τὰ μέγαρα ταῦτα καὶ πολυτελῆ ὀνόματα ἀποτελοῦσι τὰ οἰκήματα τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν μεγαλειούτων. Ἀμυξῆς δημόσιαι κήποις κομρεῖ τὰς νεοτέρας συνοικίας. Τὰ ἀξιολογώτερα μνημεῖα εἰσιν: ὁ ὀφθαλμικὸς μητροπολιτικὸς ναὸς, δύο μουαῖ, τὸ θέατρον, τὸ πανεπιστήμιον, ὀλτινος ἡ βιβλιοθήκη περιλαμβάνει 100,000 τόμους, μετὰ ποικίλων συλλογῶν καὶ βοτανικοῦ κήπου. Ἰερατικὴ σχολή, δύο γυμνάσια, ἰνστιτούτων τῶν εὐγενῶν δεσποτινῶν, ὀργανοτροπέων καὶ λοιπαὶ σχολαὶ καθιστῶσι τὴν τῆς Ὀδραίνης πρωτεύουσαν λίαν πρῆξουσιν ὑπὸ τὴν ἔσπιν τῆς ἐκπαιδεύσεως.

Πολυάριθμα βιομηχανικὰ καταστήματα καὶ ἐργαστήρια παράγουσι πλείστα ὄσα βιομηχανικὰ προϊόντα· τρέπεται, εὐρεταὶ ἀγοραὶ, ἰδὴ ὅμως τέσσαρες μισαὶ τοιαῦται, ὅπου τὸ ἔριον καὶ οἱ ἴπποι ἀποτελοῦσι τὸ κυριώτερον ἀντικείμενον τῶν συναλλαγῶν, καθιστῶσι σπουδαϊότατον τὸ τοῦ Χάρκοβου ἐμπόριον.

Ζ'.

Κίεβον, πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας (Μεγὰ Ρωσία), ἡ Κιοῦβα τῶν Βοζαντινῶν ἐπὶ τῆς δεξιῆς ὄχθης τοῦ Δνεπίρου ἢ Δανὰρρεως κατὼν τῆς συμβολῆς τοῦ Δόνα. Κἀτ. 166,000.

Ἦ ἀρχαία αὐτῆ πρωτεύουσα, ἡ κῆτηρ τῶν ρωσικῶν πόλεων καὶ ὀρθοκρετικῆς μητροπόλεως τοῦ κράτους, ἔχει ἑυδοξὸν παρελθόν. Ἦ ἀρχὴ αὐτῆς ἀνάγεται εἰς τὴν 9' αἰῶνα· κοίτης τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν τοῖς σαματικῶς πεδίοις, κατέστη μάρτυς τῷ 989 τῆς εἰς τὸν χριστιανισμὸν προσελεύσεως Βλαδμήρου τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ· τὸν 11' αἰῶνα περιελάμβανε 400 ναοὺς. Ἀπὸ δ' ὕψιστη, τὰς ὀρῶσας τῶν Τατάρων, κατέστη πολωνικὴ κῆτις, ἀλλ' ἀνεκτίθη ὑπὸ τῶν Ρώσων τῷ 1667. Ἦ μωσχοβιτικὴ Ἱερουσαλήμ ἐκτείνεται ἐπὶ 50 τετραγ. χιλιάμετρα, κατὰ μήκος δὲ τοῦ Δνεπίρου, ὄνπερ ἀνοικτὰ νεωτέρῃ νεωτέρῃ ἐπάρχουσιν ἐν τοῖς κατοίκοις αὐτῆς. Ἦ πόλις περιλαμβάνει τρία τμήματα, περιβαλλόμενα ἕκαστον ὑπὸ περιχερακωμένου γύρου, τὸ δὲ ὄλον προστατεύεται ὑπὸ εὐρέων χαρακωμάτων.

Ἦ ἀρχαία πόλις, κειμένη ἐπὶ ὀρεπεδίου κατὰ μήκος τοῦ Δνεπίρου, περικλείει ἀξιοσημείωτα ἱερόματα, ὡς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς Ἁγ. Σοφίας, μνημεῖον τοῦ 11' αἰῶνος, ἀνδιόφερον ὡς ἐκ τῶν βοζαντινῶν αὐτοῦ μωσαϊκῶν καὶ διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν αὐτοῦ, τὸν ναὸν τοῦ Ἁγ. Βασίλειου, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Βλαδμήρου τοῦ μεγάλου, τὸν τοῦ Ἁγ. Ἀνδρόου καὶ τοῦ μέγα ἀκαδημαϊκῶν γυμνασίων, ἰδρυθῶν τῶν 17' αἰῶνα.

Ἦ κατὸ πόλις ἡ Π ο δ ο λ ῖ, κειμένη ἐπὶ τῆς πεδιάδος κατὰ μήκος τοῦ ποταμοῦ, ὄν ἔχει οἰκοδομήματα, ἔξαι νὰ ἐρελικύσονται τὴν προσοχὴν τοῦ ἀρχαιολόγου. Ἄλλ' ἡ συνοικία Π α τ σ ῖ ρ κ η ἢ τοῦ Φρουρίου, ἀναποκρυμμένη εἰς τὸ Κρεμλίον τῶν ἄλλων ρωσικῶν πόλεων καὶ ἀγερῶν ὀρθοκρετικῶν πρὸς Ν ἐπὶ ὕψους κατὰ 100 καὶ 130 ἐπιμέτρων ὑπερέων τοῦ Δνεπίρου, ὄν εἶναι μόνον ἰσχυροτάτη ἀκρόπολις ἀλλὰ πρὸ πάντων ἄγία πόλις. Κατ' ἔτος 300 ἕως 500,000 προσκυνητῶν προσέρχονται εἰς προσκύνσιν ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ τοῦ 11' αἰῶνος, ἣτις εἶναι κτίριον, περιλαμβανόν ὄμιλον ὄλον πολλῶν ἱερμάτων, ὡς καὶ τὰ λείψανα 80 ἁγίων τεσποθετημένα ἐν ἀνοικτοῖς κιβωτίοις,

ἐν ταῖς εὐρείαις κατακόμβαις, ταῖς λελαξευμέναις ἐν τῇ ἀπορρῶν βράχῳ, ὅστις δεσπόζει τοῦ ποταμοῦ. Ἦ περιγῆ τοῦ φρουρίου περιλαμβάνει τὸ μέγρον τοῦ δισιχτοῦ, τὸ ὀλοσπασίον, τὰς ἀποθήκας καὶ τοὺς στρατώνας.

Τὸ Κίεβον κέκτηται πανεπιστήμιον (τὸ λεγόμενον τοῦ Ἁγ. Βλαδμήρου), ἱερατικὴν σχολὴν, γυμνάσια, ἄλλας σχολὰς, χημικατῆριον καὶ θέατρον. Εὐρεταὶ ὄδοι διασχίζουσιν αὐτὸ, ἀπέραντα δὲ ἐκτάσεις ἰσθμοῦ καὶ πολλὰ ἔρεπια, ἔτινα τανὼν ζηλοῦσι τὴν εὐπρόσωπον αὐτοῦ παράστασιν, ἀντικαταστήσονται ἡμέραν τεκὴ ὑπὸ ἑξοραϊστικῶν ἱδρυμάτων, προβλεπόμενον ἔδη. Ἦ βιομηχανία καὶ τὸ ἔμποριον τῆς μητροπόλεως τῆς μικρῆς Ρωσίας εἰσι σπουδαῖα.

Η'.

Νίζνι-Νοβγορόδ (ἡ νέα κατὸ πόλις) πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας, πρωτεύουσα κυβερνήσεως κατὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Βόλγα καὶ τοῦ Ὀκου, ἔτερα τῆς σιδηροδρ. γραμμῆς Μόσχας· Κἀτ. 67,000.

Ἰδρυτῆς τῆς πόλεως ταύτης ἦν ὁ μέγας πρίγκηψ τοῦ Βλαδμήρου Ἰουρίη Βασεβλόδοις (1291), ὅστις ἔκτισεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς θέσεως βουλγαρικῶν στρατοπέδων· ὁ αὐτὸς πρίγκηψ ἴδρυσε τὴν μονὴν Πιστέρκη, ἐπὶ τοῦ Βόλγα (εἰς ἀπόστασιν 2 χιλιαμ. πρὸς ΝΑ). Καταστραφείσα ὑπὸ τῶν Μογγόλων τῷ 1378 ἀνέκυψεν ἐκ τῶν ἑρείπιων αὐτῆς καὶ προσεστῆθη εἰς τὸ μέγα δουκάτον τῆς Μόσχας τῷ 1390. Τῷ 1506 ἀντίστη εἰς τὰς ἐπιθέσεις τοῦ γένου τοῦ Καζάν, τῷ δὲ 1608 εἰς τὰς προσβολὰς τῶν ὀπαδῶν τοῦ ψευδοδημητρίου. Ἀὐτῆ εἶναι ἡ πόλις, ἐν ἣ τῷ 1611 ὁ ἀπὸ τῆς Μινίν διοργάνωσε τοὺς ἑβδέρους, οἵτινες ἀπέλλαξαν τὴν Μόσχην τοῦ πολωνικοῦ ζυγοῦ. Ὁ τρομερὸς λοιμὸς τοῦ 1658 καὶ ἡ καταστροφικὴ πυρκαϊὴ τοῦ 1665 ἀναγκάζονται ἐν τοῖς χρονικοῖς τῆς πόλεως ταύτης.

Τὸ Κρεμλίον μετὰ τῶν μετ' ἐπέλεξον τειχῶν αὐτοῦ (11' αἰῶν), τειχῶν, προφυλασσόμενον ὑπὸ 11 πύργων, κατέχει τὸν γῶρον ὕψους 200, οἵτινος οἱ πρόποδες βρέγονται ὑπὸ τῶν συνημμένων ὕδατων δύο ποταμῶν σὺνδενδρος γῶρος περιβάλλει τὸ ἴσχυρον ταῦτο τείχος. Ἦ ἀνω πόλις καίται ἐπὶ τῶν ὕψοματων, τῶν εὐρισκομένων πέρα τοῦ κεντρικοῦ τούτου ἱερόματος, ἡ δὲ κατὰ πόλις ἐκτείνεται κατὰ μήκος τῶν προκυμῶν. Πέραν τῆς κινήσεως διὰ τὰ ἀμυξίανα γεφύρας, ἣτις ζεύγνυται τὸν Ὀκου, ἐπὶ ἀκροτηρίου περιοριζόμενον ἐκ τῆς μίξ πλευρᾶς ὑπὸ τοῦ Βόλγα, παρρουσιάζεται ἡ περίπυστος πλατεῖα τῆς ἀγορᾶς, ὅπου 200,000 ἔξινον συρροῦσιν ἀπὸ τῆς 25 ἰουλίου μέχρι τῆς 10 Σεπτεμβρίου διώρυξ ἔχουσα σχῆμα πετάλου περιβάλλει τὴν ἀξιοσημειώμενον ἀγορὰν ταύτην, ἣτις ἔχει 12 στοκὰς μετὰ 2,530 καταστημάτων· τῆς ἐσωτερικῆς ταύτης ἀγορᾶς μὴ ἐπαρκούσης, ἡ ἑξωτερικὴ ἐκτείνεται εἰς τὴν πεδιάδα, ὅπου διατίθενται 3,500 καταστήματα. Τὰ ἐμπορεύματα εἰσιν αὐτῶν τεταξινόμημένα ἕκαστὰ κατηγορίας, ὡς: ἐν ἐκδοταί σίμμερον οἱ Ἀσιανοὶ ἐπισκέπτονται αὐτὴν πλείοτερον ἢ οἱ Εὐρωπαῖοι. Πρὸς Ν. τῆς πλατείας τῆς ἀγορᾶς εὐρηται τὸ προάστειον Κουαβίνον. Ἀγγλικὸν ἄλλος πρὸς Β ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Βόλγα καὶ δημόσιος κήπος πρὸς Ν κοσμοῦσι τὴν ἀνω πόλιν.

Ἐκτός τοῦ Κρεμλ, ὅπερ περικλείει ἐν τῷ γῶρῳ αὐτοῦ τὰ ἀνάκτορα, τοῦ ὀβελίσκου τοῦ Μινίν, ἔχοντος ὕψος 24 μέτρων, τῶν μητροπολιτικῶν ναῶν τῆς Μεταμορφώσεως καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, τοῦ ὀλοσπασίου, τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς, ἡ ἀνω πόλις δύναται ν' ἀριθμῆ ἐν τοῖς σπουδαίοις μνημείοις καὶ τὰς ἐν εἰδει ἀψίδων πόλας αὐτῆς. Ἦ Νίζνι-Νοβγορόδ κέκτηται 43 ναοὺς, τρεῖς μουαῖ, δύο τεμένη, μίαν συναγωγὴν, δύο θέατρα, τρεῖς ἑσοσοκμεταί, μίαν ἱερατικὴν σχολὴν, ἑν γυμνάσιον καὶ ἐν ἰνστιτούτων τῶν εὐγενῶν δεσποτινῶν.

Ἦ βιομηχανία καὶ ἰδίῃ ἡ μεταλλουργία, ἡ ναυπηγία κλπ. ἔτυχον σπουδαίας ἀναπτύξεως, ἀναλόγως δὲ πρὸς τὴν ἐνεργητικότητα τῆς πόλεως ταύτης.

Θ'.

Νοβγορόδ ἡ μεγάλη (Βελίκη), πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας, πρωτεύουσα κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν δύο ποταμῶν, τοῦ Βολγῶδου, οὗ

μακράν τῆς λίμνης Ἰλμεν καὶ ἐπὶ διακλαδίσεως τῆς σιδηροδρ. γραμμῆς Πετρούπολεως-Μόσχας. Κἀτ. 25,000.

Ἡ πόλις αὕτη ἰδρύθη τῷ 882 ὑπὸ τοῦ Ρουρικ καὶ κατέστη ἡ κοίτις τοῦ ρωσικοῦ κράτους· ἡ θέσις αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἀπὸ τῆς Βαλτικῆς εἰς τὸν Βόλγα καὶ τὸν Βύζιον ὁδὸν καὶ ἄλλα τινὰ ἠξίωσαν ταχέως τὴν εὐμερίαν αὐτῆς καὶ ἐπέσειεν αὐτῆς ἡ γὰρ τῶν Οὐραλίων, μολοντόι ἢ ἔδρα τοῦ μεγάλου δουκάτου εἶχε μετενεχθῆ εἰς Κίεβον τῷ 980. Κατὰ τὴν παράδοσιν περιλάμβανε πληθυσμὸν 400,000 κατοίκων, δύνανται θμως ν' ἀποδοῦσιν αὐτῇ τὸ ἑξῆς 70,000. Ἀποτελέσασα δημοκρατίαν, ὡς τινες πόλις τῆς Ἰταλίας, πολλὰς διεταράχθη ὑπὸ ἐσωτερικῶν ἐπαραγῶν, οὗτοι ὡστε ὁ μέγας δούξ Ἰβάν Βασιλιεβιτς συνήγαγε ταύτην τῷ 1478 μετὰ τῶν κτήσεων αὐτοῦ, ἐνὺ ὁ τσάρος Ἰβάν ὁ Τροιμερός ἐτιμώρησε τῷ 1570 τὴν στασιάζουσαν πόλιν διὰ τῆς σφαγῆς τῶν κατοίκων αὐτῆς, ὃν μίρον εἶχεν ἤδη μετ'ενοχλῆ εἰς Μόσχαν.

Ἡ νέα πόλις, ἥτις καὶ δευτέραν φοράν ἀπόλεσεν ἰκανὸν τριῖμα τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς ἐπ' ὤφελει τῆς Πετρούπολεως (Ἡ' αἰὼν), διετήρησεν εὐχλωττα ἴσνην τοῦ πάλαι μεγαλείου αὐτῆς. Ἀποτελεῖται δὲ ἐκ δύο μερῶν: 1) τοῦ Κρεμλίου, εὐρύου φρουρίου μετὰ πλινθίνων παρυῶν καὶ ὑψηλῶν τειχῶν, προστατευομένων ὑπὸ 9 πύργων, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄψεως τοῦ Βολκόβου καὶ 2) τῆς πόλεως τῶν ἐμπόρων, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς κειμένης ὄψεως. Ἐν τῇ περιόχῃ τοῦ Κρεμλίου ὑφίσταται σεβαστὸν μνημεῖον τοῦ ΙΑ' αἰῶνος, ὁ μέγας μητροπολιτικὸς ναὸς τῆς Ἁγ. Σοφίας μεθ' ἑξὶ ἐπιγύρων τρούλων, πλοῖσις ἐν εἰκόσῃ, ἱεροῖς λειψάνοις καὶ ἀναθήμασι. Τὸ μέγαρον τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ τὸ μνημεῖον τοῦ Ρουρικ γεττινιάσκει τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ.

Ἡ συνοικία τῶν Ἐμπορῶν, συννημένη μετὰ τοῦ Κρεμλίου διὰ λαμπρᾶς νεωτέρας λιθίνης γεφύρας, περιλαμβάνει ἐν τοῖς ὄρεισι αὐτῆς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν Ζωανίσκη (ΙΔ' αἰὼν), τὴν διάσημον μονὴν τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου (ΙΒ' αἰὼν) καὶ τὸν δημαρχεῖον.

Νοβορόδ ἢ μεγάλη ἔχει καὶ 40 ἄλλους ναοὺς, πολλὰς μονὰς, μίαν ἱεραικὴν σχολὴν, τρία νοσοκομεία, ἕν λύκειον, ἕν θέατρον, μίαν μεγάλην ἀγορὰν ἢ ἐμπορεῖον καὶ ἕνα δημόσιον κήπον κατὰ μῆκος τοῦ Βολκόβου.

Γ.

Ὁδινός, παράλιος πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας (κυβερνεῖον τῆς Χερσόνου) ἐν τῷ ὁμώνυμῳ κόλπῳ (ἐν τῷ Βύζιον). Κἀτ. 242,000, ἐν οἷς πολλοὶ ξένοι, Μολδαῖοι, Ἰουδαῖοι, Βούλγαροι, Ἀρμένιοι, Ἑλληγες καὶ Γερμανοὶ ὡς καὶ κομινόμενοι πληθυσμὸς Τατάρων καὶ Καυκασίων.

Τῷ 1789 τὸ φρούριον Χατζῆ βέη καὶ τὸ προσκείμενον ταταρικὸν χωρίον, ἐκτισμένα ἐπὶ θέσεως λίαν κινδυνώδους, ἐξελίγησαν ὡς πύρην παραλίου πόλεως, κληθεῖσης Ὁδινόσῳ τῷ 1704 εἰς ἀνάμνησιν ἀρχαίας ἐλληγικῆς ἀποικίας. Ἡ πόλις αὕτη, νεωτάτη ἄλλως, τὴν ἀνάπτυξιν καὶ διακόσμησιν τῆς ὑποίας ἐπαύθη ἐν δὲ διοικητῆς αὐτῆς δούξ τοῦ Ρισελιῆ, ἐπὶ μακρῶν διετέλεσεν ἐλευθερὸς λιμὴν· τρεῖς τεχνικαὶ λακάναι, περιβαλλόμεναι ὑπὸ προκυμαίας, ἀποθῆκαι καὶ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, συνδεσμένη μετὰ τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν τῆς μικρᾶς Ρωσίας καὶ τῆς Γαλιτίας, ἐξυπηρετοῦσι τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐμπορίου.

Ἡ Ὁδινός εἶναι ἐκτισμένη συμμετρικῶς ἐπὶ κεκλιμένῳ ἐπιπέδῳ, ὅπερ κατέρχεται ἐξ ὑψώματος 47 μέτρων εἰς τὴν παραλίαν. Ἡ ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ πόλις περιλαμβάνει παμμεγέθη καταστήματα καὶ ἐργαστήσια ἢ ἀποθήκας καὶ πολυτελεῖς συνοικίας, μετὰ βουλευθέρτων ἐχόντων ἐκατέρωθεν ἀκακίας, εἴρηται ἐν τῷ χεῖλει τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς· λαμπρὰ κλίμαξ ἐκτείνει τὰς βαθμίδας αὐτῆς μέχρι τῆς θαλάσσης. Εὐρεῖται πλατεῖαι, δημόσιοι κήποι, ἄσκη, ὠραῖαι ἐπαύσεις καὶ ὁ εὐρύχωρος βοτανικὸς κήπος, ὅτινα πάντα ἐκτείνονται πρὸς νότον, παρέχουσιν αὐτῇ εὐρωπαϊκὴν φυσιογνωμίαν. Δύο ἀποστέια πρὸς Β κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς καὶ τρίτον πρὸς Δ κατοικοῦνται κυρίως ὑπὸ Μολδαύων.

Ἡ δὲ ἀκτὴν, μήκους 40 χιλιομέτρων, χορηγεῖ εἰς τὴν πόλιν πόσιμον ὕδωρ. Αἱ πρὸς λιθόστρωσιν τῶν ὁδῶν πλάκες κομίζονται ἐκ Μελίτης, ἐξ Ἰταλίας, ἐκ τῆς Οὐαλλίας, τῶν κοχυλιοειδῶν λίθων τῆς γῆρας κατασκευασθέντων ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος. Αἱ οἰκίαι εἰσὶν ἠ-

κοδομημέναι κατὰ τὰ ἰταλικὰ πρότυπα. Τὸ θέρος ἢ κόνις ἐπικρατεῖ ἐν τῇ πόλει.

Ἡ Ὁδινός κατατάσσεται ἐν ταῖς ὠραῖαις πόλεσι, χάρις εἰς τὰ πολυάρθρα δημόσια οἰκοδομήματα καὶ καθιδρύματα, δι' ἃν ἐστὶ πεποικισμένη· τοιαῦτα δ' εἰσὶν: Ὁ μέγας μητροπολιτικὸς ναὸς φέρων ὑπερμεγέθη τρούλον, τριακοντὰς ἄλλων ναῶν, τῶν πλείστον εἰς τὸ ἠρόδοξον ἀνηκόντων πλήρωμα, εἰκοσι συναγωγαί, τὸ ἀνάκτορον, τὸ μέγαρον τοῦ ναυαρχεῖου, τὸ μέγαρον τῶν ἀπομάχων, μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσαι, τὸ μνημεῖον τοῦ δουκὸς τοῦ Ρισελιῆ, τὸ χρηματιστήριον, τὸ νέον μελοδοματικὸν θέατρον, τὸ πανεπιστήμιον, εἰς τὸ ὅποιον ἀνάγονται ἑξ γυμνάσια, μία βιβλιοθήκη, ἀστεροσκοπεῖον, μουσεῖον ἀρχαιοτήτων, ἰνστιτούτον τῶν κορυφαίων, ναυτικὴ σχολή, δημοσίαι βιβλιοθήκη κλπ.

Ἡ τῆς Ὁδινόσῳ βιομηχανία, ποικίλη καὶ ἐν μεγάλῃ ἐνεργείᾳ, μαγάλως συντελεῖ εἰς τὴν τοῦ ἐμπορίου αὐτῆς ὄψιν, ἤνπερ ὑπεβοήθησε καὶ ἡ διώρυξ τοῦ Σουζῆ.

ΙΑ.

Ρίγα (λιθουανιστὶ Ρίγα), πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας, πρωτεύουσα τοῦ κυβερνεῖου τῆς Λιθωνίας (ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Βαλτικῆς) ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄψεως τοῦ Δύνα, εἰς ἀπόστασιν 12 χιλιομέτρων τῆς Βαλτικῆς (κόλπος τῆς Ρίγας), ἡμεῖσις συνενώσεως πολλῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν. Κἀτ. 176,000. Γερμανοί, Λιθουανοί, Ρῶσοι καὶ Πολωνοί.

Ἡ πόλις αὕτη ὄφειλε τὴν ἰδρύσιν αὐτῆς εἰς τὸν ἐπίσκοπον τῆς Λιθωνίας Ἀλβέρτον Δάππελδερν (1201), ἀπετέλεσε μέρος τῆς ἀνεατικῆς ἐνώσεως καὶ ἐξήσκησε πολεμικὰ κτήρη ὡς καὶ ἐμπορεῖα. Αἱ πολιτικαὶ μεταβολαὶ προσήρτησαν αὐτῇ ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὴν Πολωνίαν (ΙΣΤ' αἰῶνα), εἰς τὴν Σουηδίαν (ΙΖ' αἰῶνα) καὶ εἰς τὴν Ρωσίαν (ΙΗ').

Μολοντοὶ τὸν χειμῶνα ὁ λιμὴν αὐτῆς καθίσταται ἀπρόσιτος συνεπὶ τῶν πάγων, ἢ Ρίγα εἶναι ὡς πρὸς τὴν σπουδαιότητα μετὰ τὴν Πετρούπολιν καὶ Ὁδινόσῳ ὁ τρίτος λιμὴν τῆς Ρωσίας. Λιμὴν διὰ πλοῖα καὶ ὀδραγωγεῖον 745 μέτρων συνδέουσι τὰς δύο ὄψεις τοῦ Δύνα. Ὁργανωτικὰ ἔργα ἀπαγορεύουσι τὴν προσέλασιν, ἀλλ' ἢ ἀρχαῖα ἀκρόπολις κατηδάψθη καὶ τὸ ἀρχαῖον ἄμυρνον τείχος ἀπετέλεσε τὸν ἀντικαταστήσαντα αὐτὸ τῆρον περιπάτου. Ἡ καρδία τῆς πόλεως, ἔπου καθορῆται τὸ μέγαρον τῶν τευτόνων ἱπποτῶν (ΙΣΤ' αἰὼν), ἢ τὸν ἔδρα τοῦ διοικητοῦ καὶ τὰ μέγαρα τῶν δημοτικῶν σωματείων, ἐτήρησε τὴν μεσαιωνικὴν αὐτῆς φυσιογνωμίαν. Τὰ τρία νεώτατα ἀποστέια ἔχουσιν εὐρείας καὶ εὐθυτανεῖς ὁδοὺς, ὀδραγωγεῖ δὲ πρὸς τοῦτοις δημόσιον ἄσκη καὶ αὐτοκρατορικὸς κήπος. Ἐνδεκα ἀρτεσιανὰ φρέατα καὶ ἕν ὄδραγωγεῖον συντελοῦσιν εἰς τὸ προμηθεῖσθαι ὑγιεινὸν ὕδωρ τοῖς κατοίκοις. Τὰ σωματεῖα, οἷς ἐπὶν ἀνατεθειμένη ἢ δημοτικὴ διοίκησις, κέκτηται ἰκανῶς εὐρέα προνόμια.

Ἡ Ρίγα εἶναι πεποικισμένη διὰ πολλῶν ἰδρυμάτων, ἐφελκυστῶν τὴν πόλιν ξένων προσοχῆν· ἐκτὸς τοῦ ἀρχαίου τευτονικοῦ μεγάρου, ὀδραγωγεῖ αὐτῇ ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς (ΙΓ' αἰὼν), ὁ ναὸς τοῦ Ἁγ. Πέτρου (ΙΒ' αἰὼν), τὸ δημαρχεῖον, τὸ μνημεῖον τοῦ πολέμου ἢ τῆς νίκης (στῆλη ἐκ γρανίτου), τὸ νέον χρηματιστήριον καὶ τὸ ὀπλοστάσιον.

ΙΒ.

Βαρσοβία (πολωνιστὶ Βαρσοζιζ), πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας, ἀρχαῖα πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Πολωνίας, ταυὴν πρωτεύουσα τοῦ γενικοῦ κυβερνεῖου τῶν χωρῶν τοῦ Οὐάσταλλα καὶ τοῦ κυβερνεῖου ἢ τῆς ἐπαρχίας τῆς Βαρσοβίας, κέντρον δὲ εὐρείας περιγεγραμμένου στρατοπέδου. Κἀτ. 456,000, ἑξ ὧν 274,000 καθολικῶν καὶ ὑπερτὰς 100,000 Ἰουδαίων.

Ἡ πολωνικὴ αὕτη πόλις, κειμένη ἐν τῷ κέντρῳ γονίμου πεδίου καὶ βροχουμένη ὑπὸ πλωτοῦ ποταμοῦ, τοῦ Οὐάσταλλα, χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ ΙΓ' αἰῶνος· ἰδρυταὶ αὐτῆς ὑπῆσαν οἱ Μαζοῦροι, οἵτινες καὶ ἔδωκαν τὸ ὄνομα αὐτῶν εἰς τὴν χώραν (Μαζοβία). Τῷ 1569, μετὰ τὴν εἰς τὴν Πολωνίαν προσάρτησιν τῆς Λιθωνίας, ἢ Βαρσοβία κατέστη μητρόπολις τῶν δύο κρατῶν. Αἱ βασιλικαὶ ἐκλογαὶ ἐγένοντο ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Βόλα (πρὸς Δ τῆς πόλεως)· ἐκεῖ 200,000 εὐγενῶν ἐνόπλιος συνεζήτουσιν περὶ

τῆς ἐκλογῆς τῶν μοναρχῶν αὐτῶν. Ἡ Βαρσοβία, καίπερ δοκιμασθεῖσα ὑπὸ σειρᾶς ὄλης ἀτυχημάτων, ἀτινα δὲν δύνανται νὰ χυρισθῶσι τῆς γενικῆς ἱστορίας τῆς Πολωνίας, δὲν ἔπαυσαν ὑποσθῆναι τὸν ἄναπτόσασθαι καὶ διακοσμηθῆναι. Ἐκ ἐκ τῶν πληθυσμῶν δὲ, τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν ἐμπορικῶν αὐτῆς συναλλαγῶν, κατέχει τὸν τρίτον βαθμὸν μετὰ τὴν Πετρούπολιν καὶ τὴν Μόσχαν. Ἐστὶ δὲ ἔδρα τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ, κέντρον μεγάλης στρατιωτικῆς διοικήσεως καὶ ἔδρα τῶν ἐργῶν καὶ τῶν νεότεριον διοικήσεων τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Οὐάσταλλα.

Ἀρετήρια δύο σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, συνδέουσιν αὐτὴν μετὰ τῶν κυριωτέρων ρωσικῶν, αὐστριακῶν καὶ γερμανικῶν πόλεων, ἢ Βαρσοβία εἶναι ἐκτισμένη ἐν ἡμικυκλίῳ ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄψεως τοῦ Οὐάσταλλα καὶ διακρίεται εἰς ἀρχαῖον καὶ εἰς νέον πόλιν. Τὸ πρῶτον Πράγα, ὑποκαίμενον εἰς πληγυμῶρα ὡς καὶ ἄλλα παραποτάμια τμήματα, ἐκτείνεται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄψεως, συνδεσμένη διὰ γεφύρας καὶ μεγαλοπρεπεῖς ὀδραγωγεῖα μετὰ τῆς ἀριστερᾶς ὄψεως.

Ἡ ἀκρόπολις Ἀλεξάνδρου, ἥτις ὑποστηρίζεται ὑπὸ ἀρχαῖς γεφύρας καὶ ὑπὸ ἀπεσπασμένων φρουρίων, καίτοι πρὸς Β. Ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀκρόπολεως καὶ τοῦ φρουρίου εἴρηται ἐν ὄψει οἱ στρατιῶνες καὶ αἱ σκευαὶ ὅσοι τῆς ἀρχαίας πόλεως, συσπυγόμεναι ὑπὸ τῶν ὀχυρωμάτων. Πληθυσμὸς, ὀχλὶ ἀπληλαγμένους νοσημάτων, κατοικεῖ τὰ ἤμισα ὀγεινὰ ταῦτα τμήματα.

Ἐν τῷ κέντρῳ, ὅπου ἐν εἰδῇ ἀκτῶν ἐκτίσονται ἐπιθλητικαὶ ὁδοὶ, ἔχουσιν ἐκατέρωθεν ἀριπρεπεῖς οἰκοδομίας, ἀριστοκρατικὰ μέγαρα καὶ πολυτελεῖς ἐνδοιατήματα, εἴρηται τὸ παμμεγέθες βασιλικὸν μέγαρον, οἱ ἐν ἀνδρείοις κήποι τοῦ ὀποῖου ἐκτείνονται κατὰ ὕψος τοῦ ποταμοῦ. Ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου (ΙΔ' αἰὼν) ἀποτελεῖ τὴν ἀξιολογώτεραν ἐκκλησίαν.

Αἱ νέαι νότιοι συνοικίαι ἔχουσιν ὡς κυριώτερον ἀντικείμενον προσελκύσεως τὸ μέγαρον Ἀλεξάνδρου καὶ τὰ θεατικώτατα σόσια τόπια τῆς ἡγεμονικῆς ταύτης κατοικίας. Ἄλλα δημόσια ἄσκη, πλατεῖαι, σπηλακτοί, παλυαρθαῖαι ἐπαύσεις καὶ μνημεῖα εἰς ἀνάμνησιν γεγονότων συμπληροῦσι τὸν διάκοσμον τῆς προεχούσης ταύτης πόλεως.

Ἡ Βαρσοβία, εὐμοιροῦσα ἐφ' ἑαυτὴν δημοσίων καθιδρυμάτων, τραπέζων, νοσοκομείων καὶ ἀσπίλων, γυμνασίων, διαφόρων σχολῶν, μουσεῖου, ἀστεροσκοπεῖου καὶ βοτανικοῦ κήπου δικαίως σεμνύνεται ἐπὶ τῷ πανεπιστημίῳ καὶ τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτῆς (περικυβανούση 552,000 τόμων).

ΙΓ.

Βίλνα (ρωσιστὶ Βίλνο καὶ λιθουανιστὶ Βιλνιούα), πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας, πρωτεύουσα κυβερνεῖου ἐπὶ τοῦ Βίλγι καὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Πετρούπολεως-Βαρσοβίας. Κἀτ. 103,000.

Ἡ Βίλνα, μνημονευομένη τὸ πρῶτον τῷ 1128 παρὰ χρονογράφου, κατέστη ἀπὸ τοῦ 1323 πρωτεύουσα τῆς Λιθουανίας, ἡγεμονίας, ἥτις, κατὰ τινα περιόδον τῆς ἱστορίας αὐτῆς, εἶχε τὴν ἔκτασιν κράτους· τὸ πρῶτον αὐτῆς ὡς πρωτεύουσος διετήρησε μέχρι τοῦ 1788. Πολλὰς ὀπίστη πολιρκίας τῶν τευτόνων ἱπποτῶν καὶ, παρὰ τὰς ἐπιδημίας καὶ τὰς πυρκαϊὰς, διετέλεσεν ἀκμαία μέχρι βαθμοῦ ὥστε ν' ἀριθμῆ 100,000 ψυχῶν ἐντὸς τῶν τειχῶν αὐτῆς τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα· ἢ παρακμῆ αὐτῆς ἤρξατο ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἐνώσεως τῆς Λιθουανίας μετὰ τοῦ βασιλείου τῆς Πολωνίας τῷ 1569. Λιμὸς καὶ ἐπιδημία ἐμάστισαν αὐτὴν τὸν ΙΖ' αἰῶνα. Τῷ 1654 ἀλώθησα καὶ πυρποληθεῖσα ὀπίστη προσέτι τὰ ἀτυχήματα τοῦ πολέμου ὡς καὶ τὰ δεινὰ νέας πείνης καὶ δευτέρας ἐπιδημίας κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα. Ἡ Βίλνα εἶναι ἢ πόλις, ἐν ἣ ἢ ἀποτυχία τοῦ μεγάλου στρατοῦ ἔλαθεν ἀξιοθρηνητὸς διαστάσεις ὅπερ οὐδεὶς ἔδυνάτο νὰ φαντασθῆ.

Ἡ Βίλνα, ἀκοδομημένη ἐπὶ κοιλῶδος, περικυκλωμένη ὑπὸ μικρῶν λόφων, διακρίεται εἰς δύο τμήματα, εἰς τὴν Ἄνω καὶ εἰς τὴν Κάτω πόλιν. Οἱ Ἰουδαῖοι, οἵτινες ἔχουσιν αὐτότε 7 συναγωγὰς, δύνανται νὰ θεωρῶσιν αὐτὴν ὡς ὀρηκαετικὴν μητρόπολιν. Τὸ πανεπιστήμιον κατεργήθη τῷ 1833 μετ'ημέθῃ εἰς Κίεβον, καὶ ἢ βιβλιοθήκη αὐτοῦ ἐπιότισσε τὴν δημοσίαν βιβλιοθήκην τῆς Πετρούπολεως.

Τὸ φρούριον τῶν Ἰαγγέλων ἀφῆκε μόνον εἰρηκία, ἀλλὰ τὸ ἀρχαῖον μέγαρον Ροζζιβίλ διατηρεῖται εἰσαίτι. Ἐν τοῖς λοιποῖς οἰκοδομήμασιν

ἢ μητροπολιτικὸς ναὸς τοῦ Ἁγ. Στανισλάου, ἀναγεγραμμένος ἐπὶ τῆς τοποθεσίας τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ Περκούν (θεοῦ τῆς βροντῆς), ἢ ὑπερμεγέθης ναὸς τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου, ἢ ὠραῖος ναὸς τοῦ Ἁγ. Πέτρου, ὁ τῆς Ἁγ. Ἄννης, τὸ δημαρχεῖον καὶ τὸ διοικητήριον κατατάσσονται ἐν τῇ πρώτῃ τάξει.

Ἡ Βίλνα ἔχει ἀστεροσκοπεῖον, βοτανικὸν κήπον, δύο ἱεραικὰς σχολὰς (ὀροδοξὸν καὶ καθολικὴν), ἕν ἰουδαϊκὸν ἰνστιτούτον, τέσσαρα γυμνάσια. Ἐν ἰνστιτούτων τῶν εὐγενῶν δεσποινίδων, διαφόρους σχολὰς, ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον, δημοσίαν βιβλιοθήκην, θέατρον, ἰνστιτούτον τῶν κορυφαίων, φρενοκομεῖον καὶ ἄλλα φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα.

Ἡ βυροδεφικὴ καὶ ἢ κατασκευὴ τοῦ χάρτου εἰσὶ τὰ σπουδαιότερα εἶδη τῆς βιομηχανίας τῆς Βίλνας.

Η ΡΩΣΙΑ

ΥΠΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

Αἱ πρόσδοι, ὡσπερ ἢ Ρωσία ἐπετέλεσεν ἀπὸ πόνου ἄλλου, δύνανται νὰ συγκριθῶσιν δι' ὀλίγων ἀριθμῶν. Τὸ 1800 τὴ συνήθη ἔσθια τοῦ κράτους ἀνήρχοντο μόνον εἰς 67 ἑκατομμύρια ρουβλίον, ἐνθ' τῷ 1890 ὑπερέβησαν τὰ 980 ἑκατομμύρια. Αἱ τελωνειακαὶ πρόσδοι ἀνήρχοντο τῷ 1788 εἰς 5 ἑκατομ. ρουβλίον, τῷ 1889 ὅμως ἐβῆσαν εἰς τὸ ποσὸν 438 ἑκατομμυρίων· μετὰ πεντηκονταετίαν ἀπὸ τοῦ 1839 αἱ εἰσπράξεις τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων ἀνῆλθον ἐκ 3 ἑκατομ. εἰς 29 ἑκατομ. Τῷ 1788 ἢ τῶν ρωσικῶν προϊόντων ἐξαγωγή ἀνήρχοντο εἰς 28 ἑκατομ. ἢ δὲ εἰσαγωγῆς εἰς 19, ἦτοι τὸ ἄλλο 47 ἑκατομμύρια. Μετὰ ἑκατονταετίαν οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἀνῆλθον εἰς 793 ἑκατ. διὰ τὴν ἐξαγωγήν καὶ εἰς 390 διὰ τὴν εἰσαγωγήν, ἦτοι ἐν ὄψει εἰς 1183 ἑκατομμύρια, τῷ δὲ 1889 ἢ ἐξαγωγῆς καὶ εἰσαγωγῆς ἀντεπροσώπευσεν οὗ τῶν ἀριθμῶν 766 καὶ 437 ἑκατ., ἐν ὄψει 1293 ἑκατομ.

Τῷ 1790 ἢ Ρωσία εἶχεν ἐξαγαγεῖσι σιτηρὰ ἀξίας 1,153,000 ρουβλ. τῷ δὲ 1888 ἀξίας 442 ἑκατ.

Τῷ 1790 εἰσῆλθον εἰς Ρωσίαν διὰ τὴν τότε μὲν ἐν τοῖς σιτηρῶν διατελούσαν, μετέπειτα δὲ μεγάλως ἀναπτυχθεῖσαν βιομηχανίαν, βαμβάξ ἀξίας μόνον 44,300 ρουβλ., ἐνθ' ὁ κατὰ τὸ 1890 εἰσάχθεις ἀνῆλθον εἰς 11,556,000 ποῦτιον, ὧν τὰ 3,453,000 ποῦτιον διὰ τῶν ἀσιατικῶν μεθορίων.

Πρὸς τοῦτοις ἐνθ' κατὰ τῷ 1809 ἐν ταῖς μέσας σχολαῖς ἐεπαυθῆσαν μόνον 5,509 παῖδες, τῷ 1888 ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν εἶχεν ἀνέλθει εἰς 234,158.

Ἡ βιομηχανικὴ πρόσδοις τῆς Ρωσίας μεγίστα ἐποῦδατο πρόσδοις, τοῦθ' ὅπερ καὶ οἱ ξένοι ἐπισκέπεται ἐμπυροῦσι καὶ ἐν τῇ κατὰ τὸ 1882 ἐθνητῇ ἐν Μόσχῃ ἐκῶδα καὶ ἐν ταῖς ξένοις ἐκῶδασι, ὧν ἀπὸ πεντηκονταετίας ἢ Ρωσία μετέδεν, ἐτακμυροῦσθη, καὶ αὐτοὶ οἱ Ρῶλοι, οἵτινες ἐσχάτως τὴν Μόσχαν ἐπεσκέψαντο, παρατήρησαν. Ἡ εἰσαγωγὴ βιομηχανικῶν προϊόντων ἡλαττώθη οὐ μόνον ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἐπαχθῶν τελωνειακῶν ὀδομῶν, ἀλλὰ καὶ ἐνεκα τοῦ ὅτι ἢ ἐπιχώριος παραγωγή, ὀδημέραι προαγομῆναι, δύνανται νὰ ἰκανοποιῶσιν τὰς ἀνάγκας τῶν πλουσιωτέρων ἡμῶν καὶ πνευστέρων. Ἐν τῷ κλάδῳ, ἰδίᾳ δὲ ἐν τοῖς βαμβακεροῖς, ἢ Ρωσία προήχθη εἰς μοναδικὸν βαθμὸν τελειότητος ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς ποιότητος, τῆς καθυρότητας, τῆς πρωτοτυπίας τῶν σχεδίων καὶ τῆς εὐθηνίας· τὰ ρωσικὰ βιομηχανικὰ προϊόντα ἰδιαζόντως ὑπερβῆσαν τὰ τῆς Μιλαχούξης καὶ τὰ τῆς Ρουένης. Κατὰ τὴν ὀμολογίαν γενικοῦ τινος προξένου τῆς Ἀγγλίας ἐν Περόσι οἱ κατασκευασταὶ ρωσικῶν ἐντύπων, ἰνδικῶν δὲ καλουμένων, βαμβακερῶν προδοῖουσιν εἰς κατὰκτων τῆς περσικῆς ἀγορᾶς καὶ εἰς τὴν ἐκεῖθεν ἐξοδῶν τῶν ἡγγλων αὐτῶν ἀνταγωνιστῶν, οἵτινες διεπράξαντο τὸ σφάλμα νὰ πέμψουσιν αὐτότε ἐμπορεύματα κατωτέρας μόνον ποιότητος. Κατὰ τὸν τελευταῖον ἀφγανικὸν πόλεμον οἱ ἡγγλοὶ ἀξιωματικοὶ μετ' ἐκπλάξεως εἶδον ὅτι τὰ ρωσικὰ ἐμπορεύματα συγκρινόμενα μεγάλως μετὰ τῶν ἀγγλικῶν ἐν ταῖς τῆς Κασουλίας ἀγοραῖς.

Κατά συνέπειαν δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ θεωρήσωμεν τὴν Ρωσίαν ὡς χώραν ἀποκλειστικῶς παραδομένην εἰς τὴν γεωργίαν, μολοντοὶ ἡ γεωργία μεγάλῃν κέκτηται ἐν ταύτῃ καὶ ἰδιόχριστον σπουδαιότητα καὶ μολοντοὶ ἐπλήρη ὑπὸ τοῦ συναγωνισμοῦ τῶν ἀμερικανικῶν καὶ αὐστραλιανῶν προϊόντων ἄλλως τὰ ἐκ τούτου καθήματα δὲν ἀπολέσθησαν, ἀλλ' ἐχρησίμευσαν εἰς τὸ νὰ ὑποδείξωσι τὴν ἀνάγκην τοῦ ἐπισημειώσασθαι καὶ ἐξ ἑτέρων πηγῶν τοῦ φυσικοῦ πλούτου ἢ καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου π. χ. μεγάλας ποιεῖται προόδους.

Ἡ Ρωσία λοιπὸν εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς μεγάλης βιομηχανίας ὑπῆρξεν ἐποχὴ, καθ' ἣν διεκρίνετο ἐν τοῖς διεσπασμένοις συμβουλίαις διὰ τῆς συσσωρευθεῖσας μαλαχίτων, βύρας, μπλωτῶν, εἰδῶν ἐξ ἐπεξεργασμένου καὶ κεχρυσωμένου ἀργύρου ἢ ἴσιν ὅμως πολλὰ ἀπέχονεν ταύτας :

Ἡ Ρωσία δύνανται ἐν πῶσι ὁμοῦν τοῖς κλάδοις νὰ ἐπαρκεσθῆ ἑαυτῇ ὁ φυσικὸς πλοῦτος τοῦ ἐδάφους αὐτῆς εἶναι ἀπείρους εἰς ὀρυκτολογικὴν ὕλην, εἰς ἔλαια, εἰς δημητριακά, εἰς λίθον, εἰς κίονα, τὸ δὲ μέλλον ἐπισημειώσεται εἰδὲτι ἐκπλήξεις ἐφ' ὅσον ἡ ἐκμετάλλευσις ἐπισημειωτικῶτα καθίσταται, ἐφ' ὅσον αἱ σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ διευκολύνουσι τὴν συγκοινωνίαν καὶ ἐφ' ὅσον τὰ κεφάλαια ἐπὶ πλέον ἐπιεισθῶσιν.

Ἀπὸ τοῦ 1860 μέχρι τοῦ 1880 κατασκευάσθησαν πλείονα τῶν 24,500 χιλιαμέτρων σιδηροδρομικῶν γραμμῶν. Τῷ 1891, τὸ ὅλκον τῶν ὁδῶν ὑπὸ ἐκμετάλλευσιν συμπληρώμας ἀνῆρχετο εἰς 32,595 χιλιάμετρα, ὧν αἱ 13961 χιλιαμέτρων ἄντικον εἰς τὸ κράτος.

Τῷ 1885 ὁ ἀριθμὸς τῶν μεταδιδομένων ταξιδιωτῶν ἀνῆλθον εἰς 34 ἑκατομμύρια, τῷ δὲ 1890 εἰς 40 ἑκατομμύρια περίπου· τὸ ὅλκον τῶν διὰ μικροῦς ταχύτητας ἀποσταλέντων ἐπιπορευμάτων ἀπὸ 2,696,888,894 πουτίων (16 χιλιαγρ.) τῷ 1885, ἀνῆλθεν εἰς 3,243,540,291 πούτια τῷ 1890.

Τῷ 1885 τὰ ἀκαθάριστα ἔσοδα ἀνῆλθον εἰς 230 ἑκατομ. ρουβλίων, τῷ δὲ 1890 εἰς 275 ἑκατομμύρια, τὰ δὲ καθαρὰ ἔσοδα κατὰ χιλιάμετρον πύθηνον ἀπὸ 2,612 ρουβλίων τῷ 1881, εἰς 4,288 ρουβλίων τῷ 1889.

Ἐάν παραλείψωμεν τὰ διυλιστήρια σακχάρου, τὰ καπνεργαστήρια, τὰ ζυθοποιεῖα, τὰ οἰνοπνευματοποιεῖα καὶ τὰ μεταλλουργικὰ ἐργαστήρια διὰ ἰσομεν ἐπὶ τῷ 1885 ὑπῆρχον ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ Ρωσίᾳ 19,343 ἐργαστήρια, τῷ 1886 δὲ 18,749 καὶ τῷ 1887 18,968. Ἡ παραγωγή τῶν βιομηχανικῶν τούτων προϊόντων ἀνῆλθε βαθυρόν ἀπὸ 999,529,600 ρουβλ. τῷ 1885, εἰς 1,004,574,880 ρουβλ. τῷ 1886 καὶ εἰς 1,074,967,000 τῷ 1887. Ἐάν ἴδῃ προσθεσώμεν εἰς τὰ καθήρηματα ταῦτα καὶ τὰ ἐργαστήρια καὶ χυτήρια τοῦ Καναδά, τῆς Σιβηρίας καὶ τοῦ Τουρκσταῦν, δι' ἔχονεν ὅλκον ἀριθμὸν ἐργαστηρίων διὰ μὲν τὸ 1886 ἔτος 20,847, μετὰ παραγωγῆς ἀξίας 1,043 ἑκατομ. διὰ δὲ τὸ 1889 22,006 μετὰ παραγωγῆς ἀξίας 1,210 ἑκατομ. Ἐν τοῖς ἀριθμοῖς ὅμως τούτοις περιλαμβάνονται ἐργαστήρια, ὧν ἡ ἐπίσθα παραγωγή ὑπερβαίνει τὰ 1,000 ρουβλίων κατ' ἔτος. Καθόσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὰ ἐργαστήρια ἐκεῖνα, ὧν ἡ παραγωγή εἶναι κατωτέρα, ταῦτα ἀνῆρχοντο τῷ 1889 εἰς 58,569 μετὰ 91,728 ἐργατῶν.

Τὸ τμήμα τοῦ ἔμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, ἐξ οὗ προέρχονται αἱ ἐνταῦθα παρατιθέμεναι λεπτομέρειαι, ὑποδιαιρεῖται εἰς βιομηχανικὰ καταστήματα εἰς ὁποῦ κυρίας κατηγορίας. Κατὰ τὴν διάρκειαν ταύτην, ὑπῆρχον ἐν Ρωσίᾳ :

Ἄριθ. ἐργαστηρίων	Ἀριθ. ἐργατῶν	Παραγωγὴ εἰς ἑκατ. ρουβλ.
Βιομηχ. ὑφασμ.	3,096	410,448
Μεταλλουργ. βιομηχ.	1,373	113,300
Ἐξόδομα	7,869	79,559
Γαλκικά, πλινθοουργικά.	2,380	67,346
Ζωικὰ προϊόντα	4,425	43,876
Βιομηχ. ξύλων	1,093	80,703
Χημικ. προϊόντα	588	21,134
Ἄλλα εἶδη βιομηχ.	419	13,956
	21,243	789,322

Ἡ βιομηχανικὴ παραγωγή τῶν διαφόρων ἐπιμαχίων διαιερεται ὡδε :

	Ἐκατομ. Ρουβλ.
Μόσχα	1886 1889
Πετρούπολ.	209,737 234,588
Βλαδιμίρ	138,008 145,052
	86,010 115,476.

Ἐἰς τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων κλάδων τῆς ρωσικῆς βιομηχανίας εἶναι ὁ τῶν ὑφασμάτων, καὶ ἰδίᾳ ὁ τῶν βαμβακερῶν εἰδῶν. Ὡς καταναλωτρία βαμβακῶς ἡ Ρωσία κατέχει τὴν τετάρτην θέσιν, ἐπερχομένη ἀμέσως μετὰ τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν, προσεγγίζουσα δὲ πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην. Οὐδέεις ἄλλος κλάδος τῆς μεγάλης ρωσικῆς βιομηχανίας παρουσιάζει τὸ ὅμοιον πρὸς τὴν παραγωγικὴν ταύτην δυνάμιν, ἠτε τῷ 1888 ἐχρησίμευσεν 23,5000 ἐργάτας καὶ ἀπέδιδε 290 ἑκατομ. ρουβλίων ἀπέναντι 72 ἑκατομ. ρουβλίων τῷ 1867.

Τῷ 1889 ἐξετάθη ἐν Παρισίοις βάρβιξ, ὧν ἡ Ρωσία ἀρτεται ἐκ τῆς κεντρῆς Ἀσίας. Ἀπὸ μακροῦ ἴδῃ ἡ Μόσχα ἐλάμβανε κατ' ἔτος 2 1/2 ἑκατομ. πουτίων βαμβακῶς τῆς κεντρῆς Ἀσίας, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον συνίστατο ἐκ κατωτέρας ποιότητος καὶ ἐν κακῇ καταστάσει, ἐν οἷα ἠδύνατο νὰ παραδοθῶσιν αὐτὸν οἱ Ἀσιανοὶ ἢ μισπολιτισμένοι γεωργοί, οἱ στερούμενοι χρημάτων τε καὶ εἰδικῶν γνώσεων. Τὰ γόνιμα πεδία τῆς κεντρῆς Ἀσίας εἰδὴ ἐπιδεικτικῶτα παραγωγῆς ἐξωτερικῶν εἰδωθῶν, ὧν τινὰ δὲν ἠδύνατο νὰ παραχθῶσιν ἐν τοῖς λοιποῖς τοῦ κράτους τμήμασιν : ὁ βελγίξ, π. χ. ἡ ρητίνη, ἡ ὄρυζα. Ἡ κυβερνήσις ἔχει μέγα συμφέρον εἰς τὸ νὰ βελτιώσῃ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἐπιχωρίου βαμβακῶς, ἔστω καὶ πρὸς μόνον τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς Ρωσίας ἀπὸ τοῦ ἐπίσθου φόρου τῶν 125-150 ἑκατομμυρίων ἡράγγων, ἅτινα πληροῦται εἰς τὴν Ἀμερικανίαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἰνδικίαν. Τούτου δ' ἔνευα κυρίως ὁ ὑπουργὸς τῶν κτημάτων τοῦ στέμματος ἀνελαβε τὴν διὰ τεχνικῶν μέσων ἄρδευσιν εὐρειῶν ἐκτάσεων γαιῶν, τὴν αὐτῶν ἐγκαταστάσιν ψυτικῶν βαμβακῶς ἢ τὴν ἐνοικίασιν αὐτῶν ἀντι ὀνομαστικῶν ἐνιαυσίον ἐπιδομάτων εἰς ἀπόδομα ἐπαρκῶς ἐξοφλησμένα διὰ κεφαλαίων καὶ γνώσεων, ἱκανῶν δὲ νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς λογικὴν ἐκμετάλλευσιν. Οὗτω δὲ καὶ ἡ Ἐμπορικὴ Ἐταιρία τῆς κεντρῆς Ἀσίας ἔλαβε γαίτας, ἀφῶσὶ προνοημένως ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἀμερικανικὸς βάρβιξ ἠδύνατο νὰ ἐγκλιματισθῆ καὶ νὰ παραγάγῃ ποσότητα, δυναμένη νὰ συγκριθῆ πρὸς τὴν καλλίτερην ἀμερικανικὴν τοιαύτην (μηρική). Ἡ ἔταιρία αὕτη ἐξασπείσθη ἴδου εἰς Μόσχαν ποσὴ βαμβακῶς, δι' ἣ ἐπληρώθησαν τιμὰ ὅλα αἱ εἰς τὸν καλλίτερον ἀμερικανικὸν βαμβακῶα πληρονοῦμαι καὶ αὐτίνες ἀφίνουσι μέγα κέρδος.

Τῷ 1891 ἡ εἰσαγωγή βαμβακῶς τῆς κεντρῆς Ἀσίας μειώθηκε εἰς ἑποπῆστο προόδους.

Ἡ τοῦ βαμβακῶς βιομηχανία γιγαντιαία ἐποπῆστο προόδους ἐν Ρωσίᾳ. Κατὰ τὴν πάγκόσμιον ἐκθεσὶν τοῦ 1881 τὰ ρωσικὰ βαμβακερὰ εἶδη κατέχον κατὰ τὴν ὁμόσημον γνώμην τὴν τελευταίαν σχεδὸν θέσιν τῷ 1882 οἱ αὐστριακοὶ ἀντιπροσώποι ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς Μόσχας ἐκήρυξαν ὅτι ταῦτα ἴσαν ἐξαιρετικῶτα ποσότητας καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑποσθῶσι πάντα συναγωνιστῶν πρὸς ἕξανα ἐπιπορευήματα. Κατὰ τὴν γνώμην αὐτῶν δὲν ὑπῆρχον βαμβακερὰ προϊόντα, ἅτινα εἶχον σπουδαίας πιθανότητας εἰσαγωγῆς εἰς Ρωσίαν καὶ ἴνευ ἐπὶ τῶν τελωνειακῶν δασμῶν, ἐξαιρουμένων πᾶν, τοτε τῶν ἄνω τοῦ ἀριθμοῦ 60 νημάτων. Ἡ νηματοποιία νῦν ἔχει πολλὰ ταχύτερον ἢ ἡ ὑφαντουργία, οὗτω δὲ ἠλαττώθη βαθυρόν ἢ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγωγῆ νημάτων. Τῷ 1888 ἡ τῶν βαμβακερῶν εἰσαγωγή δὲν ἐβῆσεν εἰς τὴν ἀξίαν 1 1/2 ἑκατομ. ρουβλίων, ἢ δὲ τῶν βαμβακερῶν νημάτων εἰς 10 ἑκατομ.

Ἀπὸ τοῦ 1870 μέχρι τοῦ 1882 ἡ παραγωγή ἐπιπλασιδῶν ἀπὸ τοῦ 1867 μέχρι τοῦ 1888 ἡ παραγωγή βαμβακερῶν νημάτων πύθην ἀπὸ 42 ἑκατομ. ρουβλίων εἰς 133 ἑκατομ. Παρὰ τὴν κολοσσίαν ταύτην παραγωγὴν, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐργαστηρίων δὲν ἀνεπύθη. Τῷ 1888 ἡ ἀνατολικὴ Σιβηρία παρήγαγε 1252 πούτια, ἡ δυτικὴ Σιβηρία 142 πούτια καὶ τὴ Οὐράλια 866. Τῷ 1888 ἡ παραγωγή τῆς Ρωσσίας ἀνεπροσώπευε 21,65 0/0 τῆς ὁλικῆς παραγωγῆς τοῦ κόσμου, ἐν ἣ αἱ Ἡνωμένα Ἡλλαιεταί τῆς Ἀμερικῆς ἀντιπροσώπευον τὴν αὐτὴν καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς χώραις φάσιν, ἠτοι συγκεν-

τροῦται. Τὰ μεγάλα καθήρηματα ἀπορροφῶσι τὰ μικρὰ. Ἡ παραγωγικὴ δυνάμει τῶν πρώτων ἀφῆται μετὰ μεγίστης ταχύτητας, ἀναλόγως μάλιστα τῶν τεχνικῶν τελειοποιήσεων : τὴ ἐργαλεία τῆς ρωσικῆς νηματοποιίας ἀνῆλθον εἰς τὴν πρώτην τάξιν. Ἐνδιαφέρει νὰ σημειώσωμεν ὅτι τὰ διὰ χειρὸς τεχνουργήματα δὲν ἐξέλιπον εἰδὲτι ἐν Ρωσίᾳ. Κατὰ τὰ δέκα ἢ πεντεκαθῆματα τελωνεῖται ἐπὶ ἡ τῆρ τῶν βαμβακερῶν ἠλαττώθη, χωρίς εἰς τὰς προόδους τῆς κατασκευῆς ταυτοχρόνως ἦμος ἡ ποιότητι ἐβελτιώθη. Δὸν ἴδιᾳ νὰ σημειώθῃ ἢ ἐν τῇ βαβακῇ ἐπελθῶσιν τελειοποιήσις. Τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος ἀποτελοῦντος τὸ προσφιλέ τῷ λαῷ χρώμα, οἱ ἐργοστασίοντες ἐπέτυχον νὰ δώσωσι τὸ χρώμα τοῦτο εἰς τὰ ὑφάσματα αὐτῶν εἰς τῶσπον ὥστε νὰ ἴναι ἀπαράμιλλα. Περὶ τούτων καταπεπῆσθησαν πάντες κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις παγκόσμιον ἐκθεσὶν τῷ 1889, ὅπου ἀπαιτημῶντο τὴ ἐν τῷ θαλάτῳ τοῦ Ἀδάφ Βαρνῶφ περιεχόμενα. Οὐδαμῶς ἡ βιομηχανία τοῦ χρωματισμοῦ καὶ τῆς ἐντυπώσεως εἶναι τῶσθον προηγουμένη δὸν ἐν Ρωσίᾳ, ὅπου ἐν Μόσχᾳ π. χ. ἀπέναντι τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Α. Χουμπαν καὶ Σας, ὅπου παρήγαγε 900,000 τεμαχίων κατ' ἔτος, τὸ τοῦ Τζουνδελ κλπ. Οἱ υἱοὶ Μορξῶφ κατασκευάζουσι ἐκ βαμβακῶς πᾶν εἶδος εἰναι δυνατὸν νὰ κατασκευασθῆ ἐκ τούτου, ὡς νηματα, ὑφάσματα, χρωματιστὰ, ἐντυπια, φανταστικά εἶδη καὶ βελούδια. Τὸ ἐργοστάσιον αὐτῶν, Βογοδόδοκ-Γκλουκόφσκι, ἰδρυθὲν τῷ 1842, κέκτηται 90,000 ἀτράκτων καὶ 1701 μηχανικοὺς ἰστούς καὶ περιλαμβάνει 3,100 ὑφαντάς. Ὁ ὅλικός ἀριθμὸς τῶν ἐργατῶν τοῦ ἐργοστασίου τούτου ἀνέρχεται εἰς 13,000. Παράγει δὲ κατ' ἔτος βαμβακερὰ ἀξίας 25 ἑκατομ. ἡράγγων. Μέγα μέρος τῶν προϊόντων αὐτοῦ πωλεῖται ἐν τῇ κεντρῇ Ἀσίᾳ, τὰ βαμβακερὰ ὅμως βελούδια πωλοῦνται κυρίως ἐν Σινικῇ.

Ἡ ἀρχὴ τῶν μεταξωτῶν ἐν Ρωσίᾳ ἀνάγεται εἰς τὸν 12' αἰῶνα ἀπὸ τοῦ 1855 ὅμως κυρίως ἀνεπτύχθη συνέπειαι τῆς ἀφῆσεως τῆς ζυθοσεως καὶ τῆς ἐπεκτάσεως τῶν ρωσικῶν κτίσεων ἐν τῇ κεντρῇ Ἀσίᾳ, ἠτε εἶναι ὁ κύριος προμηθευτῆς ἀκατεργάστου μεταξῆς διὰ τὴν Ρωσίαν. Τῷ 1888 ἡ Ρωσία εἰσήγαγε μετὰξιν μὲν ἀξίας 11 ἑκατομμυρίων ρουβλίων, μεταξωτὰ δὲ ἀξίας 1 1/2 ἑκατ. Τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τῆς βιομηχανίας ταύτης συνίσταται ἐν τῷ ἔξῃ, ὅτι ἐξασπείται διὰ τῆς χειρὸς καὶ προηγουμένως ἴδῃ παρὰ τοῖς μικροῖς πάροδοι, βιοτεχνίαις καὶ χωρικοῖς τῶν κωσθηνίων Μόσχας καὶ Βλαδιμίρ, οἵτινες ἐργάζονται κατὰ παραγγελίαν τῶν μεγάλων ἐργοστασίων.

Ἐνθυμῶνται πάντες τὴν ἐκθεσὶν Σαπόζνικῆ τῷ 1889 αὕτη ἀπετέλεσε σφοδρὸν θαυμασίον καὶ λαμπρῶν τεχνουργημάτων χρυσοῦφάντων τε καὶ ἀργυροφάντων, βελούδιων μεταξωτῶν καὶ λοιπῶν ἐν αὐτῇ ἴν ἐκτεθειμένων καὶ θαυμάσιον ὑφάσμα ἐκ χρυσοῦ διαφόρων χρωμάτων. Τὰ ρωσικὰ χρυσοῦφανα καὶ ἀργυροῦφανα εἰδὴ εἰσδημα, φέρουσι δὲ τὸν τύπον τῆς ἰδικῆς καλαισθησίας. Οἱ κ.κ. Σαπόζνικῆ ὑπῆρξαν οἱ πρώτοι, οἵτινες ἐδημιούργησαν καὶ ἀνεπτύξαν τὴν τῶν μεταξωτῶν ἐν Ρωσίᾳ βιομηχανίαν. Παρ' αὐτοῖς διακρίνονται καὶ ἐργοστασίοντες, οἵτινες φέρουσι γαλλικὰ ὀνόματα : Ζιρῶ, Γκουζὸν καὶ Νουρβί.

Ἡ τῶν μαλλίνων ἐν γένει βιομηχανία καὶ ἡ τῶν δερματίνων εἰδῶν σπουδαίας ἐποπῆστο προόδους, ὡς καὶ ἡ τῶν πᾶντων.

Ἡ παραγωγή τῶν μαλλίνων νημάτων ἐξετημήθη τῷ 1867 εἰς 2,605,000 ρουβλίων καὶ τῷ 1888 εἰς 19,989,000 ἢ τῶν μαλλίνων ὑφασμάτων ἐκ 12,567,000 ρουβλίων τῷ 1867, ἀνῆλθε τῷ 1888 εἰς 37,179,000 ρουβλίων κατὰ τὴν χρονολογίαν ἐκείνην ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐργατῶν ἀνῆρχετο εἰς 41,000.

Ἡ τῶν μηχανῶν βιομηχανία παρήγαγε τῷ 1867 δι' ἐργασίας 16,000 ἐργατῶν προϊόν ἀξίας 14,041,000 ρουβλίων, τῷ δὲ 1888 δι' ἐργατῶν 48,315 προϊόν ἀξίας 48,315,000.

Ἐάν μετασώμεν εἰς τὴν ἐν Ρωσίᾳ μεταλλουργίαν, ὅα παρατιθέμεν ὅτι ἡ παραγωγή τοῦ χρυσοῦ ἀνῆλθε τῷ 1881 εἰς 36,770 χιλιάγρ. 722, ἀξίας 126,286,838 ἡράγγων καὶ τῷ 1889 εἰς 37,250 χιλιάγρ. 250, ἀξίας 127,933,748 ἡράγγων.

Τὸ κυριώτερον κέντρον εὐρίεται ἐν τῇ ἀνατολικῇ Σιβηρίᾳ, ὅπου ἢ ἐν τῷ λεκανοπέδιῳ τοῦ Ἀμοῦρ ἐκμετάλλευσις πλουσίων χρυσοφόρων ἕμμων τοῦ ποταμοῦ Δεζάλιν ἐπιτύχησε τὴν παραγωγὴν. Τῷ 1888 ἡ ἀνατολικὴ Σιβηρία παρήγαγε 1252 πούτια, ἡ δυτικὴ Σιβηρία 142 πούτια καὶ τὴ Οὐράλια 866. Τῷ 1888 ἡ παραγωγή τῆς Ρωσσίας ἀνεπροσώπευε 21,65 0/0 τῆς ὁλικῆς παραγωγῆς τοῦ κόσμου, ἐν ἣ αἱ Ἡνωμένα Ἡλλαιεταί τῆς Ἀμερικῆς ἀντιπροσώ-

πεύουσι 30,69 0/0 καὶ ἡ Αὐστραλία 25,27 0/0. Ἡ Ρωσία παρήγαγε τῷ 1888 165 πούτια πλατίνης, ἠτοι ἔλιπτον ἢ κατὰ τὴ προηγουμένα ἐπ. Ἡ ἐκμετάλλευσις συγκεντροῦται ἀποκλειστικῶς ἐν τοῖς Οὐράλαιοι, ἐν τῷ κωσθηνίῳ τοῦ Πέτρι (μεταλλωρυχία τοῦ Νιζνίτσκι, τοῦ Γκορομπλαγκοδάτ). Δύο χυτήρια ἐν Πετροσπολεὶ χρυσομεύουσι εἰς καθοριστῶν τῶν μεταλλῶν τὸ πλεῖστον μέρος αὐτοῦ ἐξήγεται.

Ἡ Ρωσία παρήγαγε 450 πούτια ἰργύρου τῷ 1883, 810 τῷ 1886 καὶ 924 τῷ 1888. Ἐξήγεται δ' οὗτος ἴδιᾳ ἐκ τῶν ὄρυχειῶν τῶν Ἀλταίων καὶ τῶν κυριῶν ὀρεσσίων.

Τῶν μιλυθῶν ἐκμεταλλεύονται ἐν Ρωσίᾳ ὡς δευτεροεῖδον προϊόν τῆς ἐπεξεργασίας τῶν ἰργυροῦχων μεταλλῶν 148,810 πούτια τῷ 1888. Ἡ τοῦ μολύβδου παραγωγή εἶναι πολλὰ κατωτέρα τῶν ἀναγκῶν τῆς χώρας, ἠτε εἰσῆγαγε τῷ 1889 1,215,652 πουτίων ἐξ αὐτοῦ.

Ἐν Ρωσίᾳ ὑπάρχουσι 21 χυτήρια χαλκοῦ, ἅτινα διὰ τῆς ἐκμεταλλεσεως 6,916,170 πουτίων μεταλλοῦχου γῆς παρήγαγον τῷ 1888 281,015 πούτια χαλκοῦ εἰς λίρας. Τὰ κυριώτερα παραγωγικὰ κέντρα εἰδὴ τὰ Οὐράλια καὶ ὁ Καυκάσος. Ἡ παραγωγή ἀνεπτύχθη ἀπὸ πενταετίας καὶ ἱκανοποιεῖ τὴ 9/10 τῶν ἐπιχωρίων ἀναγκῶν. Τὰ ὑπὸ ἐκμετάλλευσιν διατελοῦντα χαλκορυχία ἀνέρχονται εἰς 116.

Ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ ψευδαργύρου συγκεντροῦται ἐν Ρωσίᾳ ἀποκλειστικῶς ἐν Πολωνίᾳ ὁ ἀριθμὸς τῶν ψευδαργυρορυχειῶν ἀνέρχεται εἰς 12, ἐκ τούτων δὲ ἐξήγησαν 2,800,000 πουτίων μεταλλοῦχου ὄλης. Ἡ τῆς χώρας παραγωγή προημεθεῖται μόνον 74 0/0, τὸ λοιπὸν εἰσαγορεύεται ἐξ ὄρου.

Ὁ ὅλικός τους σχεδὸν ὁ ἐν Ρωσίᾳ χρυσομεύουσι κασσίτερος εἰσῆγεται ἐξ ὄρου.

Ὁ ὄρυγρος ἐξήγεται ἐν ἐνὶ μόνον τμήματι τῆς χώρας, παρὰ τὸν σταθμὸν Νικιτοῦκ τῷ 1888 ἐξήγησαν ἑκατόν 40,062 πούτια καθαρῶ ὄρυγρου τῷ δὲ 1890 17,836. Ἡ Ρωσία ἀρτεται ἴδῃ ἐξήγουσα ὄρυγρον.

Ἡ τοῦ σιδήρου βιομηχανία εἶναι σπουδαιότατη 522 ὄρυχία ἐν τῇ Οὐράλαιοι ἀπορμήθωσαν 49 ἑκατομ. πουτίων τῷ 1888, 20 ὄρυχία ἐν τῇ μεσσηρῶν τμήματι 14 ἑκατομμύρια, καὶ 63 ὄρυχία τῆς Πολωνίας 12 ἑκατομμύρια. Ἡ ὁλικὴ παραγωγή ἀνέρχεται εἰς 87 1/2 ἑκατομ.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν χωνευτηρίων ἀνῆρχετο εἰς 132 μετὰ 200 καμίνων, ἐν αἷς ἐχωνεύθησαν 82 1/2 ἑκατομ. μεταλλοῦχου ὄλης τὸ πλεῖστον τῆς χωνεύσεως ἦν 40 ἑκατομ. καὶ 3/4 πουτίων, ὧν πλείονα τῶν 3/4 ἐξήγησαν διὰ ἑλαιοῦχων, 1/5 δὲ διὰ γαιαυθράκων. Τὰ Οὐράλια κατέχουσι τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ χωνεύσει. Τὰ ἐργαστήρια, ἅτινα παρήγαγον τὰ μείζονα ποσὴ τῷ 1888, εἰδὴ τὰ τῆς ἑταιρίας τῆς Νέας Ρωσίας, τῆ τῆς ἑταιρίας Χούτα-Ἀπαργκόβα καὶ τῆς ἑταιρίας τῆς Βρηνίσκας.

Ἐν τοῖς τμήμασιν, ἐν τοῖς ὁποῖσι αἱ καμίνοι ἐργάζονται διὰ ἑλαιοῦχων, ἡ μεταλλουργικὴ βιομηχανία δὲν δύνανται ν' ἀφῆσῃ τὴν παραγωγὴν αὐτῆς ἢ κατ' ἀνάλογίαν, περιοριζομένην ὑπὸ τῆς δυσχερείας τοῦ αὐξήσασθαι τὴν καθῆκον αὐτῆς ὕλην ἐν τοῖς τμήμασι δὲ, ἐν οἷς χρυσομεύεται ὁ γαιάνθηραξ, ἠτοι ἐν τῇ νοτιῇ Ρωσίᾳ καὶ τῇ Πολωνίᾳ) ἢ ἀνῆπτυσῆ εἶναι πολλὰ ταχύτερα. Ἐντὸς δεκαετίας ἡ ὁλικὴ παραγωγή προήχθη κατὰ 54 0/0 ἐν ταῖς Ν καὶ ΝΔ ἐπαρχίαις μάλιστα ἐπενεπαπλασιδῶθη, ἐν Πολωνίᾳ δὲ ἐτριπλασιδῶθη.

Τῷ 1888, 173 ἐργαστήρια καταργήθησαν τὸν σίδηρον (22 ἑκατομ. καὶ 1/2 πουτίων) ἡ παραγωγή προχωρεῖ βραδέως, ὡς καὶ ἡ τοῦ χάλυδος (13 1/2 ἑκατομ. πουτίων).

Αἱ σχέσεις τῆς ρωσικῆς παραγωγῆς πρὸς τῆς ἀνάγκας τῆς ἐπιχωρίων καταναλώσεως ἴσαν κατὰ τὸ 1888 85 0/0 διὰ τὸν σίδηρον καὶ 96 0/0 διὰ τὸν χάλυδα.

Τῷ 1888 τὰ ὑπὸ ἐκμετάλλευσιν ἀνθρωπορυχίαι ἀνῆρχοντο εἰς 330, παρήγαγον δὲ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους τούτου 316 ἑκατομ. πουτίων, ὧν 282 1/2 ἑκατομ. γαιάνθηραξ, 31 ἀνθρωποκίτου καὶ 2 1/2 λαγγίτου.

Τὸ βασίλειον τῆς Πολωνίας παρήγαγεν 146,918,368 πουτίων γαιάνθηραξ, τὸ λεκανοπέδιον τῆς Μόσχας 16,865,031 πούτια καὶ

ρία (25 εκατ.), εν τῷ Δουκάτω τοῦ Δονέτς, εἰς τὴν ἑταιρίαν τῆς νέας Ρωσίας (16. ἑκατομ.), εἰς τὴν μεταλλουργικὴν ἑταιρίαν τῆς μεσορηνίου Ρωσίας (13 1/2 ἑκατομ.), εἰς τὴν ἐν τῷ κέντρῳ ἑταιρίαν Τσιουλιεβόου (10 ἑκατομ.).

Τῷ 1879 ἡ παραγωγή τοῦ γαιάνθρακος ἀνέβη ἐν Ρωσίᾳ εἰς 178 ἑκατομ. ποντίων, τῷ 1888 εἰς 316 ἑκατομ. Ἐν Πολωνίᾳ προσέχουσιν ἰδίᾳ τὰ μεγάλα ἀνθρακωρυχεῖα. Ἐν μερίσει εἶναι ἡ παραγωγή, ἐν δὲ τῷ Δονέτς αἱ μικροὶ ἐκμεταλλεῖς.

Τὴν καύσιμον ὕλην, ἢ ἡ Ρωσία ἔχει ἀνάγκην χρῆσθαι κατὰ πρῶτον λόγον ἡ Ἀγγλία καὶ εἶτα ἡ Γερμανία. Ἡ Ἀγγλία ἐχορήγησε τῷ 1889 162 1/2 ἑκατομ. ποντίων, ἡ Γερμανία 10 ἑκατομ. καὶ ἡ Αὐστρία 500,000 ποντίων.

Ὁ ἀνθραξ τοῦ Δονέτς εἰσάγεται εἰς Σεβαστοπόλιν ἐν τιμῇ 18-25 ἡράκ. κατὰ τόνον, ἐνῶ ὁ ἀγγλικὸς γαιάνθραξ στοιχίζει αὐτόν 36-48 φρ. Ἡ καθέρωσις εἰσὶν πολλὰ μέτρα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἀποκολλῆσαι τὴν ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν καὶ τὴν εξαγωγήν αὐτοῦ εἰς ἄλλας χώρας.

Ἡ εξαγωγή τῆς μάλας (πετρελαίου) συγκεντρῶται ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ἐν τῷ Κανκιάφ καὶ ἰδίᾳ ἐν τοῖς περὶ τῆς Βακούς, τοῦ αἰθίου τοῦ αἰωνίου πυρός. Ἐπίσης ἐξάγεται πετρελαίον ἐν Κοιμαίᾳ καὶ ἐν ταῖς πέραν τοῦ Κανκιάφ χώρῳ. Μετὰ τὴν παραγωγήν τῆς Βακούς εἰς τὴν Ρωσίαν ἡ βιομηχανία αὐτῆ ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς ἀντικείμενον μονοπωλίου, ὅπου ἐξεμεταλλεύοντο ἐνίοτε μὲν τὸ κράτος, ἐνίοτε δὲ προνομίῳ, καὶ ὅπου ἐπρομήθειεν εἰς τὸ δημόσιον ἀπὸ τοῦ 1824 μέχρι τοῦ 1872 ἔτησιαν πρὸς ὄσον 89,000 ρουβλ. κατὰ μέσον ὄρον. Κατὰ τὴν κατάργησιν τοῦ μονοπωλίου τούτου τῷ 1872 μέρος τῶν πετρελαιοφόρων μερῶν ἀπεβλήθη, τὸ δὲ πετρελαίον ὑπεβλήθη εἰς φορολογίαν 25 καπικίων κατὰ ποῦτιον. Ὁ φόρος οὗτος ὑψώθη μέχρι τοῦ 1877 καὶ ἀπῆλθεν ὀλίγον εἰσὼδημ 1,218,739 ρουβλίων. Κατόπιν, καταργηθεὶς, ἀποκατέστη εἰς νέου ὑπὸ ἄλλην μορφήν καὶ ἀπῆλθε τῷ μὲν 1888 6 1/2 ἑκατομ. τῷ δὲ 1889 9 1/2 ἑκατομ.

(Ἐπὶ τὸ τέλος.)

Ο ΠΛΑΣΤΗΣ ΠΡΟΓΟΝΩΝ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια ἰδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Ὁ Μάρκελλος δὲν ἐπεδοκίμασε μὲν τὸ πρῶτον, ἀλλ' οὐδέποτε ἐκράυαζεν ἐπὶ γενομένῳ πράγματι, διότι εὗρισκε τούτο ὅπως ἀναφελές ἠθέλησεν ὅμως νὰ μὴ συμβῆ τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ διὰ τούτου ἀδήγησεν ἕκαστον τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ εἰς Νέαν Ἰόρκην. Ἄλλως τε ἡ συμπεριφορὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ καὶ ἡ ἐπιφυλακτικότης τοῦ ζωγράφου καθυσόχασαν αὐτὸν ἀμέσως περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς πράξεως τῆς Κᾶτ χρησιμότητος ὡς πρῶτον τῷ ζωγράφῳ. Οὐδὲν τὸ ρομαντικὸν ἐνέβλεπεν ἐν τῇ συμπεριφορᾷ ἀμφοτέρων. Ἡ Κᾶτ ἦτο ἐλευθέρα νὰ διαβῆρῃ ἑαυτὴν ὡς αἶμα καὶ ὡς ἠθέληεν, ὁ πατὴρ ὅμως αὐτῆς προσεπάθει πάντοτε νὰ ἀπομακρῆν τῆς ὁδοῦ αὐτῆς τοὺς νέους, ὅσους δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῆ ὡς γαμβρούς, ἀρὰ καὶ ὁ γάλλος πτωχὸς ζωγράφος συγκαταλέγεται εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην.

Ἡ σιγὴ καὶ ἡ μόνωσις ἐφάνησαν σιληρὰ εἰς τὸν Μάρκελλον, κατόπιν τῶσαν ἐδομάδων, ἄς διήλθον ἐν Βελγικικωτάτῃ συναναστρόφῃ, τὸ δὲ περιέργον εἶνε ὅτι ὠργίζετο καθ' ἑαυτοῦ διότι οὕτως ὑπέφερον ἐξέπλησεν ἐπίσης αὐτὸν τὸ εἶδος ὅτι ἡ ἑλλειψίς τῆς συναναστρόφης τῆς Μιννῆς προὔξει αὐτῷ πλείωτον κόπον ἢ ἡ τῆς Κᾶτ. Ἡ φείσις ἐλπίδων δι' αὐτὸν ὑπῆρξε σκληρὰ, ἀλλὰ καὶ πλήρης ἐκίστος, περὶ τῶν γυναικῶν προκειμένου, σχηματίζε ἰδέαν, ἥτις παρεκκολληθεὶ αὐτῷ καθ' ἅπαντα τὸν βίον, καὶ

πρὸς τὴν ἰδέαν ἐκείνην, χωρὶς νὰ ἐνοῆ πολλὰς διακτῆς, παραβάλλει πάσας τὰς γυναίκας, ἄς βλέπει καὶ αἱ ὅποια ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ. Τὸ ἰδεώδες τοῦ Μάρκελλου περὶ τῶν γυναικῶν, ὅπου διετήρησεν ἀπρόσβλητον καὶ ἀγνὸν ἐν μέσῳ τῶν στιγμιαίων αὐτοῦ ἀδυναμιῶν, ἦν ἰδεώδες γυναικῆς ἀλλοῦς τοιαύτης, ἥτις εὐλακρῶς, ἀπλῆς, ἐπιδεικτικῆς ἡρωισμοῦ, ἀλλὰ συνάμα φιλοπόνησι καὶ ἐξέφρονος, πρὸ πάντων ὅμως ὅσον εἶναι τε ὀλιγώτερον κομψοπροπέ, ἐπιδεικτικῆς καὶ προσπαθείσης νὰ προσελκύσῃ ἐφ' ἑαυτῆς τὴν προσοχὴν. Σκεπτόμενος καλῶς ἀνεμίστα περὰ τῆς μετριότητος φιλῆ τῆς Κᾶτ πᾶσας ταύτας τὰς ἀρετάς, ὅσῳ μᾶλλον παρετήρει τὰς δύο εἰκόνας τῶν νεανίδων, τῶσφ ἐξεπλήσθητο ἐπὶ τῷ ὅτι ἠδυνήθη νὰ προτιμῆσθαι τὴν Κᾶτ, ἐπὶ τέλους δὲ μὲ τῶν ἡμερῶν ἀνέκραξεν.

— Καὶ ὅμως οὐτε κἄν νόστιμη εἶνε αὐτὴ ἡ Κᾶτ!

Ἐν τῇ εἰκόνι ὅμως τῆς Μιννῆς, ἐν τοῖς εὐθυγράμμῳ αὐτῆς χαρακτηριστικῶς καὶ ἐν τοῖς μεγάλῳ καὶ συμπληθητικῶς αὐτῆς ὀφθαλμοῖς ἐνυπῆρχε, τὸν ἀντίον, ἠραϊότητος καὶ ὠραϊότητος πραγματικῆ. Καὶ ὅμως αὐτῆς ὑπῆρξε τυφλὸς καὶ ἀδιάρκτος! Ἡ ἀπορία δὲν βλάπτει πάντοτε τοὺς ἀπόντας. Ὅσῳ πλείωτερον ὁ Μάρκελλος ἀπεμάκρυνε τῆς φαντασίας αὐτοῦ τὴν ἐλλοικτικὴν μορφήν τῆς Κᾶτ, τῶσφ ἐσκέπτετο τὴν Μιννῆν. Πυγμαίστιον ἀναπολὼν τὰς μετ' αὐτῆς συνδιαλέξεις αὐτοῦ. Ἡ νέκρως οὐδέποτε ὀμιλοῦσα εἶχεν ὑπ' ὄψει τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπου ἔξῃσκον οἱ λόγοι αὐτῆς, πᾶν ὅτι εἶλεγε ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀποτέλεσμα μακρῆς καὶ ὠρμου σκέψεως. Εἶχεν ἀναγνώσει πολλὰ καὶ ἐνεθυμῆται ὅτι ἄνεγινωκε. Χωρὶς νὰ προσποιῆται, εἰδείκνυεν ὅτι ἐμαθε πολλὰ ἀφοῦ τὴν ἐβασίλισσα προσηγομιένως. Πόσον λοιπὸν ταχέως παρεχόντο αἱ στιγμαὶ αὐτῆς παρουσίας, καὶ πόσον εὐτυχῆς καὶ καλῶς ἦτο ὁ παρ' αὐτὴν βίος! Ἄ! Ἐὐὐ εἶχεν ἀσφαλῆ θέσιν, ὅτι ἐξήτει τὴν χεῖρα αὐτῆς εὐχαρίστως. Ἐὰν ὅμως ἔφρασε πρὸς πλουσιωτάτην νεάνιδα εἶναι ἀσυγχώρητος παραφροσύνη, ἀλλ' ἐπίσης παραφροσύνη εἶναι καὶ ὁ πρὸς πτωχὴν καὶ εἰδυμένην εἰς τὴν πολυτέλειαν πάντοτε. Δὲν ἠθέλε βεβαίως νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν Μιννῆν ἐν τῷ πτωχῷ αὐτοῦ ὡς ἀγκύριον διαματίφ, ἀλλὰ μήπως ἠδύνατο νὰ τῇ προσφέρῃ καλλίτερον τι; Τὸ καλλίτερον λοιπὸν ἦτο νὰ περαιοῖσθαι ὡς τῆς τῆν ἐργασίαν του, νὰ λάβῃ τὰ δολλάρια καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους χωρὶς νὰ ἰδῇ οὐτε τὴν Κᾶτ, οὐτε τὴν Μιννῆν.

Ἐφθασεν ὁ χειμὼν, χειμὼν τρυμερὸς ὡς ὁ τῆς Σιθηρίας. Πύτυγος ὁ οἶκος ἐθερμαίνεται καλῶς, τὸ γυμνὸν ὅμως φυλλομάτων δάσος καὶ ὁ πεπηγὸς ποταμὸς, ὅστις ἐνίοτε ἐκλύειν ὄγκους πάγου, δὲν παρεῖχον αὐτῷ τὸ ὄσφρος νὰ ἐξέλθῃ. Ἐκ τούτου ὠφελήθησαν οἱ πρόγονοι τοῦ Μάρκελλου, καὶ ὁ Μάρκελλος μετ' εὐτυχίας καὶ χαρῆς μαθητῶν βλέποντος πλησιάζοντα τὸν χρόνον τῶν διακοπῶν ἔβλεπε πλησιάζουσαν τὴν στιγμὴν τῆς ἀπελευθερώσεως αὐτοῦ.

Ἐπὶ τέλους ἠδυνήθη νὰ γράψῃ πρὸς τὸν Μάρκελλον ἀγγέλλων ὅτι ὅλοι οἱ πρόγονοι αὐτοῦ ἀνεκλήθησαν εἰς τὸν βίον καὶ ἐγκατέστησαν ἕκαστον ἐν τῇ κίχῃ, ἥτις ἐπεφυλάχθη αὐτῷ. Ὁ Ἀμερικανὸς ἔσπευσεν.

Πᾶς τεχνίτης εἶναι καὶ ἀστέτος, ὁ δὲ Μάρκελλος ἦν διττῶς ἀστέτος, ὡς τε τεχνίτης καὶ ὡς Παρισιανός. Ἡ ἰδέα τοῦ μεταλλουργοῦ εἶχε φανῆ αὐτῷ κατὰ πρῶτον ὡς ἐκτάκτως γελοία. Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως καὶ τῇ μοναξίᾳ ἤρξατο εὐχαριστούμενος εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν καὶ προσπαθῶν νὰ ἐργασθῆ ὅσον τὸ δυνατόν τελειώτερον. Ἡ ἐργασία αὐτοῦ ἦτο τοῦτ' αὐτὸ αὐτῶσπῃ, ἀσχολούμενος ὅμως εἰς αὐτὴν τὸσάυτην ἠσθάνθη βαθμηδὸν κλίσει, ὡστε ἐφθασεν εἰς σημεῖον νὰ νομίζῃ ὅτι πρόκειται περὶ ἀντικειμένων ζώντων. καὶ ὠρισταμένων. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Μάρκελλος μετὰ μεγίστης σοβαρότητος ἐπαρουσίασε τοὺς προγόνους εἰς τὸν κύριον Μάρκελλον καὶ τὸν ἀπῆλθεν.

Πρῶτος τῶν τριῶντα καὶ δύο προγόνων τοῦ Μάρκελλον ἦν ὁ Βλονδέλ Μάρκερσον, ὁ σύντροφος, ὁ φίλος, ὁ λυτρωτῆς Ρι-

χάρου τοῦ Λεοντοθύμου. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὁ ζωγράφος ἐσκέψατο ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ πρὸς τὰς σκοτεινότερας καὶ μᾶλλον ἀπομακρυσμένας ἐποχὰς τοῦ μεσαιῶνος, ἐσκέψατο ὅμως ὅτι ἰκανῶς ἐντιμὸν ἦν νὰ τεθῆ ὁ πρῶτος πρόγονος τοῦ Μάρκερσον κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν Σταυροφοριῶν. Ἐὰν οἱ μεταγενέστεροι δὲν ἐτήρησαν ἐκ τοῦ Βλονδέλ ἀλλ' ἡ μόνον τὸ κῆρον αὐτοῦ ὄνομα καὶ ἐλησμονήσαν τὸ ἐπίθετον, δὲν ἐσπᾶλλε διὰ τούτου ὁ ζωγράφος, διότι οἱ μεταγενέστεροι εἶναι ἐνίοτε ἐπιλήσμονες. Ἐπίσης συνάμα καὶ τρουθαδοῦρος ὁ Βλονδέλ Μάρκερσον ἀνεγνωρίζετο ὡς τοιοῦτος ἀμέσως ἐκ τῆς εἰκόνης. Τὸ κῆρος καὶ ὁ ἀλυσιδεωτὸς ὄραξ ἀνεπροσώπευσεν τὸν ἰσπότην, ἡ δὲ κίθρα τὸν τρουθαδοῦρον.

Παρ' αὐτὸν ἐφαίνετο ἕτερος Μάρκερσον, ὁ Πέτρος Μάρκερσον. Οὗτος πάλιν ὑπῆρξε σύντροφος τοῦ Μέλανος ἡγεμόνος καὶ παρ' αὐτὸν ἐπολέμησε καὶ ἐνίκησεν ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Πουατιέ. Καὶ οὗτος ἔφερε τὸν μέλανα θώρακα.

Ὁ ἄλλος ἀποτρεπὸς ἄλλος Μάρκερσον ἀνεπροσώπευε τὴν ἐποχὴν τοῦ πολέμου τῶν δύο Ρόδων. Ἐὰν ὅμως ἐκράτει ἐν χεὶρὶ τὸ λευκὸν καὶ οὐχὶ τὸ ἐρυθρὸν ρόδον, τούτο ἐγένετο διότι εἰς τὸν ζωγράφον ἐφάνη καταλλήλοτερον νὰ μεταχειρισθῆ ἐν τῇ εἰκόνι τὸ λευκὸν χρώμα. Διότι συνετέλεσε τούτου νὰ καταστήσῃ ζωηρότερον τὸ ἐρυθρὸν χρώμα τῆς πορφύρας ἄλλου Μάρκερσον κατέχοντος τὴν παρακείμενὴν κίχην. Οὗτος πάλιν ὀνομάτι Θωμάς ἦν κερδινάχιος, θανάτωθεις ὑπὸ Ἡρώλου τοῦ II. Ἐπέστο τὴν θεολογικωτάτῃ Ἰσπανίᾳ, φέρουσα ἱματιῶν εὐφάνταστον αὐτὴ εἶχεν ἔλθει εἰς Ἀγγλίαν μετὰ τοῦ Φιλίππου τοῦ Β' καὶ εἶχεν ἐπισκευῆσαι τὴν κακὴν βασιλίαν Μαρίας. Τούτου ὅμως δὲν ἠμῶσιν αὐτὴν νὰ νομειθῆ τὸν τότε ζῶντα Μάρκερσον, οὐ ἡ εἰκὼν ἐφαίνετο ἐν τῇ ἀμέσως ἐπομένῃ κίχῃ φέρουσα τὸν πλούσιον ἱματιῶν ἄρχοντος τῆς αὐτῆς Ἰδοῦρσφου τοῦ I. Πλησίον τούτου ὑπῆρχε μία κυρία Μάρκερσον, ἥτις εὐκόλως ἀνεγνωρίζετο ὡς τῆς ἐποχῆς τῆς βασιλείας Ἐλισάβετ. Τοιοῦτοτρόπως ἐφθασεν ἡ ἐποχὴ τῶν Μάρκερσον ἐν Ἀμερικῇ πλέον, ἥτις μετὰ τὴν μετανάστευσιν αὐτῶν, τελευταία δὲ τὴν σειρὰν μετὰ αὐτῶν ἦτο τριακοστὴ δευτέρα τῆς ὄλης συλλογῆς ὑπῆρχεν αὐτὴ αὐτὴ ἡ εἰκὼν τοῦ Κύρου Μάρκερσον. Ἀνὰ μέσον ὅλης τῆς μακρῆς ἐκείνης σειρᾶς τῶν προγόνων, ὁ τύπος τῶν Μάρκερσον ἀπὸ γενεῆς εἰς γενεάν ἀνεπτύσσεται, καλίστατο ἐγγενέστατος. Ἐπὶ σειρᾶς ὀψηλῶν ὄρων ἐφαίνετο ὁ Κύρος Μάρκερσον κρατῶν ἐν χεὶρὶ μεγίστην χρυσὴν ράβδον ἀπαστραφύσαν, ὡς ἡ χρυσὴ σφαῖρα ἐφ' ἧς εἶναι ἐμπηγημένος Σταυρός, ἢ ζωγραφεῖται φέρων Κόρολος ὁ Μέγας.

Ὁ ζωγράφος μετ' ἀρχῆς σοβαρότητος συνέστησεν εἰς τὸν Μάρκερσον τοὺς προγόνους αὐτοῦ, οὗτος δὲ πάλιν ἤκουσεν ἐκείνου μετ' ἴσης σοβαρότητος. Ὁ Μάρκελλος εἶχεν ἐννοήσει καὶ ἐκτελείσει καλῶς τὰς σκέψεις τοῦ Μάρκερσον, ὅστις ἦτο λίαν εὐχαριστήμενος. Ἐπὶ τέλους, δὲν ἦτο τόχα δυνατόν νὰ ἦσαν ἐληθῆ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα; Ἡ χρυσὴ ράβδος, ἢ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα, ὑπερέβησεν αὐτῷ ὡς ἰδέα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὰ μεταλλεῖα αὐτοῦ ἦσαν μεταλλεῖα ἀργύρου, ἀλλ' ὅταν ὁ ἀργυρὸς ἦναι εἰς μεγίστην ποσότητα εὐκόλως μετατρέπεται εἰς χρυσόν. Μήτοι καὶ οὗτος ὡς ἐκ τῶν ἐκατομμυρίων αὐτοῦ δὲν ἦτο εἶδος τι Καρόλου Μεγάλου. Ἐθαύμαζεν ἰδίᾳ τὴν ἰκανότητα τοῦ ζωγράφου, ὅστις μόνον ἐκ μνήμης ἐργασθεὶς ἐναπέτυπωσε τῶσαν ὁμοιοτάτην τὴν μορφήν αὐτοῦ. Ἦρσαν ἐπίσης λίαν τὴν ἰδέαν τοῦ ζωγράφου γράψαντος χρυσῆς μεγίστης γράμματι τὸ ὀνοματεπώνυμον ἐκίστου τῶν προγόνων αὐτοῦ ὑπ' ἐκίστην εἰκόνα. Ἐν τῇ μόνον ἐλύπησεν αὐτὸν ὅτι δὲν εὗρισκεν ὑπὸ τὴν εἰκόνα ἐκίστου τῶν προγόνων αὐτοῦ τὴν ὑπογραφήν διασώμου ζωγράφου, ἐπεθύμει δ' ἐκεῖνος ἴνα ἡ πρώτη εἰκὼν φέρῃ τὴν ὑπογραφήν τοῦ διασημοτέρου τῶν ζωγράφων.

— Διὰ τὴν ἠρώτησιν ὁ Μάρκερσον, δὲν ἤρχισατε ἀπὸ τοῦ Ραφαήλ;

— Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Σταυροφοριῶν, ἐπανέλαθεν ὁ τεχνί-

της. Πιστεύσατέ με, κύριε, ἀφήσατε τὰ ἀριστουργήματά μου αὐτὰ ἀνεῦ ὑπογραφῆς. Ἄλλως τε ἐγὼ ἀρνούμαι ἀπολύτως νὰ γράψω ψευθεῖς ὑπογραφάς, ὅπου ἠθέλουν ἀντικεισθῆαι εἰς τὴν τιμὴν μου ὡς τεχνίτου καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτὴν.

Ὁ κύριος Μάρκερσον ἐποίησε κίνημα ἀνοπομονίας, διότι ἡ λεπτολογία αὐτῆ τοῦ ζωγράφου ἐφάνη αὐτῷ ὡς ἀναξία λόγου. Βλέπων ὅμως ὅτι οὐδὲν ἔτι ἐπετύγγανε διὰ τῆς ὀργῆς, σκεφθεὶς δὲ ὅτι ἔτι ἦτο δυνατόν νὰ προσθέσῃ τὰς ὑπογραφὰς ἀκολουθῶς, ἤλλαξε γνώμην καὶ λαβὼν τὸ διπλότυπον ἐγράψεν ἐνταλίμα ἐπὶ τοῦ ἐν Νέῃ Ἰόρκῃ τραπέζιτου αὐτοῦ.

— Πότε ἀναχωρεῖτε;

— Ἐντὸς ὀλίγου. Ἐν τούτοις σκέπτομαι νὰ κἄμω μερικὰς διακοπὰς μετὰ τὴν ἐργασίαν μου. Θὰ ἐπισκεφθῶ πιθανῶς τὴν Βοστώνην καὶ τὴν Οὐάσιγκτων καὶ θὰ διαμείνω ὀλίγον καιρὸν ἐν Νέῃ Ἰόρκῃ, ἢν μολὶς εἶδον.

Ὁ Μάρκελλος δὲν ἐπρόσθεσεν ὅτι, ἐὰν ἐπιθύμει νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Νέαν Ἰόρκην, ἐπαρτε τοῦτο διότι ὑπῆρχε πρόσωπον τῶν ἐν αὐτῇ οἰκούντων, ὅπου ἐπιθύμει νὰ ἐπανίδῃ πρὶν ἡ ἐγκαταλίπη τὸν Νέον Κόσμον.

— Καλὰ λέγον! Ἀῦρον ἔχομεν χορὸν καὶ ἰλιπῶ ὅτι θὰ ἐλθῆτε καὶ σέψ, ἄλλως τε ἡ κυρία καὶ αἱ δεσποινίδες Μάρκερσον σὰς παρακαλοῦν δι' ἐμοῦ νὰ περιερέθητε εἰς τὸν χορὸν τῶν καὶ ἐκεῖ δύνασθε νὰ τὰς ἀποχαρίσαστε.

Τὸ μέγαρον τοῦ ἀρχαίου μεταλλουργοῦ ἦν ὅλης πριγκιπικῆς ἢ μᾶλλον ὀμοίωζε πρὸς τὰ μέγαρα ὀλίγων πριγκίπων. Ὅλοι οἱ συμπατριῶται αὐτοῦ ἐγίνωσκον τὸ ἐν τῇ πέμπτῃ διαδρομῇ μέγαρον αὐτοῦ, ἐκχυθῶντο εἰς ἡν ὁ Μάρκελλος, ἐν ἐκστάσει πως δικτελῶν, ὠδηγήθη ὑπὸ ὑπερετῶν φερόντων οἰκιστολῆν, ἢν ὠσεῖα θαυμάτων. Ἡ ὀροφὴ ἦν ἐξωγραφημένη ὑπὸ διασώμου ζωγράφου, τὸς τοίχους ἐκλύπητον κατὰ τὸ πλείωτον μέρος γιγαντικαὶ καθρέπται, αἰτίνας ἀναπαρίστων ἀπειράτους τὸ ἐν τῇ αἰθούσῃ κινουμένων πλήθος, εὗρισκε δὲ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὁ Μάρκελλος ἐπὶ τῶν τοίχων τὸ ὄνομα διασώμου τινος γάλλου ζωγράφου, πρὸς μεγάλην αὐτοῦ ἐκπλήξιν. Τὸν ὠραϊότερον κόσμον τῆς αἰθούσης ἀπέτελλον τὰ ἀνθη. Ἰπῆρχον πανταχοῦ ἐν αὐτῇ ἀνθη, ἰδίᾳ δὲ ἐν ταῖς γωνίαις τῆς αἰθούσης θάμνοι ὀλοκλήροι ἐκ ρόδων, σέφρανοι καὶ ἀνθοδέσμαι. Ἐξῶ ὁ καιρὸς ἦν παγερός, μολοντοὶ ὁ χειμὼν εὐρίσκετο περὶ τὰ τέλη αὐτοῦ. Τὰ σπάνια ὅμως φυτὰ καὶ ἀνθη ἀπέστελλον εἰς τοὺς προσκεκλημένους, πάνταχούθεν, ἐκ τῶν αἰθουσῶν, ἐκ τῶν διαδρόμων καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν μᾶλλον μικροσκοπικῶν δωματίων, ἀρωμα καὶ ὄσμην ἔαρον. Ἐξίφηνος ὁ Μάρκελλος ἐνεθυμῆθη τὴν γυμνότητα τοῦ ἀρισταρίου αὐτοῦ, ἡ δ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν διελθοῦσα τὸν ναὸν αὐτοῦ ἰδέα φρανοβλαβούς ἐφάνη αὐτῷ τῶσαν τρατώδης, ὡστε ἀνεμνήσθητο αὐτῆς νῦν μετὰ περιεργείας. Ἦδῃ ἦν λίαν ὑψαριστήμενος. Διότι ἦν πτωχὸς μὲν ἀλλὰ καὶ ὑπερήφανος, ἡ δὲ ὑπερηφάνεια τῆς πτωχείας κέκτηται ὅπως ἰδιόζοντα χαρακτῆρα. Ἐκαλύπτετο δι' αὐτῆς ὡς Ἰσπανὸς καλύπτεται διὰ τοῦ ἐσχιμένου αὐτοῦ ἐπικνωφορίου.

Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν, ὁ οἰκοδεσπότης ὠδήγησεν αὐτὸν πρὸς στιγμὴν παρὰ τῇ κυρίᾳ Μάρκερσον. Οὐδεμίαν εἶχεν ἀπαντήσῃ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ καὶ περιεπάτει ἀνὰ μέσον τῶν αἰθουσῶν παρατηρῶν τὸ πλήθος ἐκεῖνο, ὅπου πλουσιώτατον ἐφερεν ἱματιῶν καὶ ἐκ τοῦ ὅπου οὐδεμίαν μορφήν ἦν αὐτῷ γνωστή. Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χοροῦ παρετίρρασαν ἀφῆνης τὴν Κᾶτ στραβιλίζουσαν μεθ' ἐνὸς ὠραϊοτάτου νέου. Ἐκείνη ἔμα παρατηρήσασα αὐτὸν ἠρωτήσεν ὀφθαλμοφανῶς, κίφνης δὲ καταλιμπάνουσα τὸν συγχορευτὴν αὐτῆς προῦχάφισε πρὸς τὸν ζωγράφον προστείνουσα τὴν χεῖρα.

Ὁ Μάρκελλος προσέκρινεν.

— Ὅχι, πρέπει νὰ μοι δώσῃτε τὴν χεῖρα. Μήπως δὲν εἴμεθα πλέον φίλοι; Ἐὰν ἐλησμονήσατε τὰς μακρὰς μᾶς συνδιαλέξεις ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἐγὼ ὅμως δὲν τὰς ἐλησμόνησα.

— Δεσποινίς, μοι προξενείτε πράγματι έκτακτον τιμήν. Ο συγχορευτής σας, όστις έκπληκτος όλος μάς παρατηρεί μακρόθεν, θά μέ νομίση κανένα πρόγνῃστα έκ βασιλικού αίματος καταγόμενον, ένώ δέν είμαι άλλ' ή πτωχός, όστις ώς θυρεόν δέν έχω άλλ' ή μόνον τούς χροσθηράς μου.

— Καί αυτό είναι θυρεός ώς και πᾶς άλλος. Θέλετε νά κάμωμεν τόν συγχορευτήν μου νά γείνη καθ' όλοκληρίαν κεραυνό-πληκτος; Νά κάμωμεν ένα γύρον βάλς μαζή;

— Πτο θελκτικώτάτη όμιλούσα τσιουτοτρόπως, μετά τών ροδωχρών αὐτῆ; έκ τού χορού παρεών, τού άσπραπτεβόλου όφθαλμοῦ και τών άς διά γαλβανισμοῦ έκ τῆς πρᾶς τόν χορόν τάσεως κινουμένων ποδῶν αὐτῆς. Ως αἱ πλείεσται τών Αμερικανίδων, ή Κάτ έλάτρευε τόν χορόν. Έν μιᾷ στιγμῇ ή Μάρκελλος εύρέθη έν τῷ μέσῳ τῆς δίνης τών χορευτῶν, υπό δι τῆς δίνης εκείνης παρεσφύθησαν έπίσης ή ψυχραιμία και ή υπερήφανεia αὐτοῦ. Εὐτυχῶς ή μουσική έπαυσε. Έν Αμερικῇ δέν υπάρχει συνήθεια ένα χορευτῆς άδηγή, όταν πᾶσῃ ή μουσική, τῆν συγχορευτρίαν αὐτοῦ εἰς τῆν θέσιν τῆς. Έκτακτον χορόν έπικολούθει μικρός περίπατος και συνομιλία προκατεινόμενη έπί τινας στιγμᾶς. Η Κάτ λοιπόν ώδήγησε τόν ζωγράφον, αὐτή χροή άδηγοῦ άκλαμβάνουσα, εἰς μικρόν κήπον, άντρα νυμφῶν όμοιζόντα, πλήρη εύωδίας άνθῶν.

— Εἶσθε λίαν εύτυχῆς, εἶπε, διότι μάς έγκαταλείπετε.
— Είμαι εύτυχῆς διότι έπιστρέφω εἰς τῆν πατρίδα μου, δεσποινίς. Εκεί θά εύρίσκωμαι μεταξύ άνθρώπων τῆς τάξεως και τῆς συμπεριφορᾶς μου, οἱ όποιοι μέ έννοσῶν και τούς όποιους έννοῶ.

— Ένώ ήμᾶς δέν μάς έννοεῖτε. Νομίζω όμως ότι ή χαρακτήρ σας μετεβλήθη διότι μάς έννοεῖτε κακῶς, και δι' αυτό σήμερον μέν φαίνεσθε ώς φίλος, αύριον δέ ώς έχθρός. Πλέπετε ότι έχω καλήν μνήμην. Τόν παρελθόντα χειμῶνα διασεύδασα πολύ και ήκουσα πολλές κολακείας. Έν τῷ μέσῳ όμως όλου εκείνου τού θυρόθου μιᾶ έρώτησις προεβάλλετο πάντοτε, έρώτησις, εἰς ήν δέν εύρισκαν άπάντησιν . . .

— Καί ή έρώτησις εκείνη ; . . .

— Γι' έκαμν εἰς τόν κύριον Μάρκελλον Λεροῦ εἰς τρόπον ώστε μολονότι, Γάλλος, κατά τῆν τελευταίαν συνέντευξιν ήμῶν έφῆνε σχεδόν άνευλαβῆς. Διότι τό άπόσταμον τῆς συμπεριφορᾶς σας, σᾶς βεβαίῳ, προέδιδεν έλλειψιν άνατροφῆς σχεδόν. Τῆν άπάντησιν ταύτην δέν ήδυνήθην νά εύρω· θά μοι τῆν προμηθεύσῃ ή κύριος Λεροῦ ;

— Νάν τό άπαιτήτα δεσποινίς.

— Σᾶς παρακαλῶ, ύπερ δέν είναι νομίζω έν και τό αυτό.

— Ίδού λοιπόν ή άπάντησις. Ο κύριος Λεροῦ παρατήρησεν ότι ή δεσποινίς Κάτ Μάρκερων, διὰ νά διασεύδαση, προσεπέθηκε νά τόν καταστήση έρωτόληπτον μόνον και μόνον όπως λάβῃ τῆν εύχαριστήσιν νά τόν έμπαίξῃ. Ο δέ κύριος Λεροῦ δέν άγαπήσασ ὡς νά έμπαίξῃται, τοσούτῳ μάλλον εσῶ δέν ήτο οὐδαμῶς έρωτόληπτος τῆς δεσποινίδος Κάτ Μάρκερων, καθότι τσιούτον αίσθημα είναι άδύνατον νά υπέρξῃ μεταξύ νεάνιδος, προσπαθούσης ν' άγοράσῃ διὰ τών έκκατομμυρίων αὐτῆς στέμμα, και πτωχοῦ ζωγράφου, όστις ζωγραφίζει κατόπιν συμφωνίας διὰ Καθέβῃν τρέχοντα εἰς άνεύρεσιν προγόνων.

— Η δεσποινίς Κάτ ήγήθη τρέμουσα εἰς όργῆς.

— Κύριε, σεις ώτακουστεῖτε ώς βλέπω.

— Απατάσθε δεσποινίς, τούτο είναιί άνέξιον Γάλλου, μόνον έμάντευσα τό πράγμα, ύπερ νῦν μετά τοσούτης έλαφρότητος όμολογήσατε.

— Τότε, ή Μιννή ;

— Ποῶς μέ φωνάζει ;

— Πράγματι ή Μιννή κατ' εκείνην τῆν στιγμῆν διάρρητο τόν χειμῆρον κήπον και έπλησίασε μετά ζωηρότητος. Ο Μάρκελλος δέν τῆν εἶχεν άκόμη παρατηρήσει έν τῷ πλήθει. Εφῄρει άπλου-

στάτην λευκήν έσθήτα, άνευ ούδενός κοσμήματος, και ήτο οὔτω θυκασιῶς ώραία.

— Εγώ, εἶπεν ή Κάτ μετ' όργῆς. Ένθυμείσαι, Μιννή, μιάν συνδιέλεξιν τῆν όποίαν έκάμαμεν μιάν ήμέραν έν τῇ έξοχῇ περι τού κ. Λεροῦ ;

— Μάλιστα.

— Τῷ έκάματε λόγον περι αὐτῆς ;

— Ω! Κάτ . . .

Μόνον τό βλέμμα τῆς ψευδῶς καταγορηθείσης φίλης ήρκεσε νά καταπεισῃ τῆν Κάτ, ήτις ήσχύνθη. Πτο νεάνις βιαία μέν τόν χαρακτήρα, άλλῆ γενναίων ένστίκτων. Έπί μιάν στιγμῆν άμφοτελαντεύθη, εἰτα αἰφνιδίως ήσπάρθη τῆν φίλην αὐτῆς και έτεινε τῆν χεῖρα πρῶς τόν Μάρκελλον Λεροῦ.

— Είμαι χαυδευμένη, κύριε. Πάντοτε εἶχον εἰς τῆν διέθεσίν μου τᾶ θόύματα, όσα έπεθόμουν. Συγχωρήσατέ μοι, εἰάν πρῶς στιγμῆν ένόμισα ότι δύναται νά σᾶς μεταχειρισθῶ και σᾶς ώς άθωμα. Μέ περιτριγυρίζουν πολλοί νεοί, και έν τῷ μέσῳ τών κολακευτικῶν αὐτῶν λόγων ή νοῦς μου σχηματίζει άλλοπροσάλλους ιδέας εύκδ-λας. Έπῆρξεν όμως πιθανῶς έν τῇ πρῶς ήμᾶς συμπεριφορᾷ μου ήλλο τι παρ' άπλή και μόνη κομποπρέπεια. Έπῆρξε πιθανῶς πραγματικῆ συμπαθία πρῶς άνθρωπον τίμιον και υπερήφανον. Πιστεύσατέ με, έκ τῆς κακῆς συνεννοήσεως, ήτις έγένετο μεταξύ ήμῶν, σχηματίζωμεν δεσμῶς άληθοῦς φιλίας, ήτις κατορθοῦται εύκολώτερον μεταξύ άνδρός και γυναίκης, τῆν δέ συμπάθειαν εκείνην, ήν τῶσαν μακρῶν ήμῶν έρρίψατε, θά σᾶς παρακαλέσω νά συγκαταβῆτε ώστε νά τῆν περισυλλέξητε. Θέλετε ;

— Α! δεσποινίς, αίσχύνομαι όλος και σᾶς ζητῶ μυσίχαις συγγνώμην διὰ τᾶς βιαιότητάς μου και τῆν συμπεριφορᾶν μου.

— Έλαθε τῆν χεῖρα τῆς Κάτ, και άμφοτέροι έπί τινας στιγμῆς παρετήρησαν άλλήλους κατά πρόσωπον έν πλήρει εἰλικρινείᾳ. Εἰτα δέ ή Κάτ μειδίασακα έπανήλθεν εἰς τῆν αίθουσαν τού χοροῦ.

Η Μιννή έμεινεν όμως και οἱ δύο νεοί συνδιελέξαντο έπί πολύ και έπί μακρόν. Ένόμιζε τις ότι έγνωρίζοντο έκ παιδικῆς ήλικίας, άμφοτέροι δέ έφαίνοντο οἱοι πράγματι ήσαν, άπλοῦστα-τοι τόν χαρακτήρα, άνευ όπισθολογισμῶν και άνευ τῆς παραμικρῆς άυταρεσκείας. Τῇ έπαύριον συνητήθησαν, έπίσης και τῇ μετεπειούσῃ. Ήδη έγενήθη μεταξύ αὐτῶν ισχυρότερος άπλής συμπαθείας και εκτιμῆσεως δεσμῶς, ύν δέν έξωμολογούντο μέν διὰ λόγων, άλλ' ύπεδείκνυον άμφοτέροι άκουσίως.

— Επειτα, όταν έφθασεν ή στιγμή τῆς άναχωρήσεως, ή Μάρκελλος δέν εύρισκεν έν έαυτῷ τῆν ισχύν ν' άποσπασθῇ τῆς ήδεας εκείνης συνδιελέξεως.

— Υγιαίνετε, εἶπεν αὐτῷ ή Μιννή.

— Πῶς εἶπατε ; είναι άδύνατον. Νομίζω ότι άπομακρυνόμενος ήμῶν έγκαταλείπω τό μεγαλειότερον μέρος τῆς ζωῆς μου, τού έγώ μου. Καί όμως δέν τολμῶ νά εἶπω οὔτε ακαλήν έντάμωσιν: Δέν τολμῶ νά σᾶς εἶπω, «περιμείνετε νά καταστῶ άξιος ήμῶν, νά έχω μικρῶν περιουσίαν νά σᾶς προσφέρω», διότι τούτο θά εἶχεν ώς άποτέλεσμα νά σᾶς κάμω νά περιμείνητε έπί μακρόν, Μιννή.

Η Μιννή έφῆνε έπί τινά στιγμῆν ώς υπό διαταγῆ κατέχομένη, ύπερ συνέβαινεν όσάκις ήκουε νά όμιλῶσι περι αὐτῆς.

— Εἶπατε καλήν έντάμωσιν, άλλῆ μόνον τούτο. Τό προσε-χῆς φθινόπωρον θά μεταβῶ εἰς Βυρώπην μετά τινος οικογενείας, τό πράγμα είναι άποφασισμένον σχεδόν. Θά έπανιδώμεν άλλή-λους έν Παρισίους.

(Ακολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.